

Tại Sao Ta Còn Chưa Tiến Lành Cùng? !

Contents

Tại Sao Ta Còn Chưa Tiến Lành Cùng? !	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	24
15. Chương 15	27
16. Chương 16	29
17. Chương 17	31
18. Chương 18	33
19. Chương 19	36
20. Chương 20	38
21. Chương 21	41
22. Chương 22	43
23. Chương 23	45
24. Chương 24	47
25. Chương 25	49
26. Chương 26	51
27. Chương 27	54
28. Chương 28	56
29. Chương 29	60
30. Chương 30	62
31. Chương 31	64
32. Chương 32	66
33. Chương 33	68
34. Chương 34	71
35. Chương 35	73
36. Chương 36	75
37. Chương 37	78
38. Chương 38	80
39. Chương 39	85
40. Chương 40	88
41. Chương 41	91

42. Chương 42	93
43. Chương 43	96
44. Chương 44	99

Tại Sao Ta Còn Chưa Tiến Lành Cung? !

Giới thiệu

Số chương: 44 chương Sống lại một đời, Hứa Nặc chấp nhận dựa theo tiết tấu đời trước lão lão thật thật đợi ở lãnh cung

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-sao-ta-con-chua-tien-lanh-cung>

1. Chương 1

Năm nay mùa đông tại Lê quốc có vẻ đến sớm hơn mọi năm nhỉ, Hứa Nặc cảm khái, hôm qua vẫn còn đang đắp chăn ấm, hôm nay đã có chút lạnh rồi.

Hứa Nặc nói chần kỳ thực cũng chỉ là ruột bông cũ nát trên giường, sau đó được trùm một lớp vỏ mà thôi.

Hứa Mặc cuộn tay vào trong áo, từ cửa sổ vỡ nát nhìn ra bên ngoài, trong viện có một gốc cây lê không biết có thể chống chọi cho qua mùa đông này hay không.

Hứa Nặc lúc này hơi hối hận, sớm biết sẽ biến thành như bây giờ trước đây đã ăn ngon nhiều một chút, a a! Thật là nhớ mong thịt kho tàu của nhà bếp đi mà, mỡ mà không béo, hương vị quanh quẩn! Ừc! Chỉ mới nghĩ một chút thôi nước miếng đã chảy đầy.

“Ơc ơc ơc~”

Hứa Nặc ưu thương nhìn bụng mình một chút:

“Aiz, mày kêu cũng không ai để ý mày đâu, loại thời tiết này sẽ không có người đưa cơm.”

Hứa Nặc nhìn về phía bầu trời đầy tuyết:

“Thật là mong mùa hoa lê nở năm sau mà.”

Đột nhiên cửa mở ra, kèm theo gió lạnh cùng một trận thanh âm vù vù ào ào, thế nhưng khiến cho Hứa Nặc quan tâm chỉ có mùi của cơm, khiến y sắp nhận không được.

“Thực là xui xẻo, lạnh như thế này vẫn còn phải mang cơm tới, lạnh chết ta!” Một lão thái giám đi đến, thấy Hứa Nặc cuộn chần bông nằm trên giường thì càng để gió thổi vào.

“Đều là người hại ta bị lạnh, còn người lại ngồi đó hưởng thụ! Hừ! Ta nếu là người chỉ bằng chết đi cho xong!” Tên thái giám vốn đang không nói nặng lời lắm, thế nhưng thấy Hứa Nặc không phản ứng chút nào liền thả lỏng hơn, những lời nói khó nghe đều mắng ra. Song đương sự lại chẳng để ý chút nào, dù sao người cũng không phải ta, Hứa Nặc thầm nghĩ. Y hiện tại tất cả lực chú ý đều đặt ở cái hộp hắc đang cầm trong tay kia, vốn tưởng rằng rất nhanh có thể ăn kết quả người nọ cư nhiên nói không ngừng. Hứa Nặc nổi giận!

“Nói xong chưa? Xong rồi thì rút!” Hứa Nặc lạnh lùng nhìn hắc chần chần.

Thái giám bị ánh mắt của Hứa Nặc làm cho sợ hãi không tự chủ lui lại một bước, phản ứng lại thì thấy mình thật không có tiền đồ, định tiếp tục chửi mắng Hứa Nặc, kết quả vừa nhắc mắt liền thấy ánh mắt càng thêm lạnh lẽo của Hứa Nặc, tựa như có hàn băng, xuyên qua cơ thể khiến người phát lạnh. Thái giám kia không dám ở lại nữa, đặt cặp lông xuống vội vã chạy ra ngoài.

Hứa Nặc vội vàng mở cặp lông, phát hiện bên trong có cá chép om dưa mình thích ăn nhất, vô cùng hưng phấn! Không để ý hình tượng ăn ngấu nghiến.

Lê quốc tồn tại đã tám năm, hoàng hậu Hứa Nặc bị phế truất chết trong lãnh cung, thánh thượng không đành lòng để y cô độc, giáng chỉ đặc cách cho táng nhập hoàng lăng.

“Oa ~” Người nằm trên giường vui mừng phát ra một tiếng nói mớ, vài giây sau mới chậm rãi mở mắt.

”Oáp

” Sau khi ngáp một cái thật dài mới có chút thanh tỉnh.

Nhưng mà một giây sau.

“...” Hóa đá tại chỗ.

Hứa Nặc thực không thể tin được nhìn đông nhìn tây, đồ ăn! Là đồ ăn! (Tại sao lại có nhiều đồ ăn vậy nè!)

Bất chấp tất cả, bay nhanh tới bắt đầu ngoác miệng ra ăn, tuy rằng không phải cao lương mỹ vị gì, chỉ là một ít điểm tâm linh tinh, nhưng đối với sinh vật đã ăn một năm cơm thừa đồ ăn thừa không một chút dầu mỡ như Hứa Nặc mà nói, này cũng đã là món ăn ngon nhất trần đời!!!

“Kẹt kẹt ~”

Hứa Nặc vẫn như cũ vui dầu mãnh liệt ăn...

“Người đang làm gì vậy?” Một thanh âm lạnh lạnh từ phía sau Hứa Nặc đột nhiên vang lên.

“!!”

“Khụ khụ khụ!!!”

Hứa Nặc bị thanh âm đột nhiên vang lên này dọa sợ đến sắc luôn, vội vã uống mấy ngụm nước nước. Cuối cùng hô hấp cũng trở lại bình thường liền hung tợn quay đầu lại:

“Người người này bước đi sao lại không... tiếng động...” Hai chữ cuối cơ hồ là nghẹn trong miệng không nói ra được.

Hứa Nặc nghĩ tim của y có phải đã ngừng đập, y nhìn thấy cái gì đây?! Thảm Dập Luân! Thảm Dập Luân! Hắn sao lại ở chỗ này chứ!

Nghĩ tới đây, Hứa Nặc đột nhiên nhớ tới mình không phải đã vào lãnh cung rồi sao? Còn nữa, mình không phải đang ở trong trạng thái đau bụng sao? Thế nào mà bây giờ lại sống sờ sờ đứng ở chỗ này được!

“...” Thảm Dập Luân nhìn hoàng hậu trên danh nghĩa của hắn một hồi kích động sắc mặt tái nhợt, sao lại có cảm giác hơi ngốc, không tự chủ được thả lỏng thân thể.

“Hứa Nặc, người đang làm cái gì vậy?” Thảm Dập Luân thực sự không nhận được.

Hứa Nặc nghe được hồi phục lại tinh thần, y nhìn chung quanh, phát hiện là phòng tân hôn, nhìn nhìn lại Thảm Dập Luân, mặc áo cưới, mình cũng là một thân đỏ rực, nhìn đến nơi này Hứa Nặc cảm giác mình, hình như, hình như đã sống lại? Sống lại đúng vào đêm đại hôn? Nhìn người trước mặt sắc mặt đen kịt, có lẽ mình bây giờ đang đối mặt với một, vấn đề khó?

“Ha, hoàng thượng, cái kia, ha ha, ha ha...” Hứa Nặc thực sự không biết nên nói cái gì, cuối cùng chỉ có thể cười khan.

“...” Thực sự rất ngu, Thảm Dập Luân nghĩ như vậy.

“Quên đi, trăm muốn đi ngủ, người cứ tùy tiện đi, nhưng không được làm phiền trăm.” Thảm Dập Luân tự rót nước, uống một ngụm xong nằm lên giường, hôm nay có nhiều chuyện xảy ra, hắn cũng có chút mệt mỏi.

Hứa Nặc bất khả tư nghị chớp mắt mấy cái, bây giờ xong rồi, còn tưởng rằng hắn hỏi mình làm gì nữa, cơ mà hắn tại sao khi nhìn thấy khuyết điểm của mình cũng không tức giận! Thôi, quên đi, mặc kệ, nếu hắn không hỏi mình giải thích làm gì chứ!

Hứa Nặc nhìn Thảm Dập Luân đã chìm vào giấc ngủ, cũng vội vàng rửa mặt một chút, thận trọng bò qua người Thảm Dập Luân nằm vào bên trong.

Vừa nhắm mắt lại, hình ảnh kỳ quái kiếp trước thay nhau đui tới, Hứa Nặc vốn cho rằng mình chỉ ít sẽ mất ngủ cả đêm, kết quả y vẫn nhanh chóng ngủ mất, trước khi tia ý thức cuối cùng mất đi, Hứa Nặc vì chất lượng giấc ngủ tốt của mình mà khen một cái!

2. Chương 2

Thực ra Hứa Nặc ngủ cũng không ngon lắm, cảm thấy trong mộng vô cùng loạn, cảnh tượng người ngựa kiếp trước cứ không ngừng tuần hoàn tái diễn, Hứa Nặc vô lực cải biến, nhìn mình cứ một lần lại một lần biếm lãnh cung, một lần lại một lần chết đi, đến cuối cùng tất cả đều chết lặng. Thế nhưng cũng không có cách nào thoát khỏi cơn ác mộng này.

Tới tận canh năm lão thái giám bên cạnh Thẩm Dập Luân tới gọi Thẩm Dập Luân dậy thay y phục thượng triều, Hứa Nặc mới từ trong mộng giật mình tỉnh giấc.

Hứa Nặc mơ mơ màng màng ngồi xuống, y nhớ kỹ là mình phải hầu hạ hoàng thượng.

Bất quá...

“Thình thình!”

“Rầm!”

“A!”

Mọi người vẻ mặt hắc tuyến nghe tiếng hoàng hậu ngã rầm rầm liên tục, thực sự trong lòng phi thường một mối.

“Được rồi, người ngủ tiếp đi.” Thẩm Dập Luân không muốn lại xem tiếp, quả nhiên rất ngu mà.

Hoàng thượng đã lên tiếng, tất cả nghe lệnh! Hứa Nặc một giây sau bò lại trên giường, dự định ngủ tiếp, giấc mơ tối qua thực sự rất đáng sợ, phải tiếp tục ngủ bù.

“Nương nương, nương nương, nương nương dậy đi mà.”

Không biết qua bao lâu, Hứa Nặc nghe có người nói ở bên tai mình.

“Hử?” Hứa Nặc khó khăn mở mắt ra, thấy một cung nữ thanh tú quỳ bên giường gọi mình.

“Nếu như không có chuyện gì đặc biệt quan trọng thì chờ ta tỉnh rồi nói tiếp!” Hứa Nặc khó khăn nói xong một câu rồi lại nhắm mắt lại.

Tiểu cung nữ thấy Hứa Nặc đã ngủ, cũng không khỏi có chút luống cuống.

“Nương nương, người hôm nay còn phải tới cung thái hậu nữa đó!” Tiểu cung nữ gấp đến độ muốn khóc lên.

Thái hậu? Trong cung thái hậu xảy ra chuyện gì? Không phải là...

Thái hậu!!!

Hứa Nặc cảm giác mình vừa nghe thấy cái tên này liền cạn kiệt tinh lực! Thôi chết, xong rồi! Đời trước thái hậu thích mình, bởi vì tới trễ mà phải đứng ngoài nửa canh giờ, từ đó trở đi luôn luôn bắt lỗi mình. Không nên không nên, lần này nhất định phải tới đúng giờ, vì cuộc sống bình thân sau này của mình! Đúng! Hứa Nặc cố gắng lên!

Tiểu cung nữ không hiểu gì nhìn Hứa Nặc đột nhiên như tiêm máu gà... Mẹ ơi? Hình như có gì đó không đúng thì phải? Tiểu cung nữ không nghĩ ra một lúc sau liền quên luôn chuyện này.

Hứa Nặc lần này không cần các nàng hỗ trợ mà tự mình thay xong y phục, chỉ để cung nữ cầm lược lên chải đầu, bởi vì không phải nữ nhân, cho nên trên đầu chỉ cần dùng một sợi dây tơ tằm thêu vân văn buộc thật cao, rồi cài lên một cây trâm ngọc màu xanh.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị xong một đám người trùng trùng điệp điệp chạy tới Từ Ninh cung của thái hậu. Trên đường đi vội vã, Hứa Nặc cảm khái loại cuộc sống khẩn trương này chẳng thích hơn ở lãnh cung bao nhiêu, mặc dù thức ăn kém một chút, chỗ ở cũ nát một chút, còn lại cái gì cũng không tệ, Hứa Nặc chiếu theo sự thật hồi tưởng. Quay đầu liền thấy tiểu cung nữ sáng sớm nay kêu mình dậy bước đi ở bên cạnh.

“Người tên là gì?” Đồi trước cũng không thấy có người này nha.

“Thưa hoàng hậu nương nương, nô tỳ A Ly.”

(Làm nhớ đến A Ly trong Thích khách liệt truyện a~)

“À, người là được phái đến hầu hạ ta?”

“Nô tỳ là được hoàng thượng chỉ định tới chỗ hoàng hậu nương nương ạ.”

Sao là Thẩm Dập Luân phái tới được?! Nhưng mà...

“Sau này người kêu ta công tử là được rồi.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì hết, lời của ta người còn không nghe?”

Hứa Nặc tức thì biểu hiện một mặt uy nghiêm, nếu mềm yếu sẽ bị khi dễ mất.

“Vâng, công tử.” A Ly đổi lại giọng.

Hứa Nặc rất hài lòng. Cơ mà ý đồ của Thẩm Dập Luân còn chưa rõ nữa, hẳn đáng ra không nên quan tâm tới mình như thế mới phải, này rốt cục đang xảy ra chuyện gì đây?

Ngay khi Hứa Nặc tự hỏi thì đã đến Từ Ninh cung rồi.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Thái giám ngoài cửa hướng bên trong hô lên.

Hứa Nặc đi vào liền thấy thái hậu ngồi trên ghế, hai bên trái phải còn có mấy phi tần, Thẩm Dập Luân thực sự là có phúc mà! Hứa Nặc trong ánh mắt đầy vẻ ước ao.

“Thần thiếp tham kiến thái hậu!”

Hứa Nặc nhớ tới đời trước mình cũng không xưng thần thiếp, bởi vì bản thân không thể chấp nhận một nam nhân cư nhiên trở thành thê tử của người khác, chính vì vậy, lần đầu gặp thái hậu đã không thích y. Thái hậu cũng có khuyết điểm, nhưng thái hậu vẫn luôn nhìn y không thuận mắt. Hừm, y rõ rồi, con trai của mình muốn thú một nam tử làm vợ, nghe sao cũng giống một truyện cười, bất quá là ngại thánh chỉ của tiên hoàng nên mới phải thực hiện. Bây giờ, Hứa Nặc phải đành hoàng tuân theo quy củ, không được để cho người khác soi mói.

“Đứng lên đi.” Thái hậu tuy rằng muốn tìm lỗi thể nhưng những việc Hứa Nặc làm hoàn toàn hợp quy củ, mặc dù rất không cam lòng nhưng vẫn cho y ngồi xuống.

Tâm tình thái hậu cũng rất phức tạp, phải nói là đứa trẻ này bị người ta hại, một câu “Người này có mệnh để hậu” liền bị chặt đứt nửa sau cuộc đời. Mặc dù biết không nên đem tức giận phát tiết trên người y nhưng thể nào cũng không nuốt trôi chuyện này.

Đám phi tần còn lại cũng hướng Hứa Nặc hành lễ, dù đại đa số đều cho có lệ.

“Hoàng hậu hôm nay tới thật sớm nhỉ.” Lời nói thái hậu tuy rằng không thể nói là tốt nhưng dù sao cũng chưa quá đáng, Hứa Nặc âm thầm thở dài một hơi.

“Thưa thái hậu, thần thiếp không dám quên bổn phận của mình.” Hứa Nặc quy quy củ củ trả lời. Hiện giờ nhất định phải khiêm tốn khiêm tốn thêm chút nữa, cố gắng không đứng nơi đầu sóng ngọn gió.

“Ừm, người biết là tốt rồi. Hoàng hậu thân làm gương của lục cung, tất nhiên phải làm gương sáng, tuân quy thủ cự, như vậy mới không phụ lòng mong mỏi của ta với hoàng thượng.”

“Thần thiếp biết. Thần thiếp sẽ an phận thủ thường, đa tạ hoàng thượng và thái hậu đã quan tâm.” Hứa Nặc về mặt ân cần nói.

Thái hậu gật đầu, rồi hướng những người khác nói:

“Các người cũng phải học tập hoàng hậu biết không?”

“Vâng, thần thiếp tuân mệnh!”

Thái hậu dù sao cũng lớn tuổi, ngồi lâu lại nói những lời này, thân thể có chút mệt, phát tay một cái nói với mọi người:

“Ai gia về trước, các nhớ người nghe theo sắp xếp của hoàng hậu đấy.”

Nói xong nhũ mẫu dìu người vào trong.

“Chúng thần cung tiễn thái hậu!”

Hứa Nặc âm thầm thiêu mi, giờ thì xong rồi, không sai, y rất thích!

3. Chương 3

Thái hậu vừa đi, đám phi tần phía dưới có chút nhịn không được.

Ninh thực phi đứng mũi chịu sào: “Hoàng hậu sau này nhớ phải cẩn thận nhiều hơn nữa, trong cung này nhiều quy củ, nói không chừng chớp mắt liền...”

Ninh thực phi cố ý ngừng lại khiêu khích nhìn Hứa Nặc. Hứa Nặc cũng nhìn nàng, không thể không nói mỹ nhân chốn hậu cung đa chủng đa dạng, Ninh thực phi cũng là người lớn lên rất xinh đẹp, đặc biệt hôm nay còn mặc một bộ y phục màu đỏ, càng phô thêm làn da trắng hơn tuyết, trương dương bức người.

Hứa Nặc mỉm cười, đời trước mình bị thái hậu trách phạt đã ngộ ra, bây giờ các nàng trào phúng, hừ! Không biết tự lượng sức mình! Vậy trước tiên sẽ là vị thực phi này.

“Thực phi tỷ tỷ nói đúng, dù sao thực phi tỷ tỷ trong cung cũng là lão nhân trong cung, sau này ta sẽ học tập thực phi tỷ tỷ.” Hứa Nặc cố ý nhấn mạnh hai từ “tỷ tỷ” và “lão”.

Ninh thực phi sắc mặt trầm xuống, tuổi tác của nàng là một vết thương, vì nàng vốn lớn hơn hoàng thượng hai tuổi, so với các phi tần mới nhập cung không giống nhau, tuổi già sắc suy, nàng đã không có nhiều thời gian để tranh đoạt.

Ninh thực phi tuy rằng hận Hứa Nặc cứ như vậy chọc vào chỗ đau của nàng, thế nhưng ngoài mặt vẫn vui vẻ về:

“Hoàng hậu nương nương nói đúng. Chỉ là hôm nay thần thiếp có chút không khỏe, ngày sau chắc chắn tới bái phỏng hoàng hậu nương nương thật tốt, thần thiếp hôm nay xin được cáo lui trước.” Nói xong quay đầu đi ra ngoài.

Hứa Nặc thần nhiên cười cười, hừ, đấu với y, không biết lượng sức. Y vốn không trông chờ hoàng thượng ra mặt cho mình, đang lúc có cái danh hoàng hậu này phải oai phong một phen, chờ khi quay về với thực tại, tới lúc mình nghèo đói các nàng cũng chẳng biết ở nơi nào rồi.

Những phi tần khác thấy Ninh thực phi tức giận bỏ đi, nhất thời không dám nhiều lời, cho dù có một vài người muốn gây sự cũng bị người bên cạnh kéo lại.

Bản lĩnh của Hứa Nặc đem ra uy hiếp các nàng, có bản lĩnh này còn không bằng đi ăn ngon một chút. Được rồi, thứ lỗi cho y lần nữa sống lại vẫn chẳng bỏ được những thứ yêu thích, chủ đề nói chuyện giỏi nhất là đồ ăn ngon, am hiểu cũng là đồ ăn ngon!

Bí mật ngấp một cái, Hứa Nặc nhìn cũng không nhìn liếc cũng không liếc các nàng liền đi ra ngoài, để lại một đám người mắt lớn trừng mắt nhỏ. Không thể tin hoàng hậu nương nương lại đi sáng khoái như vậy.

“Thực kiêu ngạo, đúng là tự coi mình là rất giỏi mà, chẳng qua chỉ là...” Lý Chiêu Nghi lời còn chưa nói hết đã bị một cái tát ngăn lại.

“Câm miệng! Hoàng hậu há có thể để chúng ta tùy tiện bình luận!”

Trương hiền phi tức giận khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Chiêu Nghi cắt không còn một giọt máu. Nói thật, đám người các nàng ở trong cung đây rất sợ vị hiền phi này, bởi vì cô ta luôn luôn quy củ có nề nếp, khiến tất cả mọi người không thể bắt lỗi, hoàng thượng và thái hậu cũng đối với cô ta tán thưởng có thừa, thế nên mấy người các nàng cũng không dám ngang ngược với hiền phi. Hiền phi tướng mạo rất phù hợp với tính cách của mình, ngũ quan không phải quá cầu nhân, chỉ có thể xếp vào hạng hơn bình thường một chút, nhưng lại làm cho người cảm giác thật thoải mái.

“Được rồi, tất cả giải tán đi. Ở trong cung cần phải thời thời khắc khắc nỗ lực làm tròn bổn phận, bằng không ai cũng không thể cứu được cả nhà các người.” Nói xong cũng không nhìn thần tình các nàng, cũng thị nữ của mình trở về trong cung.

“Hừ! Cô ta là cái thá gì, có tư cách gì giáo huấn chúng ta, cô ta cũng chẳng phải đem khó chịu phát tiết lên người chúng ta sao!” Lệ phi lại vô cùng ghét Trương hiền phi thích ra vẻ, đạo đức giả. Tính cách Lệ phi nói là mạnh mẽ kỳ thực là suy nghĩ đơn giản, nói trắng ra là ngu dốt, có chuyện gì cũng hiện hết ra trên mặt, nên mọi người cũng chẳng để lời của nàng trong lòng, dù sao người như thế cũng sẽ không ở sau lưng đâm người một đao. Lệ phi trang dung xinh đẹp, mặt tròn, mắt xếch, sống mũi cao thẳng, còn có đôi môi hơi mọng, thoát nhìn tựa thiếu nữ không rành thế sự, nhưng ở trong cung lại làm phai mờ đi sự ngây thơ cuối cùng của nàng.

“Ây dza, tỷ tỷ tốt, người nói nhỏ một chút, bị người nghe được sẽ rước lấy phiền toái. Được rồi được rồi, chúng ta cũng nhanh trở về một chút đi.” Lâm tiệp dư nói nhiều một chút mới kéo được nàng trở về.

Những người khác xem náo nhiệt cũng quay về cung của mình.

Hứa Nặc cũng không biết phong vân nơi đó, bắt quá ý hiện tại tình nguyện đi ra chậm một chút!

Ngồi ở trong lương đình, Hứa Nặc im lặng nhìn ánh mắt người trước mặt, hoàn toàn không hiểu nổi hấn tại sao lại đưa mình đến chỗ này.

Hôm nay thực sự là không thích hợp ra ngoài mà, Hứa Nặc cảm thán, mới từ Từ Ninh cung đi ra chưa bao lâu liền đụng phải Thẩm Dập Luân ở Ngự Hoa viên, vốn tưởng rằng lão lão thật thật hành lễ là có thể đi, ai ngờ Thẩm Dập Luân chẳng biết phát điên cái gì, cứ nhiên bắt mình đi theo hấn, hừ, người nói đi là đi, ta đây há lại để mình mất mặt! Ta đi phía sau cách người năm bước!

Thẩm Dập Luân im lặng nhìn Hứa Nặc bảo trì khoảng cách xa với mình, mình cũng không ăn thịt y, sao lại cách xa như vậy? Quên đi, ai bảo y có gốc chứ.

Thẩm Dập Luân đưa y vào trong một lương đình, sau khi ngồi xuống cũng không phản ứng Hứa Nặc. Hứa Nặc cũng không muốn chủ động nói chuyện với hấn, nhằm chán chỉ có thể nhìn qua nhìn lại đám thị vệ.

Lời tác giả: Mọi người vote nhiều hơn! Bình luận nhiều hơn đi!!! Bởi vì tìm đường chết viết hai chương, cho nên một... chương khác sẽ giảm một chút. Tốt xấu gì đây là thành quả cố gắng sau một đêm đó!

Mẹ ơi lại sai rồi!

4. Chương 4

Chờ sau khi Thẩm Dập Luân uống xong một chén trà, Hứa Nặc cuối cùng không nhịn được:

“Hoàng thượng có chuyện gì không?”

“Không có.”

Khóe miệng Hứa Nặc giật một cái, đã nhận ra, nếu không sẽ không nhân nhĩ như thế. Người không có việc nhưng ta có việc! Hứa Nặc nội tâm rít gào.

“VẬY, thần thiếp xin được về trước?” Hứa Nặc do dự hồi lâu vẫn là nói ra tiếng lòng của mình.

Thẩm Dập Luân ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía y:

“Hoàng hậu không có chuyện gì muốn giải thích với trẫm sao?”

Hứa Nặc nghi hoặc nhìn hắn, giải thích? Giải thích cái gì? Chuyện ngày hôm nay? Cho nên nói đây là đang chờ mình giải thích?! Có thể nói ngay từ đầu được không hử! Hứa Nặc muốn quỳ hắn một cái.

Hứa Nặc ra vẻ đang suy nghĩ gì đó.

“Thần thiếp ngu dốt, không hiểu ý của hoàng thượng.” Ừm, vẫn là nên ăn ngay nói thật.

“Ha.” Thẩm Dập Luân cười nhẹ. “Hoàng hậu hôm qua mơ cái gì thế?”

Hứa Nặc nhú mày, y hôm qua mơ tới kiếp trước, chẳng lẽ y không cẩn thận trong lúc mơ nói ra? Tuy rằng lòng thấp thỏm là thế, nhưng Hứa Nặc lại biểu hiện một bộ nghi hoặc, cứ như thực sự không hiểu ý Thẩm Dập Luân.

Nhìn Hứa Nặc vẻ mặt mờ mịt, Thẩm Dập Luân hảo tâm nhắc nhở y:

“Hôm qua trong miệng hoàng hậu gọi Tô Ninh là ai?”

Con người Hứa Nặc bỗng nhiên co rút lại, Tô Ninh?!

Tuy rằng Hứa Nặc đã cất lực ẩn giấu tâm tình của mình, thế nhưng Thẩm Dập Luân là ai chứ, liếc mắt một cái đã thấy lớp nguy trang của y. Chờ Hứa Nặc phản ứng sau mới nói tiếp:

“Ta đoán là người trong lòng của người.”

Hứa Nặc: “...Hử?” Hứa Nặc bày tỏ nội dung câu chuyện có gì đó sai sai.

Thấy mặt Hứa Nặc kinh ngạc, Thẩm Dập Luân tự cho là đã đoán đúng, trong lòng càng thêm tin tưởng.

“Không thể không nói gan người thật lớn, đã vào cung rồi còn nhớ người ta mãi không quên, này đối với người ta không phải bất công sao?” Thẩm Dập Luân nhìn y.

Hứa Nặc: “...” (mặt kiểu S lạnh lùng.jpg)

Hứa Nặc muốn phản bác, nhưng là tình huống này lại phải giải thích rất nhiều với Thẩm Dập Luân, cho nên Hứa Nặc tạm thời quyết định công tội danh này, chỉ hy vọng tới lúc đó Thẩm Dập Luân sẽ không muốn bóp chết y.

“VẬY thì sao?” Hứa Nặc bày ra một bộ thần thái sau khi thương nhớ người yêu bị phát hiện cất lực trấn định lại hơi phát run.

(Quan trọng phải là thần thái~)

Y như vậy Thẩm Dập Luân thấy phí lời cũng vô ích: “Thôi thì bỏ đi, chỉ cần người làm tròn bổn phận của người được sủng ái nhất lục cung.”

Hứa Nặc cười nhạt: “Người được sủng ái nhất? Hoàng thượng, không sợ sẽ khiến người người ghi hận sao?”

Hứa Nặc biết rõ lúc này mục đích của Thẩm Dập Luân là đưa ra điều kiện, Thẩm Dập Luân hầu như chưa bước vào hậu cung, sợ là có người khó chịu nên tạo áp lực cho y. Tuy rằng mong muốn của Hứa Nặc là an an tĩnh tĩnh ngày ngò biếm lãnh cung trong một ngày nào đó, bất quá nhìn bộ dáng Thẩm Dập Luân, phỏng chừng y không đáp ứng hắn cũng sẽ ép y đáp ứng thôi. Tinh tế suy nghĩ một phen Hứa Nặc đưa ra quyết định, quay về với hiện thực chỉ ít phía sau còn có hoàng thượng cho y dựa dẫm, tình hình tốt nhất là y còn có thể xuất cung, còn kém nhất cũng chỉ là biếm lãnh cung.

“Được! Ta đáp ứng!” Hứa Nặc nói rất có khí phách.

“Trẫm rất thích người thông minh.” Thảm Dập Luân cũng nhìn ra biến hóa trong mắt Hứa Nặc, biết mình đã đạt thành mục đích nên không muốn ngồi đây nữa.

“Ừm, được rồi.” Thảm Dập Luân đi ra khỏi lương đình rồi lại quay lại nói với Hứa Nặc: “Trẫm tối nay sẽ đến cung của ngươi.”

“A... Không!” Nhưng mà đợi đến khi Hứa Nặc phản ứng thì Thảm Dập Luân đã đi xa.

Hứa Nặc cảm giác so với mong muốn của mình cao hơn một phần, tại sao kịch bản lần này với lần trước lại cách xa vạn dặm!!!

Trong Phượng Nghi cung.

“Công tử! Thật tốt quá!” A Ly vui vẻ chạy tới chạy lui kêu, đối với A Ly mà nói, công tử có thể được sủng ái là chuyện tốt đệ nhất thiên hạ.

“A Ly ~” Thanh âm Hứa Nặc có chút run: “Ta vừa rồi có nghe lầm không!”

“Nghe lầm? Sao được chứ! Công tử người yên tâm đi, A Ly với công công nghe rất rõ, hoàng thượng buổi tối sẽ đến cung chúng ta!”

Xong rồi!

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Hứa Nặc.

Mắc bệnh!

Đây là ý nghĩ thứ hai của Hứa Nặc.

Ha, nhưng mà cũng có thể ngấm lại một chút.

Chuyện hoàng thượng tối nay tới Phượng Nghi cung không tới nửa canh giờ sau đã truyền khắp trong cung. Mặc cho các phi tần khác ước ao đổ kị oán hận, mặc cho Hứa Nặc cầu nguyện Thảm Dập Luân sinh bệnh sẽ không đến, nhưng hán buổi tối vẫn cố tình đứng giờ.

Cung nhân đã sớm giúp y tắm rửa thay y phục, chờ Thảm Dập Luân tới đều biết điều lui xuống hết, chỉ chừa lại hai người cùng một người gác đêm.

Đến khi Thảm Dập Luân đi vào, liền thấy Hứa Nặc mặc một bộ bạch y, đây là kết quả Hứa Nặc nỗ lực phản kháng, nếu không cung nhân của y đã muốn đem y xích lỏng nằm ở trong chăn! Quả thực phát điên mất thôi!

Tóc Hứa Nặc xõa ra, còn có bọt nước thỉnh thoảng rơi xuống trên bạch y, Hứa Nặc hồn nhiên không biết, mắt của y cùng tâm tư đều đặt hết lực chú ý vào trong quyển sách trên tay.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Thảm Dập Luân không hiểu sao trong lòng giống như bị vật gì cào một trận, hơi ngứa ngáy. Thế nhưng tịnh không ghét bỏ.

5. Chương 5

Thảm Dập Luân cứ như vậy đứng nhìn y một hồi mới nói:

“Hoàng hậu đang xem gì thế?” Nói xong đi tới ngồi xuống bên người Hứa Nặc.

Hứa Nặc bị dọa đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, người này đi bộ đều không có âm thanh sao! Lại còn thành linh nói!

Mặc dù nội tâm rất bị phẫn, Hứa Nặc vẫn bình tĩnh trả lời:

“Chỉ là một cuốn truyện dân gian thú vị mà thôi.”

“Hả?”

“Hoàng thượng có hứng thú sao? Hay là nhìn thử xem.” Hứa Nặc đưa sách cho Thẩm Dập Luân, người kia nhận lấy lật rồi lật, ra vẻ không hứng thú, rồi mới trả lại cho Hứa Nặc.

“Trời đã không còn sớm, hoàng hậu cùng ta đi ngủ đi.”

“Bộp bộp!” Quyển sách trên tay Hứa Nặc rớt.

Hả hả hả!!!

Hứa Nặc quả thực không thể tin được lỗi tại mình! Nói như đôi bên cùng có lợi vậy! Nói như ta thích gần người vậy! Còn tưởng rằng tối nay phải ngủ trên giường nhỏ, vì giường của mình hơi sâu nào chút, giờ thì nằm ngủ giường nhỏ còn hơn!

Hứa Nặc cảm giác mình cần phải khéo léo nhắc nhở một chút cảm kị của hoàng thượng.

“À thì, hoàng thượng người không phải không thích có người nằm cùng sao?”

“Không sai.” Thẩm Dập Luân trả lời rất đơn giản.

“Vậy, người, ta, không phải là không thích hợp sao?” Hứa Nặc cười gượng.

Thật lâu không có câu trả lời, Hứa Nặc ngẩng đầu nghi ngờ nhìn về phía Thẩm Dập Luân, phát hiện hần cứ nhiên dùng một loại ánh mắt khó diễn tả nhìn mình.

“Hoàng thượng? Có chuyện gì sao?”

“Trẫm, chỉ là không thích nữ nhân ở cạnh.” Thẩm Dập Luân nói rất chậm, như sợ Hứa Nặc không nghe rõ.

“... Hả?!”

Hứa Nặc thực sự muốn quỳ! Đời trước không phải nói hoàng thượng nam nữ hết thấy đều không thích sao! Không phải nói buổi thích ngủ một mình sao! Tối cùng là ai đồn vậy!

Nhìn ánh mắt của Thẩm Dập Luân, Hứa Nặc chậm rãi leo lên giường, bò vào trong, đưa lưng về phía Thẩm Dập Luân, đem đầu mông mình gói kỹ trong chăn, đêm nay nhất định phải an ủi tiểu tâm linh yếu ớt của mình! Hứa Nặc nắm tay.

Thẩm Dập Luân phát hiện mình vô cùng thích biểu tình trên mặt Hứa Nặc, không giống những người khác ở trong cung thích ra vẻ, Hứa Nặc biểu hiện rất chân thực, sẽ không khiến cho người ra cảm thấy chán ghét, ngược lại, tạo ra cảm giác rất thoải mái.

Thấy tư thế ngủ của Hứa Nặc Thẩm Dập Luân không tự chủ câu khoe miệng, xem ra sau này sẽ không nhàm chán.

Hứa Nặc vừa dậy liền phát giác bên cạnh không có thân ảnh của Thẩm Dập Luân, cũng phải, hoàng thượng luôn luôn phải dậy sớm mà!

“Công tử người đã tỉnh chưa?” A Ly ở ngoài hỏi.

“Ừm, dậy rồi.”

“Nô tỳ gọi người tới giúp người chỉnh trang.”

“Được.”

Chỉ chốc lát sau các thị nữ đã chuẩn bị xong cho Hứa Nặc, thật ra cũng chỉ là đem tóc buộc cao lên, chen vào giữa một cây trâm ngọc bích mà thôi.

“Công tử.” A Ly chạy vào. “Công tử, các phi tần đã ở bên ngoài cung chờ.”

“Ừ, chúng ta ra ngoài thôi.”

“Thần thiếp thỉnh an hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên thiên tuế!”

“Đều đứng lên đi.”

Hứa Nặc nhìn một đám phi tử phía dưới thật hết sức đau đầu, chung quy tất cả mọi người đều dùng ánh mắt như dao găm nhìn mình, áp lực này thật đúng là không phải lớn bình thường. Loại này rõ ràng chính là không làm gì nhưng vẫn không nhận được cái nhìn tốt của mọi người, còn có ai thấu!

Không có biện pháp, phải mau đem các nàng đuổi đi thôi.

Yên lặng thở dài, Hứa Nặc đột nhiên nảy ra một ý niệm vĩ đại như vậy ở trong đầu, thế là không chút khách khí tự tán dương một cái.

Nhưng mà không đợi Hứa Nặc tự ca ngợi xong đã bị một thanh âm lạnh lạnh cắt đứt.

“Nghe nói hôm qua hoàng thượng sung hạnh hoàng hậu nương nương, không biết hoàng hậu nương nương dùng biện pháp gì, có thể nói cho thần thiếp cùng mọi người được không?”

Lên tiếng là Lệ phi, nàng xem ra chán ghét Hứa Nặc rất lâu rồi, một nam nhân mà lại chiếm giữ ngôi vị hoàng hậu chẳng buồn, nếu là như thế còn chưa tính, bây giờ còn dám câu dẫn hoàng thượng! Y là cái thái độ gì! Hôm nay chính là muốn cho y xấu mặt!

Hứa Nặc tâm tình rất không tốt, nhìn Lệ phi một chút, được, thoát nhìn có vẻ khỏe mạnh, ừm, có thể hạ thủ. Nghĩ tới đây, Hứa Nặc cũng không ngồi thẳng dậy, thân thể dựa nghiêng về một bên tay vịn, lưỡi biếng mở miệng:

“Lệ phi đúng không?”

“Đúng!”

Nhìn Lệ phi vẻ mặt giận dữ, Hứa Nặc bỗng nhiên cười:

“Lệ phi tỷ tỷ sợ là đã quên rồi nhỉ.” Cố ý dừng lại một chút, Lệ phi quả nhiên lộ ra thần tình nghi ngờ, Hứa Nặc nhìn quét qua mỗi người phía dưới:

“Bổn cung là hoàng hậu, là thê tử được hoàng thượng cưới hỏi堂堂 hoàng, mà các người, nói trắng ra cũng chỉ là một đám thiếp thất mà thôi! Các người lấy tư cách gì chất vấn bổn cung hả!”

Mọi người bị lời nói của Hứa Nặc làm cho sắc mặt tái nhợt, Hứa Nặc đột nhiên chuyển hướng:

“Lệ phi, người thân là phi tử, cũng dám khinh thường hoàng hậu, lại còn nói năng vô lễ với bổn cung, người đây là phạm phải tội gì hả!”

6. Chương 6

Lời vừa nói ra, Lệ phi đứng mũi chịu sào mềm nhũn hai chân, quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ:

“Nương nương thứ tội! Thần thiếp lỡ miệng, nhưng thần thiếp không phải cố tình, cầu nương nương khai ân!”

Những người còn lại cũng đều cúi đầu, không dám nói đỡ cho Lệ phi, sợ bị liên lụy, cũng chỉ có Ninh thực phi kiêu căng không chịu thua, còn có hiền phi ngay từ khi mới đến đã lạnh nhạt.

Trong lòng Hứa Nặc cũng không phải quá ghét Lệ phi, dù sao thì loại người tâm kế này cũng chỉ ở trước mặt người châm chọc vài câu, cùng nàng đấu võ mồm cũng khá thú vị. Hơn nữa vừa rồi mình cũng đã vạch trần mục đích của các nàng, Hứa Nặc không dùng nghiêm hình phạt Lệ phi, quá huyền não khó coi cũng không tiện.

“Bỏ đi, niệm tình người mới vi phạm lần đầu, bổn cung chỉ phạt người hai ngày chép kinh Phật, ghi nhớ sau này không được tái phạm!”

“Thần thiếp xin ghi nhớ dạy dỗ của hoàng hậu nương nương, tạ nương tương.” Lệ phi bên ngoài vẫn là hết sức cảm động tạ ân.

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi.” Hứa Nặc nói một đồng nhiều như thế cũng thật mệt mỏi, phải nhanh đi nơi khác ngắm cảnh thay đổi tâm tình.

“Thần thiếp xin cáo lui.”

Nhìn các nàng ra khỏi cửa điện, Hứa Nặc đuổi thất lưng, mới mở miệng gọi A Ly tới.

“Công tử, có chuyện gì ạ?”

“Chúng ta tới Ngự Hoa viên đi dạo một vòng đi, ngồi gốc ở đây thực sự rất buồn chán.”

“Có cần nô tỳ gọi người theo không ạ?”

“Không cần, cũng không phải xuất cung, hai người chúng ta là được, nhiều người hơn nữa ta cũng không quen.”

“Thế nhưng công tử người còn chưa ăn sáng mà?” A Ly nhớ ra.

“A.” Xoa xoa dạ dày, cảm giác cũng không quá đói. “Quên đi, không ăn, đói bụng trở về thì ăn.”

“Vâng, nô tỳ nghe theo công tử.” A Ly nói rất nghiêm túc.

“A Ly quả nhiên hiểu thấu lòng ta.” Hứa Nặc nói thế, quả nhiên, A Ly lập tức đỏ mặt.

“Công tử, người chọc nô tỳ.” Cúi đầu, A Ly hai tay cứ vịn về góc áo thực sự rất dễ thương.

“Ha ha ha, không làm khó người, đi thôi.”

Hứa Nặc phát hiện tâm tình mình đã khá lên nhiều, đúng thật, lúc không vui vẫn phải tự mình đi tìm thú vui, thế là Hứa Nặc không chút keo kiệt chọc A LY “hiền lành” mỉm cười.

A Ly: “...” Sau đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh thế nhỉ?

Thẩm Dập Luân vừa bãi triều thì có người nói chuyện Hứa Nặc hôm nay dạy dỗ các phi tần cho hần nghe, người báo lại nhìn không ra sắc mặt hoàng thượng, cẩn cẩn dục dục nói:

“Hoàng thượng, người xem, có phải nhắc nhở hoàng hậu chọn lọc ngôn từ một chút hay không?”

“Hừm, không cần, cứ để y như vậy đi.” Nói xong phất tay áo đi mất, người phía sau cũng mau đuổi theo.

Thẩm Dập Luân nghĩ Hứa Nặc này thật đúng là không đơn giản, so với điều tra của hắn không giống nhau, xem ra y luôn luôn có khả năng mang đến cho mình kinh hỉ, thực sự là càng ngày càng mong đợi, Thẩm Dập Luân nghĩ như vậy đó.

Bên này Hứa Nặc đi dạo một hồi liền thấy nhàm chán, cảnh sắc Ngự Hoa viên năm nay chẳng có gì biến đổi. Qua lại chỉ có vài loại hoa, đáng tiếc mình không thể thay đổi, bằng không nhất định sẽ đổi một ít cho thú vị hơn, nói ví dụ như, trồng một cây nho vào đây thực sự rất tốt nha, hay hoặc là một ít cây táo, cây lê các loại cũng không tồi nhỉ, sau này còn có thể ăn, hiện tại thực sự là lãng phí một cách vô ích mảnh đất này, ngấm lại liền đau lòng.

A Ly không biết công tử đang suy nghĩ cái gì, bắt quá xem sắc mặt y một hồi mừng rỡ một hồi u buồn, chắc là đang suy nghĩ đại sự nhỉ, nói không chừng là đang suy nghĩ làm sao kéo các phi tử kia xuống, tỷ như Ninh thực phi kia, ngấm lại như vậy, công tử quả thực là rất lợi hại!

Lời tác giả: Tác giả vẫn đang cố gắng sống tiếp, tranh thủ mỗi ngày đều đăng a! Mọi người ngày hôm nay cũng moaz moaz ta ~(^ ^)- !

Tác giả có thói quen hôn người bữa bãi.__.

7. Chương 7

Hứa Nặc cũng không ở Ngự Hoa viên ngắn ngủi lâu lắm, nói thật đi dạo không được vài phút liền cảm thấy đói bụng.

Hứa Nặc trở lại trong cung ăn một chút điểm tâm lấp bụng, sau đó đi tới trước bàn bắt đầu tự vấn nhân sinh.

Mình và Thẩm Dập Luân dù sao cũng chỉ là quan hệ hợp tác, mình giúp hắn lâu như vậy, sau đó chỉ cần mình chủ động dứt ra, rồi tự mua một tiểu viện an an ổn ổn vượt qua nửa đời còn lại, nghĩ một chút cũng rất hoàn mỹ ha!

Cứ như vậy đi! Chờ gặp Thẩm Dập Luân sẽ cùng hắn nói chuyện này.

Thế nhưng Hứa Nặc không nghĩ tới, lúc gặp hắn lại sớm như thế này.

Chạng vạng Hứa Nặc vừa muốn ăn, liền thấy phía ngoài một thái giám tới nói với mình rằng Trương đại công công bên cạnh Thẩm Dập Luân đã tới rồi.

Hứa Nặc bất đắc dĩ chỉ có thể buông chén đĩa.

“Công công có chuyện gì sao?” Hứa Nặc hỏi.

“Tập gia(*) đến để truyền khẩu dụ của hoàng thượng, dặn nường nường chờ hoàng thượng tới ăn bữa tối.” Trương Hòa cung thuận trả lời.

(*)Tập gia: hình như mấy ông công công xưng như vậy nhỉ?

Hứa Nặc không nói gì, còn tưởng rằng có chuyện lớn gì nữa, thì ra chỉ là tối nói một câu, bất quá tại sao lại phải bảo mình chờ hắn cùng ăn?

Hứa Nặc đáp ứng Trương Hòa liền lui ra ngoài phục mệnh. Hứa Nặc trái lo phải nghĩ mới nhớ thì ra đây là sủng ái giả mà Thẩm Dập Luân dành cho mình, ừm, nghe rất có lý. Ha,,^,, mình thực sự là quá thông minh, nhất định phải khiêm tốn một chút.

Không bao lâu sau, Thẩm Dập Luân quả nhiên tới.

“Thần thiếp cung nghênh hoàng thượng!” Hứa Nặc đi đầu hành lễ, thị nữ thái giám phía sau hô vạn tuế toàn bộ quỳ xuống.

“Đứng lên đi.” Nói rồi nâng Hứa Nặc, cúi đầu giống như thâm tình nói: “Sau này hoàng hậu hậu gặp ta cũng không cần hành lễ.”

“Thần thiếp không dám, này không hợp lễ nghĩa.” Hứa Nặc “sợ hãi” nói.

“Người hử, lại coi trọng tiểu tiết, bất quá chúng ta không cần như vậy, nhớ kỹ chưa?” Nói xong nhéo mũi y một cái.

Vùng xung quang lông mày Hứa Nặc giật giật, “ngượng ngùng” mà cúi đầu:

“Thần thiếp đã biết.”

Hai người cứ như vậy tình chàng ý thiếp, kỳ thực hai tay ở trong tay áo rộng lớn đang triển đấu, bất quá cuối cùng Thẩm Dập Luân vẫn thắng một bước, Hứa Nặc chỉ cúi đầu ủ rũ.

Thẩm Dập Luân nắm tay Hứa Nặc ngồi vào trước bàn cơm, thấy trên bàn bày món ăn một canh hai mặn có chút kinh ngạc. Hứa Nặc thấy vẻ mặt hắn liền biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Chỉ có ta ăn như vậy là đủ rồi, không ăn hết lại vứt đi không phải rất lãng phí hay sao, ta tuy rằng có hoài bão té thể cứu quốc vĩ đại, nhưng cũng biết đạo lý để làm ra đồ ăn không dễ dàng gì, cho nên mới có thể tiết kiệm liên tiết kiệm một chút.” Hứa Nặc rất bình thản giải thích. Kỳ thực bởi vì kiếp trước Hứa Nặc ngày đó ngây ngô ở trong lãnh cung, cho nên không quen lãng phí, hoặc giả đã thấu hết sự tình trong lãnh cung, bằng không y cũng chẳng lưu ý những điều này.

Nhưng mà Hứa Nặc tịnh không biết những lời này của mình đã khiến Thẩm Dập Luân có bao nhiêu xúc động. Đúng vậy, là không cố gắng được việc lớn có thể giúp việc nhỏ, cái này cũng có thể coi là báo đáp quốc gia.

Thẩm Dập Luân không khỏi coi trọng Hứa Nặc một chút.

Hứa Nặc lại không cảm giác chút nào:

“Hoàng thượng, như vậy đủ chưa, có muốn lấy thêm một ít không?” Hứa Nặc tưởng Thẩm Dập Luân không quen ăn những thứ này.

“Không cần.” Thẩm Dập Luân giơ tay lên hướng Trương Hòa ra hiệu không cần, cầm lấy đĩa gấp một miếng bỏ vào miệng. “Ừm, cũng không tệ lắm.”

“Hi hi, ta cũng biết là ăn rất ngon. Bất quá hoàng thượng người thực sự ăn quen sao?”

Hứa Nặc ánh mắt nghi vấn, Thẩm Dập Luân vẫn cười ôn nhu:

“Trẫm trong những năm hành quân chinh chiến đã không ăn ít hơn trăm lần, người cho là trẫm mặc y phục gấm ăn vàng ngọc mà lớn lên? Nhanh ăn đi!”

Hứa Nặc thật đúng là cho rằng như thế! Thì ra Thẩm Dập Luân đã từng tới quân doanh! Y thế mà một điểm cũng không biết.

Hai người mang tâm sự riêng ăn xong cơm tối, Thẩm Dập Luân còn có tấu chương phải phê, vốn muốn tới Dưỡng Tâm điện, kết quả thấy Hứa Nặc nhìn mình đi mà hai mắt tỏa ra sức sống, ngón chân Thẩm Dập Luân vừa chuyển vài bước liền đi tới thư phòng của Hứa Nặc, nói với Trương Hòa:

“Dem tấu chương tới đây đi.”

Trương Hòa đi xuống.

Hứa Nặc tròn tròn mắt. Chuyện này, có đúng hay không, có chỗ nào đó, sai sai!

Lời tác giả: Tác giả là một đoàn văn quân, mong mọi người bỏ qua cho!

8. Chương 8

Hứa Nặc cẩn cẩn dục dục đi tới:

“Hoàng thượng, người đây là muốn làm gì?”

Thẩm Dập Luân mỉm cười phá tan mong đợi của Hứa Nặc:

“Trẫm đương nhiên là ở chỗ này phê tấu chương.”

Hứa Nặc chưa từ bỏ ý định:

“Thế nhưng, không hợp phép tắc, hơn nữa...”

“Hoàng hậu suy nghĩ nhiều rồi, trẫm ở nơi đây chính là phép tắc.” Thẩm Dập Luân nói vô cùng bá đạo.

Hứa Nặc im, vốn định quay về phòng trong đọc sách kết quả lại bị Thẩm Dập Luân gọi lại:

“Hoàng hậu tới giúp trẫm mài mực đi.”

Mài mực?!

Hứa Nặc rất phẫn nộ!

Hứa Nặc... Qua mài mực...

Hứa Nặc an ủi mình, nảy sinh một suy nghĩ hung ác, thừa dịp hẩn không để ý, hê hê hê...

(Em định làm gì??? -_-)

“Hoàng hậu đang suy nghĩ gì vậy?” Thẩm Dập Luân thực sự nhìn không được biểu tình ngu ngốc cả Hứa Nặc, lên tiếng cắt đứt.

“Hả? Thần thiếp, thần thiếp là nghĩ làm thế nào giúp hoàng thượng quản tốt hậu cung, làm cho chúng tỳ muội êm ấm sống chung!” Lý tưởng cao xa như thế, mình thực sự rất không dễ dàng.

Thẩm Dập Luân khước miệng giật một cái, vẫn là hài hước, hẩn thật sự không tin. Bất quá cũng không đáng sửa mà thôi.

Thẩm Dập Luân hàng ngày bắt đầu phê duyệt tấu chương cũng sẽ không quan tâm chuyện khác, Hứa Nặc mài mực rất buồn chán, nhìn tới nhìn lui, cuối cùng đường nhìn dừng lại trên mặt Thẩm Dập Luân. Không thể không nói di truyền của hoàng thất thật đúng là tốt, nhất là Thẩm Dập Luân, mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao, môi mỏng hơi nhếch, thật là khiến nữ nhân mê đắm. Vóc người cùng cách ăn mặc cũng có thể không lời chê bai. Trái lại bản thân mình, tư sắc chỉ hơn bình thường một chút, da vẫn còn trắng như thế, vóc người... Quên đi, không nghĩ, nghĩ toàn điều tệ thôi (_).

(Trắng không có gì là không tốt:3)

Không biết sau này con của Thập Dập Luân sẽ có hình dáng gì nhỉ, Thẩm Dập Luân cùng Tô Ninh...

...

...

...

“Phụt ha ha ha!” Hứa Nặc không nghĩ tới thật sự rất bật cười, cũng đem Thẩm Dập Luân đang tập trung phê tấu chương kéo lại.

“Người cười cái gì?” Thẩm Dập Luân thực sự là bội phục Hứa Nặc, công lực tự ngu tự nhạc thật đúng là cường đại.

“Hả? Không, không có gì.” Hứa Nặc nín cười.

“Phụt ha ha ha ha, không được. Ha ha ha ha!” Hứa Nặc vừa nhìn thấy mặt Thẩm Dập Luân liền tưởng tượng khuôn mặt con trai của Thẩm Dập Luân, khuôn mặt Thẩm Dập Luân không biểu tình, còn có vóc người của Tô Ninh. “Ha ha ha ha ha.” Thấy Thẩm Dập Luân nhíu chặt lông mày, Hứa Nặc nỗ lực để mình quên đi phiên bản thu nhỏ ban nãy của Thẩm Dập Luân.

“Xin lỗi hoàng thượng, làm phiền người rồi.” Hứa Nặc cúi đầu áy náy, trên thực tế là sợ vừa nhìn thấy mặt Thẩm Dập Luân liền bật cười, đến lúc đó hoàng thượng tức giận y sẽ gặp nạn mất.

Thẩm Dập Luân nhìn y ủ rũ đĩnh đầu, trong lòng vốn có bao nhiêu tức giận cũng hoàn toàn tiêu tán.

Nhìn sắc trời đã khuya lắm rồi, liền phân phó Trương Hòa đem tấu chương trên bàn dọn dẹp một chút, nắm tay Hứa Nặc đi ngủ.

Hứa Nặc mới vừa rồi còn rất hổ thẹn, bởi vậy cũng không biểu thị bất mãn với hành động của Thẩm Dập Luân.

Rửa mặt xong Hứa Nặc đột nhiên nhớ tới mình có chuyện quan trọng muốn nói với Thẩm Dập Luân, an vị trên giường chờ hẩn trở về.

Chỉ chốc lát Thẩm Dập Luân liền đi vào.

“Hoàng thượng, ta muốn nói ra suy nghĩ của mình!” Hứa Nặc gom hết dũng khí.

“Nói đi.”

“Ta nghĩ muốn mở một tửu điểm.” Hứa Nặc cũng không dùng tiếng xưng hô tiệp thiếp nữa.

“Hả? Tại sao?” Thẩm Dập Luân nghĩ có chút ý tứ gì đó.

“Vạn nhất,” Hứa Nặc ngẩng đầu liếc mắt nhìn biểu tình Thẩm Dập Luân, ừm, cũng không tệ lắm, có thể nói. “Vạn nhất ta nếu như bị vào lãnh cung còn mong muốn hoàng thượng thả ta ra. Nha!” Nói xong Hứa Nặc liền quỳ rạp xuống đất, đợi mệnh lệnh của Thẩm Dập Luân.

Qua một lúc lâu, Hứa Nặc mới nghe được từ trên đỉnh đầu truyền tới thanh âm lạnh như băng:

“Người là muốn có đường lui sau này?”

Hứa Nặc ngẩng ra, Thẩm Dập Luân nói thật đúng là thẳng thắn trực tiếp, bất quá cũng là lời thật.

“Đúng vậy, thần thiếp muốn an nhàn vượt qua một đời!” Hứa Nặc từng chữ vang vang hữu lực.

Thẩm Dập Luân nhìn y nửa ngày, đột nhiên thoải mái cười to:

“Được! Người đều đã nói như vậy, ta cũng không phải không thể đáp ứng, bất quá thời gian kết thúc là do trẫm định đoạt. Thế nào?” Thẩm Dập Luân nắm lợi tức tối trọng yếu trên tay.

“Được thôi!”

9. Chương 9

“Được rồi, không cần quỳ, đứng lên đi.” Thẩm Dập Luân ngồi trở lại trên ghế.

“Ta vẫn còn một chút chuyện cần hoàng thượng giúp đỡ.” Hứa Nặc cũng không khách khí.

“Hả? Là cái gì?” Thẩm Dập Luân nghĩ Hứa Nặc gan thật lớn, không chỉ không dùng kính ngữ, còn lưu loát nói ra điều kiện của mình, ừm, quả nhiên rất thú vị.

Hứa Nặc trang nhã cười:

“Cũng chẳng có gì, chỉ là tiền và chủ của tửu điểm mà thôi, ta dù sao cũng ở trong cung không thể tìm người các kiểu, cho nên mới phiền đến hoàng thượng người.”

“Nếu vậy thì, khi thu được tiền thì trẫm lấy một nửa được chứ nhỉ?”

Một nửa?! Thẩm Dập Luân không hổ là hoàng đế, một điểm cũng không chịu thiệt, nếu không phải mình không có ai để xin giúp đỡ...

Hứa Nặc cắn răng:

“Được, một nửa thì một nửa, vậy làm phiền hoàng thượng phí tâm.”

“Người yên tâm, nếu đã có liên quan đến trẫm, trẫm nhất định sẽ toàn lực ứng phó, tìm chủ tửu điểm cứ giao cho trẫm đi.”

Hứa Nặc gật đầu.

“Cơ mà, người muốn mở một tửu điểm như thế nào?” Thẩm Dập Luân đối với chuyện này rất tò mò.

“Cái này à ~” Hứa Nặc hướng Thẩm Dập Luân lộ ra bộ mặt tươi cười thật lớn, Thẩm Dập Luân bị dáng tươi cười không lẫn tạp chất làm cả kinh ngây ngốc tại chỗ, chợt nghe thấy, “Bí mật!”

“...” Thẩm Dập Luân phục hồi tinh thần nói với Hứa Nặc: “Vậy được thôi, trẫm sẽ mỗi mắt mong chờ.”

“Nhất định không để hoàng thượng thất vọng!” Hứa Nặc hai mắt phát sáng, ánh sáng chiếu đến trong tâm Thẩm Dập Luân.

“...Ừm.”

“Hoàng thượng.” Lúc này Trương Hòa gọi vào. “Thời gian không còn sớm, đi ngủ thôi.”

Thẩm Dập Luân gật đầu biểu thị đã biết. Quay lại về hướng Hứa Nặc, đưa y từ trong ảo tưởng kéo ra.

“Hoàng hậu, người chưa thực hiện nghĩa vụ đâu.” Thẩm Dập Luân xấu xa nói bên tai Hứa Nặc.

“... Hả!” Hứa Nặc mặt đỏ tới mang tai lùi ra sau. “Người nói cái gì!”

Thẩm Dập Luân phát hiện mình thật thích nhìn tiểu đáng dấp mặt đỏ mà tay chân luống cuống này của Hứa Nặc.

“Không có làm gì, chỉ là nhắc nhở người, chúng ta phải đi ngủ, cũng là lúc người thực hiện nghĩa vụ.”

“... Thực hiện! Nghĩa vụ?!” Hứa Nặc khó có thể tin những gì vừa mới nghe được.

“Thế nhưng, ta không phải là, người, ta...” Không phải nói gì là hợp tác với nhau thôi sao? Sao lại gặp loại tình huống này? Hứa Nặc thực sự là muốn bùng nổ!

“Phụt!” Thẩm Dập Luân quả nhiên vẫn là nhịn không được, cái loại biểu tình không thể yêu trên mặt này quá đáng yêu. Chờ một chút, từ đáng yêu này không nên hình dung nam nhân chứ nhỉ? Thẩm Dập Luân không giải thích được. Bất quá nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Hứa Nặc hai mắt trừng lớn, thật đúng là hợp với hai từ “khả ái” này.

Hứa Nặc nghe được tiếng cười của Thẩm Dập Luân mới phát hiện mình bị gạt (〰), nhưng mà lại không thể phản kích, không thể làm gì khác hơn là giận dữ trừng mắt liếc hắt đi tằm.

Tiểu ý ở khoe miệng Thẩm Dập Luân thực sự không trụ nổi, ở cùng một chỗ với Hứa Nặc cảm giác rất thanh thản. Thẩm Dập Luân nghĩ đến sau này mỗi ngày đều có thể như vậy, bất giác tiểu ý càng sâu.

Chờ Thẩm Dập Luân tắm rửa xong về đến phòng phát hiện Hứa Nặc đang ngủ. Người nho nhỏ nằm bên trong, dùng chăn đem mình gói lại một điểm một khe cũng không lộ, chỉ còn lại một cái đầu nhỏ thò ra bên ngoài. Có lẽ là nằm mơ mộng đẹp, khóa miệng lộ vẻ tươi cười. Không biết là mình có hay không xuất hiện trong mộng của y, Thẩm Dập Luân nghĩ tới đây đột nhiên bừng tỉnh, mình đang nghĩ cái gì vậy? Nhu nhu mi tâm, xem ra mấy ngày nay đã quá mệt mỏi rồi, tư duy có chút hỗn loạn, chờ qua khoảng thời gian này thả lỏng một chút thôi. Nghĩ xong, cũng nằm lên giường không lâu sau liền tiến vào mộng đẹp.

Lời tác giả: Tác giả là một đoàn văn quân, thế nhưng mọi người đừng ghét bỏ nha! Đang cố gắng tự hỏi làm sao mà viết xong, mọi người ủng hộ nhiều hơn nha! Vote nhiều hơn cho ta động lực a! (??)

Chương này không ngoài dự định mỗi ngày vào năm giờ đều sẽ đăng, ta sẽ cố gắng!

Lời trans: đoàn văn quân có gì không tốt __ __ dịch đỡ vất:c

10. Chương 10

Thuộc hạ của Thẩm Dập Luân chính là hiệu suất làm việc rất cao, ngay sau ba ngày khi Hứa Nặc nhờ đã báo mọi chuyện đã làm xong, chỉ chờ phân phát của Hứa Nặc.

Hứa Nặc thật sự kinh ngạc, bất quá cũng tốt, giảm bớt lo lắng cho mình.

Nói thật Hứa Nặc đã sớm nghĩ xong, nhân duyên đời trước vừa khéo chiếm được một quyền thái phổ(*), Hứa Nặc thử làm một ít, hương vị vượt ngoài dự liệu, thậm chí khiến cho đầu bếp Ngự Thiện phòng không kịp nhìn.

(*)thái phổ: sách dạy nấu ăn

Bây giờ xem ra quyền thái phổ trước đây vẫn có đất dụng. Dù sao thì y cũng không có đầu óc kinh doanh, chỉ có kỹ thuật. Sau đó y liền suy tính một phen, mới gọi Trương Hòa đến.

“Ta nghĩ mở một tửu lâu, tiểu nhị người để bọn họ tìm là được, chuyện này thì ta yên tâm, còn mỗi đầu bếp này...”

Nhìn vẻ mặt của Hứa Nặc, Trương Hòa dò xét hỏi một câu:

“Nương nương muốn lòng trung thành?”

“Ừ, ta cũng không cần lừa người, ta trời xui đất khiến có được một quyển thái phổ, muốn đưa quyển này cho bọn hần, cho nên nhất định phải bảo đảm bọn họ trung thành!”

Trương Hòa cũng rõ sự lợi hại trong đó:

“Nương nương yên tâm, nếu đã tìm, nhất định là tốt.”

“Ừ, ta đối với người rất yên tâm, vậy chờ người tìm được rồi ta sẽ đưa thái phổ cho bọn họ, chờ bọn họ học xong chúng ta có thể khai trương.”

“Vâng, lão nô sẽ đi phân phó ngay bây giờ.”

“Ừ, làm phiền công công.” Hứa Nặc cảm kích cười.

Trương Hòa không khỏi liếc mắt nhìn Hứa Nặc, cũng không dám kiêu ngạo:

“Lão nô chỉ làm tròn bổn phận của mình mà thôi, gánh vác không nổi cái tạ ơn này của nương nương, lão nô cáo lui trước.”

“Ừ, công công bảo trọng. A Ly! Tiễn công công một đoạn!”

Trương Hòa đi ra ngoài điện nói với A Ly bên cạnh:

“Người tiểu cô nương này thật là một người có phúc.”

“Hả?” A Ly không hiểu Trương công công sao lại đột nhiên nhắc tới chuyện này.

Trương Hòa cũng không nói nữa, có đôi khi hồ đồ ta trái lại sống càng tự tại:

“Người chỉ cần biết phải hầu hạ hoàng hậu nương nương là được rồi.”

“Vâng!” Nói đến chuyện này A Ly rất hăng hái. “Nương nương đặc biệt tốt, đối với chúng ta cũng tốt, còn có, còn có,” Tiểu cô nương không biết nói từ gì để hình dung, cuối cùng nói ra một câu. “Nói chung nương nương chỗ nào cũng tốt!”

“Được! Được!” Trương Hòa cười híp mắt lại, hần còn muốn đem những chuyện này bẩm báo hoàng thượng.

Sau khi Trương Hòa đi Hứa Nặc tới thư phòng định đem thái phổ chép lại. Chờ y viết xong đã mỗi nhừ tay hạ bút xuống. Ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, thì ra đã chạng vạng tối rồi.

Một buổi chiều ngồi viết thái phổ, Hứa Nặc đột nhiên tâm huyết dâng trào định tự làm một bữa cơm, hương vị của những món này phải nếm cho đã. Nghĩ xong, liền đi tới phòng bếp nhỏ của mình, mặc kệ ánh mắt hoảng sợ của người bên trong, đem bọn họ đều đuổi hết ra ngoài.

Hứa Nặc nhìn nguyên liệu nấu ăn phong phú dồi dào trong phòng bếp nhỏ đột nhiên sinh ra một chút cảm khái, đời trước y là một hoàng hậu không được yêu mến, bao gồm Thẩm Dập Luân, cho nên cứ cho là mình có phòng bếp nhỏ, nhưng mà cũng chẳng ai nhắc tới, Hứa Nặc vì muốn sống an phận tự nhiên cũng không hỏi đến. Trước đây xem xong sách dạy nấu ăn thực sự không nhìn được tờ mớ, liền thừa dịp đêm hôm khuya khoắt vắng người trốn tránh cấm vệ quân đi tuần tra mò xuống Ngự Thiện phòng.

Sau khi thử mấy món Hứa Nặc mới biết mình cứ nhiên tìm được một bảo bối, thế là mỗi ngày vào nửa đêm đều luyện tài đầu bếp, lúc trước Hứa Nặc ngu ngốc cho rằng sau một đoạn thời gian mình đề nghị với Thẩm Dập Luân giả chết xuất cung hẳn là hần cũng sẽ đồng ý, dù sao hần cũng ghét mình như vậy. Học được một nghề sau khi tự đi ra ngoài sẽ không bị chết đói. (?)

(Đoạn này... là nói cái mẹ gì? trước đây? bây giờ? thời không đảo lộn a~ @.@)

Cứ như vậy lén lút luyện hơn nửa tháng, bỗng có một ngày trong lúc Hứa Nặc luyện, sắp làm xong một món liền nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài truyền tới, nghe thanh âm có vẻ là đi về phía Ngự Thiện phòng nhỉ.

Chết rồi! Đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu Hứa Nặc.

Để giữ cái mạng nhỏ của mình Hứa Nặc nhanh chóng trốn một góc trong Ngự Thiện phòng, buổi tối rất hợp che giấu thân hình của y. Hứa Nặc chỉ nghe được người kia hình như đi tới, thế nhưng ngay người không bao lâu liền đi ra. Hứa Nặc ngồi đó nín thở chờ đợi, đến lúc xác định đối phương sẽ không trở lại mới đi ra ngoài.

“Phù, thực sự là sợ chết mất, bất quá đêm hôm khuya khoắt sao lại có người tới đây?” Hứa Nặc cũng không nghĩ ra, định ăn món ban này.

Nhưng mà...

Đâu rồi?! Hứa Nặc vòng quanh trong bếp vài lần vẫn không tìm được đồ của mình.

Chẳng lẽ là người kia mang đi sao?

Hứa Nặc thở dài, xem ra hôm nay là không công, quên đi trở về thôi.

Mấy ngày kế tiếp Hứa Nặc vì phòng ngừa vạn nhất không đến nữa. Chỉ bất quá qua vài ngày liền nghe bên cạnh Thẩm Dập Luân có thêm một nữ nhân, đồng thời Thẩm Dập Luân đối với nàng vô cùng tốt.

Từ trong trí nhớ đào ra, Hứa Nặc nhìn phòng bếp trước mắt phát hiện mình có chút kích động nhỏ!

Mình cũng có một phòng bếp, lúc nào nấu cũng không cần mơ!

Lời tác giả: Ngẫu mai muốn làm thức ăn, nhưng mà tác giả ngu dốt một điểm cũng không miêu tả được cảnh nấu ăn! Thật ngon!

Bởi vì ta đăng bằng điện thoại di động, cho nên có đôi khi sắp xếp chữ không hợp lý lắm (tuy rằng căn bản ta không sắp xếp), mọi người vote nhiều hơn nha! (3)

Lời trans: Hình như ta hơi hiểu, đoạn trên là quá khứ Nặc Nặc tới Ngự Thiện phòng lên lút học nấu ăn, còn đoạn trước đó là em bước vào phòng bếp của mình - cái phòng bếp mà trước đó không ai nói cho em biết nên em mới lên lối phòng của hoàng cung.

11. Chương 11

Hứa Nặc đã lâu không nấu ăn nên có chút không quen, bởi vậy y đơn giản làm món cá chép om dưa.

Y trước đem cá chép cạo vẩy rồi rửa sạch, mổ bụng, ở hai mặt thân cá khía mấy đường, sau đó dùng hạt tiêu, cho chút mắm cùng một chút muối ướp một lúc. Trong thời gian ướp, Hứa Nặc lại đem mắm, đường, dưa, rượu ủ, sốt cà chua, nước sạch nấu thành nước dưa chua.

Chờ đã đến giờ, y liền đem bột nghệ, bột mì nấu thành hồ, đều đều quét hết bỏ lớp nước sốt ướp trên cá. Rót dầu vào trong nồi, chỉnh lửa đến nhiệt độ nhất định, nhấc đuôi cá lên, trước đem đầu bỏ vào bát hồ. Sau khi tước nhiều lần dầu lên người cá, đợi hồ kết lại thì đem cá chậm rãi đặt vào trong chảo dầu sôi. Đợi tới khi cá chín vàng, gấp ra đặt vào bát lớn.

Hứa Nặc thêm vào nồi một chút dầu nữa, bỏ vào hành lá, gừng thái lát, tép tỏi đập dập, sau đó cho vào nước dưa, cuối cùng cho chút nước nghệ tưới lên mình cá.

(Đm khó vl, dịch muốn chết...) /lật bàn/

Món cá chép om dưa này làm xong. Hứa Nặc ngửi ngửi, quả nhiên rất thơm!

Lúc Hứa Nặc đang định cầm đũa lên thưởng thức, đột nhiên truyền tới một thanh âm.

“Đang làm gì vậy? Mùi thơm thế?”

Hứa Nặc sợ đến run tay, đũa rơi xuống đất.

Thẩm Dập Luân: “...”

Hứa Nặc: “...”

Hai người cứ như vậy lúng túng nhìn nhau, vẫn là Thẩm Dập Luân mặt dày hơn, phá vỡ yên tĩnh.

Hắn cất bước đi tới, vốn là phòng bếp nhỏ lại càng không có chỗ đứng thẳng.

Tại cái nơi có tính chèn ép rất mạnh này Hứa Nặc có chút khó chịu, bất quá vẫn là trả lời vấn đề Thẩm Dập Luân vừa hỏi.

“Là cá chép om dưa, có muốn nếm thử không?” Hứa Nặc kỳ thực chỉ là khách sáo một chút, không nghĩ tới Thẩm Dập Luân cứ nhiên thuận theo tiến tới.

“Được, nghe dậy mùi rất thơm.” Nói xong cũng không chờ Hứa Nặc lên tiếng, tự cầm dưa gấp một miếng.

Hứa Nặc: “...”

Thẩm Dập Luân vốn chỉ cho là Hứa Nặc miễn cưỡng có thể nấu được, kết quả nếm vào trong miệng mới phát hiện cư nhiên hơn hẳn một bậc so với Ngự Thiện phòng.

Sự phát hiện này khiến hắn thập phần kinh hãi.

“Không nghĩ tới người lại có thiên phú như thế, xem ra trăm thực sự có phúc được ăn. Trách không được người muốn mở một tửu lâu.”

Vừa nghĩ thứ thế, Thẩm Dập Luân đối với ý tưởng mở tửu lâu của Hứa Nặc cũng hiểu, kỹ thuật tốt như thế, nhất định sẽ thành công thôi.

Hứa Nặc biết trong đầu Thẩm Dập Luân đang suy nghĩ cái gì, y chỉ là lạnh nhạt trả lời:

“Tạ hoàng thượng khích lệ.”

Sau đó cúi đầu liền phát hiện Thẩm Dập Luân cư nhiên đã giải quyết hết một phần tư, thực là không thể nhẫn!

Hứa Nặc lập tức cầm dưa như bay, cư nhiên giành ăn với ta, Hứa Nặc biểu thị, bất kể là ai cũng phải lui ra!

Thẩm Dập Luân thoát nhìn nhả nhặn, kỳ thực ăn đặc biệt nhanh, thấy Hứa Nặc cũng động dưa, tốc độ càng thêm nhanh.

Thế là một con cá không được một lúc đã bị hai người giải quyết hết.

Thẩm Dập Luân phát hiện mình còn ăn chưa đủ, hắn nhắm nháp một chút dư vị thơm ngon trong miệng, hỏi có chút ý do vị tấn nói với Hứa Nặc:

“Sau này tiếp tục nha, làm nhiều một chút, món này hôm nay ăn không đủ.”

Hứa Nặc: “...” Ta cũng không phải đầu bếp! Sao phải làm cho người!

(Không nghe ông đói ăn luôn giờ ~)

Thẩm Dập Luân cũng nhìn thấy dáng điệu thờ phì phò của Hứa Nặc, trong lòng cảm thấy thú vị:

“Sau này kiếm được tiền chia ba bả được chứ, người bầy ta ba, điều kiện tiên quyết là mỗi ngày nấu cơm cho ta.”

Không thể không nói, điều kiện Thẩm Dập Luân thực sự là uy hiếp với Hứa Nặc.

Sau một giây xua tan tức giận Hứa Nặc liền hai mắt phát sáng nhìn Thẩm Dập Luân:

“Cứ quyết định vậy đi! Không được đổi ý!”

(Hám tiền... bắt quá ta thích!)

“Ừ, không đổi ý.” Thẩm Dập Luân thực sự phải nhẫn cười một cách lợi hại.

Cam đoan xong Hứa Nặc vui vui về bỏ đi, Thẩm Dập Luân cũng đi theo ra ngoài, trên mặt lộ ra một chút ý cười sủng nịnh.

Lời tác giả: A a a! Chậm giờ! Bởi vì cả ngày hôm nay có giờ, không có thời gian viết, cho nên sau khi trở về mới viết, mọi người thứ lỗi!

Tiếp tục cầu vote! Cầu bình luận!

Lời trans: Tác giả quân sau này đừng tả món ăn được không? Ta dịch một mỗi lần, một đoạn nhỏ mà vất óc ra -.- Cũng tại cách nấu bên Trung khác bên ta a a a!!!

12. Chương 12

Buổi tối Thẩm Dập Luân như trước ngủ cùng Hứa Nặc. Hứa Nặc có lẽ ban ngày gặp nhiều chuyện tốt quá, buổi tối thế mà mơ tới kiếp trước.

Khi đó Thẩm Dập Luân đột nhiên không hiểu sau che chở một Nhu phi, lúc ban đầu cũng không có hành động gì, kết quả một ngày hoàng thượng tức giận, một phát ban chết cho hai phi tần.

Hứa Nặc lúc đó rất lâu không kịp phản ứng, trong ấn tượng của y Thẩm Dập Luân tuy rằng không hay cười thể nhưng tuyệt không phải kẻ động một chút là giết người. Sau đó nghe được cung nhân bàn tán là bởi vì hai phi tần kia tính kẻ làm tay Nhu phi bị thương, nghe đâu sau này không thể làm việc gì nặng, hơn nữa nhất định phải tận tâm chăm sóc, bằng không đôi tay này coi như phế.

Hứa Nặc trong lòng hiểu rõ, nhưng kỳ quái sao hai phi tần này lại làm như vậy, các nàng bình thường không phải kẻ hay ghen tị, còn là từ vụ cơ mà nâng lên, bởi vậy chủ thích ở tắm điện đánh đàn nhảy múa, chưa bao giờ tham dự vào tranh đấu chốn hậu cung. Thẩm Dập Luân cũng bởi vì... loại vô tranh này mà phá lệ ưu ái các nàng, sau lại có chuyện tổn thương Nhu phi kia...

Hứa Nặc không nghĩ ra, thế nhưng việc đã đến nước này, y có nghĩ cũng vô ích. Bởi vì hai người các nàng rất tôn trọng Hứa Nặc, Hứa Nặc liền phái người đến nhà hai phi tần kia tặng ngân lượng, trong nhà các nàng cũng không giàu lắm, Hứa Nặc nhẹ dạ, liền phái người tặng đồ dài hạn cho bọn họ, lại không nghĩ tới một thời nhẹ dạ lại hại mình.

Hứa Nặc mở mắt ra, phát hiện trời còn chưa sáng, nằm thanh tĩnh một hồi rồi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn vị trí bên cạnh, Thẩm Dập Luân còn đang ngủ.

Hứa Nặc thành thật nằm nghiêng để quan sát Thẩm Dập Luân dễ hơn. Nói thật thì, gương mặt này của Thẩm Dập Luân đúng là xuất chúng, Hứa Nặc còn nhớ rõ lúc trước mình lần đầu nhìn thấy hắn liền bị vẻ anh tuấn này khiến cho nói không nên lời. Sau đó...

Hứa Nặc nhìn Thẩm Dập Luân, đều nói người môi mỏng thường bội tình bạc nghĩa, dịch cô phụ nhân, nhưng khi thấy hắn thích Nhu phi kia như vậy, cũng không thể là giả nhĩ.

Hơ, Hứa Nặc có chút thẹn thùng, y nghĩ cái này làm gì chứ! Bây giờ mục tiêu chính là nâng ly chúc mừng khai trương tử lâu, sau đó thu thật nhiều tiền, đợi đến ngày có thể xuất cung tìm một mảnh đất phong thủy, thu lưu trẻ mồ côi, như vậy vượt qua quãng đời còn lại.

Hứa Nặc âm thầm cổ vũ cho mình, thuận tiện đề thất lạc không biết tên trong đáy lòng xuống. Nghĩ thông suốt Hứa Nặc nhắm mắt lại ngủ.

Chờ sau khi Hứa Nặc bình ổn hô hấp, Thẩm Dập Luân chậm rãi mở mắt. Tính cảnh giác của hắn rất cao, bởi vậy từ lúc Hứa Nặc tỉnh lại xoay người thì hắn đã tỉnh, chỉ bất quá không để ý tới y. Thế nhưng khi hắn cảm thấy Hứa Nặc nghiêm túc nhìn mình thì, không biết tại sao, tim đột nhiên đập gia tốc, thậm chí, hắn còn muốn cảm ơn ông trời một chút, bằng không hắn tưởng mặt đỏ của mình sẽ bị Hứa Nặc nhìn ra.

Thẩm Dập Luân thực không rõ sao mình lại như vậy, nhưng dưới ánh mắt khẩn trương của Hứa Nặc cũng không phải là mình. Cảm thụ được thời gian từng giờ trôi qua, không biết qua bao lâu, hắn cảm nhận được ánh mắt Hứa Nặc dời đi, Thẩm Dập Luân yên lặng thở phào nhẹ nhõm, rồi lại có chút tiếc nuối gì đó, hắn cũng không quá rõ. Chờ sau khi Hứa Nặc ngủ mất, hắn mới dám mở mắt.

Hắn nhìn về phía Hứa Nặc đang gần trong gang tấc, nhìn rất nghiêm túc rất nghiêm túc. Thẩm Dập Luân phát hiện mình chưa từng chăm chú quan sát Hứa Nặc, Hứa Nặc da trắng thì hắn biết đấy, nhưng hắn chưa bao giờ biết Hứa Nặc lớn lên như vậy...

Thẩm Dập Luân đột nhiên phát giác mình không cách nào hình dung Hứa Nặc, y mở mắt ra là một mảnh tự nhiên đơn thuần, thế nhưng y ở suy nghĩ phán đoán của mình lại linh động như vậy, còn có y có lúc không rõ bị thương, khiến người đoán không ra.

Bất quá Thẩm Dập Luân càng thêm thích Hứa Nặc vô ưu vô lo, cứ như vậy thuần khiết như một tinh linh, chiếu sáng lên cuộc sống của mình.

Dần dần, cứ như bị khổng chế, Thẩm Dập Luân vươn tay hướng tới trên mặt Hứa Nặc, xoa xoa hai cái xuống làn da, xúc cảm trơn mịn, khiến người yêu thích không rời, nghĩ, muốn tiếp tục.

Nhận thấy được suy nghĩ của mình, Thẩm Dập Luân mạnh mẽ thu tay về, nửa ngày không dám tin vào tay mình, không kiềm chế được đem hai tay xoa xoa, có vẻ xúc cảm vẫn còn vương ở đầu ngón tay.

Thẩm Dập Luân ngẩng đầu nhìn Hứa Nặc, từ vầng trán nhẵn bóng đến cái mũi khéo léo, rồi đến đôi môi hồng nhuận của y, ở nơi đó dừng lại hồi lâu, Thẩm Dập Luân nhìn như đôi môi phát ra ánh sáng màu, không tự chủ được, hầu kết giật giật. Lại nhìn xuống, cổ nhỏ nhắn, còn có vì cổ áo mở rộng mà lộ ra xương quai xanh tinh xảo, khiến người không nhận được muốn cắn một cái, lưu lại ấn ký của mình, càng nhiều càng tốt.

Nghĩ tới đây, Thẩm Dập Luân đột nhiên lúng túng phát hiện, mình... cương.

Hít sâu một hơi, Thẩm Dập Luân ngồi dậy, có cung nữ tiến lên:

“Hoàng thượng.”

“Không có gì, đi chuẩn bị nước nóng, trẫm muốn tắm rửa.”

(Sao không tắm nước lạnh ấy, nước nóng càng châm lửa thì sao:3)

Cung nữ thấy có chút kỳ quái, bất quá cũng không dám suy nghĩ nhiều:

“Vâng.”

Thẩm Dập Luân nhìn Hứa Nặc thật sâu rồi mới đi tắm.

Chờ lần nữa Hứa Nặc tỉnh dậy Thẩm Dập Luân đã vào triều, không biết chút nào về quá trình Thẩm Dập Luân trải qua từ thẳng đến cong hơn nữa còn bị Hứa Nặc ám ảnh không có tâm tình làm chuyện của mình.

Lời tác giả: Ta ngày hôm nay cư nhiên viết tới gần 1500 chữ! Ta có đúng hay không được khen thưởng!
23333!

Mọi người ngày hôm nay cũng có sinh lực tràn đầy nha!!

Vậy sau này cầu vote nhiều! Cầu bình luận!

Mọi người đứng lên nào

Lời trans: nằm dịch mỗi hết tay, đơn giản là lười ~:3

13. Chương 13

Hiệu suất làm việc của Trương Hòa thật kinh người. Sau khi Hứa Nặc ăn xong điểm tâm liền mang tin tức tốt đến.

“Nương nương, lão nô đã tìm xong người rồi, đảm bảo đều rất kín miệng, bây giờ đều ở trong tiểu viện được sắp xếp.”

“Ừ, Trương công công làm việc ta khăng định yên tâm. A Ly, đem thư trên bàn của ta lấy tới đây.”

A Ly đáp vâng rồi đem tới cho Trương Hòa.

“Công công, thân ta ở trong cung có quá nhiều chuyện không thể quan tâm hết, sau này có lẽ phải phiền ông quản lý rồi.”

“Nương nương khách khí, hoàng thượng vừa mới phân phó lão nô phải tận tâm đi làm, lão nô đương nhiên không dám chậm trễ, lão nô đã tìm xong một chưởng quỹ, là hoàng thượng đặc biệt chọn, xem ra hoàng thượng cũng rất coi trọng.” Trương Hòa cung kính trả lời.

“Ừ, đó là đương nhiên.” Đây là tiền và lực của hắn, hắn không phí tâm thì ai phí tâm! Quay về với hiện thực mình chỉ cần thu bạc lại là được rồi! Hứa Nặc suy nghĩ thấu đáo.

“Được rồi, nếu hoàng thượng đã lên tiếng, bổn cung cũng thêm yên tâm.”

“Nương nương, lão nô cáo lui.”

“Ừ, công công đi thông thả, A Ly!” Hứa Nặc vừa gọi A Ly, tiểu nha đầu này liền tự giác tiến Trương công công. Hứa Nặc bật cười, nha đầu này thực sự là ngày càng thông minh.

“Công tử! Công tử!” A Ly tiến công công đi chưa bao lâu liền chạy về.

“Người chậm một chút, không có người đuổi người đâu.” Hứa Nặc đỡ trán, xem ra còn phải học tập nhiều.

“Công tử là muốn khai trương tửu lâu sai?” Tiểu nha đầu thoát nhìn rất vui vẻ.

“Đúng vậy, có chuyện gì? Muốn ăn?” Hứa Nặc trêu ghẹo nàng.

“Hi hi, đâu có! A Ly chỉ là muốn chúng ta có thời gian đi, đi,”

“Đi đâu?” Hứa Nặc tò mò không biết nàng rốt cuộc sẽ nói cái gì.

“Đi tuần tra!” Tiểu nha đầu nghe mình hỏi liền cất lớn giọng cười ngây ngô.

“Phụt ha ha!” Hứa Nặc thực sự là hết nói nổi tiểu nha đầu này, luôn luôn có ý nghĩ kỳ quái chọc người ta cười không ngừng.

“Công tử, người cười gì vậy!” A Ly vừa nhìn Hứa Nặc cười đến vui vẻ như thế liền biết mình nói sai, mặt hồng hồng, nhưng đối với hành vi hành của công tử vẫn có chút tức giận, thế nhưng cũng chỉ giậm chân một cái để thể hiện bất mãn của mình. Đối lại là nương nương khác nàng sẽ không dám, thế nhưng công tử không giống như vậy, đối với các hạ nhân như nàng rất tốt, sẽ không coi bọn họ là chỗ trút giận, lại còn hay trêu đùa các nàng. Nhất là A Ly, cứ thế nàng bây giờ cũng không dám tức giận với Hứa Nặc.

“Không không không, ta chỉ đột nhiên nghĩ đến một câu chuyện cười.” Hứa Nặc nghiêm túc một giây, nhưng mà, “Phụt ha ha ha ha!” Quả nhiên là phá hết công sức này giờ.

“Công tử! Hừ!” A Ly hung hăng giậm chân một cái đi ra ngoài.

Hứa Nặc xoa khóe mắt cười đến chảy nước mắt, nha đầu này thực sự là rất pha trò.

Hứa Nặc vốn tưởng này hôm nay có thể có một ngày an tĩnh tốt đẹp, thế nhưng sự thật là...

“Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Miễn lễ. Người là?” Hứa Nặc buồn bực nhìn cung nữ phía dưới, y vừa muốn ra ngoài đi dạo liền có người thông báo muốn gặp y, còn tưởng là phi tần nào đó, cư nhiên là một cung nữ?

“Hồi bẩm hoàng hậu nương nương, nô tỳ là cung nữ chính bên cạnh hiền phi nương nương Liễu Thanh.”

Hiền phi?

“Vậy người đến tìm bốn cung có chuyện gì không?” Trực giác Hứa Nặc mách bảo việc này chán chán không đơn giản.

“Thưa nương nương, là hiền phi sai nô tỳ đến mời hoàng hậu nương nương qua Hàm Phúc cung một chuyến.” Liễu Thanh tuy rằng lời nói rất bình thản, thế nhưng Hứa Nặc vẫn phát hiện sâu trong đáy mắt nàng ẩn giấu khinh thường.

Hứa Nặc híp mắt lại:

“To gan!”

Một tiếng này đột nhiên vang lên, tất cả mọi người bị giật mình. Liễu Thanh theo tính phản xạ mà quỳ xuống. Bất quá sau khi phản ứng đáy mắt còn đem theo một tia oán hận.

Hứa Nặc nâng một ly trà, nâng cao một chút áp bách.

“Hiền phi chẳng qua chỉ là một phi tử nhỏ nhoi, nàng chỉ là bày đặt mời bốn cung qua, lẽ nào người lại không hiểu?”

Liễu Thanh tự cười trộm một chút, sau đó liền khôi phục diện vô biểu tình:

“Hoàng hậu nương nương bớt giận, nô tỳ cũng chỉ phụng chỉ làm việc mà thôi, chẳng lẽ hiền phi nương nương sai nô tỳ tới mời hoàng hậu nương nương, có chuyện muốn bí mật bàn bạc. Bởi vì hiền phi nương nương cho rằng chuyện này có liên quan đến địa vị của hoàng hậu nương nương.”

Hứa Nặc nheo mắt, quả nhiên là không phải chuyện tốt gì, bất quá y cũng không nghĩ ra mình có nhược điểm gì có thể bị người bắt được, nếu như thực sự có cũng không tồi, còn là giả, Hứa Nặc ánh mắt lạnh lẽo, nhất định phải nhân dịp này khiến các nàng biết rằng mình không dễ trêu chọc, đỡ cho sai này ba lần bảy lượt giở trò sau lưng!

14. Chương 14

“Vậy được rồi, người đi báo với hiền phi, bốn cung lát nữa sẽ tới.”

“Vâng, nô tỳ xin phép cáo lui.”

Hứa Nặc nhìn Liễu Thanh đi ra ngoài, rũ mắt trầm tư mấy giây:

“Người đi nói với A Ly, để nàng tới mời hoàng thượng đến Hàm Phúc cung.” Hứa Nặc quay ra nói với cung nữ bên cạnh.

“Vâng.”

Hứa Nặc sửa lại vạt áo, dẫn theo một đại đám người ra ngoài. Để hấn nhìn xem xem các nàng định giở trò gì. Mang theo một đông người, trò cười, nhiều người xem mới hay nha!

Hứa Nặc cùng một đám cung nữ thái giám còn có cả thị vệ dọa mọi người sợ ngây người, gặp qua nhiều quy mô lớn, nhưng chưa thấy qua cái nào lớn thế này!

Lúc trong Hàm Phúc cung nghe được thanh âm “Hoàng hậu nương nương giá lâm!” thì, ba đại phi tần ngẩng đầu, liền thấy Hứa Nặc... Phía sau mười mấy cung nữ thái giám.

Ninh thực phi: “...” Cái quỷ gì đây?

Hiền phi: “...” Ha ha!

Lệ phi: “...” Muốn đánh nhau?!

Những phi tần khác: “...” Quyền lực!

Hứa Nặc cũng mặc kệ ánh mắt đủ loại của các nàng, không chút khách khí ngồi vào ghế trên nhất.

“Sao vậy, các vị tỷ tỷ sao lại có biểu tình như vậy?”

Mọi người thấy dáng vẻ vô tội của Hứa Nặc, nhất tề biểu thị, đối với xưng hô tỷ tỷ này, quả thực nghĩ tới vẻ mặt cười ha ha của y!

Vẫn là hiền phi bình tĩnh hơn những người khác, rất nhanh phản ứng kịp.

“Thần thiếp thỉnh an hoàng hậu nương nương!”

Những người khác cũng rất nhanh hành lễ:

“Chúng thần thiếp thỉnh an hoàng hậu nương nương!”

“Miễn lễ! Nói đi, tìm bổn cung có chuyện gì?” Hứa Nặc cũng không muốn cùng các nàng giả phép tắc, cả người nằm nghiêng chống trên ghế, lười biếng hỏi.

Hiền phi nhìn đến đây ánh mắt thay đổi cực nhanh nhưng trong chớp mắt liền khôi phục bình thường không một ai phát giác.

Ninh thực phi thấy Hứa Nặc có phép tắc như vậy rất bức bối, bất quá trải qua chuyện lần trước nàng cũng không thể xúc phạm y, mắt tức giận trừng thật lớn. Bất quá, chẳng biết nghĩ đến cái gì, thực phi hướng Hứa Nặc cười không có ý tốt, chờ cho hết hôm nay, nàng thật muốn xem Hứa Nặc còn có thể kiêu ngạo thế nào. Đến lúc đó, để mặc nàng trừng trị. Nghĩ tới đây Ninh thực phi trái lại càng thêm bình tĩnh.

Lệ phi có thể là từ lần trước bị hoảng sợ, cúi đầu không nói lời nào, khiến người không thấy rõ ánh mắt của nàng.

Mà những người khác cũng là một bộ dáng như rơi vào trong sương mù, xem ra chuyện này có chút phiền phức đây, đặc biệt là có liên quan đến Ninh thực phi kia. Thế nhưng Hứa Nặc hoàn toàn không lo lắng, y thế nhưng còn có nam nhân làm đồn sát thủ!

Hứa Nặc kiêu ngạo hướng các nàng hất hất cằm:

“Hiền phi, không phải nói có chuyện tìm bổn cung? Còn không mau nói!” Một bộ dáng đáp vì được sủng ái mà phá lệ nói rất sống động.

Hiền phi thật nhanh nhìn y một cái, cúi đầu nhỏ nhẹ nói.

“Thưa nương nương, hôm nay thần thiếp tự ở trong phòng uống trà, đang nghĩ muốn tìm nương nương tâm sự, kết quả...”

“Có thể nói trọng điểm không vậy, hiền phi tỷ ytr?!” Hứa Nặc thô bạo cắt ngang nàng buồn chán lên tiếng. “Ta chỉ muốn nghe chuyện trọng yếu nhất!”

Hiền phi ghen một chút, hiển nhiên không nghĩ tới Hứa Nặc thô lỗ như thế, nhưng mà may mắn cố gắng thanh âm của mình nghe cũng không có việc gì.

“Là thần thiếp nói dài dòng...”

“Người cũng biết tự hiểu ha, thật không dễ dàng!”

Cho dù hiền phi nhẫn nhục tốt mặt vẫn tức giận đến xanh lại.

“Nương nương, mời nói cẩn thận!” Hiền phi chỉ có thể khô khan đơn điệu nói một câu như vậy.

Những người khác: “...” Họa phong bất đối sao? Các nàng yếu ớt còn có thể lẩn tránh hoàng hậu đẩy tới đâu chứ?

Hiền phi nỗ lực áp chế tâm tình muốn bạo phát của mình, nặn ra một cái mỉm cười “hiền lành”.

“Nói chung, chính là có người mật báo với thần thiếp, nói hoàng hậu nương nương có gian tình bên ngoài.”

Lời này Hiền phi vừa nói ra, chúng phi tần đều ồ lên.

Lý Chiêu Nghi: “Hừ, ta đã nói người như thế sao có thể là người tốt chứ!”

Lệ phi: “Hoàng hậu nương nương cư nhiên ngoại tình!”

Ninh thực phi: “Hoàng hậu nương nương, này chính là phải chém đầu, người phải nói cho rõ ràng đi, bằng không hoàng thượng nếu viết, sẽ không phải là chuyện đơn giản.” Ngoài miệng mặc dù nói lời khuyên bảo, thế nhưng trên mặt chút biểu tình hả hê kia cũng không nên lộ rõ thế.

Nghe đến đó Hứa Nặc thật đúng là đến không uống rồi, y cũng chẳng biết mình ngoại tình với ai nữa.

“Hả? Hiền phi vừa nãy nói là thật?”

“Thiên chân vạn xác.”

“Ừ ~ vậy không bằng đem nàng dẫn tới, ngay mặt nói rõ được chứ?” Hứa Nặc cười híp mắt cùng hiền phi thương lượng.

Hiền phi nhìn Hứa Nặc tự hồ đang quan sát nàng là nói hoang đường, có lẽ mặc dù có chút khẩn trương, thế nhưng vẫn phải cố che giấu Hứa Nặc, nàng không thể từ trên gương mặt đó tìm ra bất luận biểu tình chột dạ nào.

“Dẫn tới!” Hiền phi cũng không luống cuống nữa, trực tiếp giằng co là biện pháp tốt nhất!

Hai mama đề hai cũng nữ lôi vào, có chút quen mắt, đây là ý nghĩ đầu tiên của Hứa Nặc.

“Nương nương! Nương nương người cứu mạng!”

Không nghĩ tới cung nữ vừa đến liền kêu Hứa Nặc cứu mạng. Hứa Nặc cẩn thận nhìn nàng một chút, lòng hơi trầm xuống, cư nhiên là cung nữ trong cung của mình!

Hứa Nặc mặt không đổi sắc nhìn cung nữ phía dưới, ở trong mắt những người khác xem ra chột dạ không dám nói gì.

Ninh thực phi: “Hoàng hậu nương nương tuy không biết nàng, nhưng nàng biết, nếu không sao phải hường nương nương cầu xin đầu tiên? Cũng không biết điều nàng nói có đúng là thật hay không.

Người khác tuy rằng trong lòng thập phần nghi hoặc nhưng cũng không to gan như Ninh thực phi, cùng lắm chỉ ở trong lòng yên lặng phỉ báng.

Hứa Nặc vẫn đang diện vô biểu tình:

“Người nói bốn cung ngoại tình?”

(Nghe có hiện đại hóa không?.._.)

Giọng điệu quá mức lạnh lùng, sắc mặt cung nữ càng thêm tái nhợt, nhưng vẫn là nói “Vâng”, tựa như có cái gì đó tiếp thêm năng lượng và dũng khí cho nàng.

“To gan! Chỉ là nô tỳ cũng dám vọng tưởng chủ tử, trước tiên mặc kệ người nói đúng hay sai, người đâu! Đem nàng kéo ra đánh 30 đại bản!”

Những người khác đều bị hành động này khiến trở tay không kịp, người của Hàm Phúc cung tất nhiên không muốn nghe theo mệnh lệnh của Hứa Nặc, thế nhưng một đám người Hứa Nặc mang tới cuối cùng phát huy tác dụng.

Không để ý tiếng kêu của cung nữ kia đánh hết 30 đại bản, lúc mới bắt đầu chỉ nghe được tiếng nàng kêu rên, đến cuối cùng chỉ còn lại tiếng thở dốc.

Hứa Nặc lại sai người lôi nàng vào, nhất thời trong đại điện một mùi máu tươi, cực nhạt nhưng không cách nào bỏ qua. Này khiến các phi tần yếu ớt sợ đến mặt mũi trắng bệch, chân cũng thoáng cái mềm nhũn trên ghế. Các nàng trước kia tuy rằng cũng sẽ nghiêm phạt hạ nhân, nhưng cho tới nay đều là sai tâm phúc đi làm, chưa thấy qua máu tanh ngập điện ở đâu. Ngay cả hiền phi vẫn luôn rất bình tĩnh, cũng có thể nhìn ra có chút hơi run, cũng miễn bàn Ninh thực phi, sự đến kéo cả cung nữ che lại phía trước mình.

Thấy cuối cùng trấn áp nhưng người này, Hứa Nặc mới mở miệng hỏi cung nữ kia:

“Người nói bốn cùng ngoại tình, nhưng có thể nói ra tên của người đó chứ?” Hứa Nặc đảo mắt muốn xem nàng có thể nhìn ai được!

Cung nữ trương liễu trương chủ vừa muốn nói bên ngoài liền truyền đến thanh âm của Trương Hòa:

“Hoàng thượng giá đáo!”

15. Chương 15

Theo câu “Hoàng thượng giá đáo!” Tất cả mọi người hướng ánh nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy Thẩm Dập Luân đi ở phía trước nhất theo sau là Trương Hòa và một đám thái giám.

“Thần thiếp tham kiến bệ hạ!”

“Nô tài (nô tỳ) tham kiến bệ hạ!”

Thẩm Dập Luân nhìn cũng không nhìn các nàng đi thẳng tới trước mặt Hứa Nặc nâng y dậy rồi nhàn nhạt nói với mọi người:

“Bình thân.”

“Tạ bệ hạ!” Mọi người nhìn Thẩm Dập Luân làm như thế tất nhiên là càng thêm oán hận Hứa Nặc, song lại không ai dám ra mặt.

“Buông tay ra!” Hứa Nặc mặt mỉm cười mà nói nhỏ với Thẩm Dập Luân.

“Xem ra muốn làm tới cùng, đúng không hả.” Thẩm Dập Luân nghiêm túc nói, nhưng mà trong lòng nghĩ tay nhỏ của Hứa Nặc thật là mềm thật là mịn, đáng tiếc không thể sờ thật rõ ràng ().

Chờ Hứa Nặc thực sự tạc mao, Thẩm Dập Luân mới không nỡ buông ra bàn tay mềm nhỏ bé kia, thuận tiện tự hỏi lần sau có thể mượn cớ gì để tiếp xúc gần gũi.

Hứa Nặc thấy các phi tử phía dưới cũng không chịu được, mà Thẩm Dập Luân lại rõ ràng như đi vào cõi thần tiên, trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

“Khụ, hoàng thượng, thần thiếp có chuyện muốn nhờ hoàng thượng giải quyết.”

“Hả, là chuyện gì vậy?” Thẩm Dập Luân bị kéo trở về liền đưa ánh mắt chuyển qua trên môi Hứa Nặc đang đóng mở, oa, thoát nhìn cũng thật mềm, vị nhất định rất ngon, không biết làm sao để nếm thử một ngụm đây.

Lúc này người ở phía dưới cuối cùng chịu không nổi hai người “liếc mắt đưa tình”, dứng cảm đứng dậy.

“Bệ hạ!” Ninh thực phi khí thế hung hăng nói. “Hoàng hậu nương nương rất có thể cùng người nào đó có tư tình! Thần thiếp xin bệ hạ minh xét một chút!”

“Hửm, thực phi nói hoàng hậu có tình nhân là ai vậy?” Thẩm Dập Luân không mẫn không nhạt hỏi.

“Tô Ninh!” Ninh thực phi kiên định nói ra.

“Người nói ai?!” Lần này đổi lại Thẩm Dập Luân mất bình tĩnh, nữ nhân kia sao hắn quên được! Nghĩ lại Hứa Nặc vì tài nữ này mà chủ động hợp tác với mình, vừa nghĩ như thế trong lòng vừa chua xót vừa vui mừng.

Bộ dáng Thẩm Dập Luân rầu rĩ không nói ở trong mắt người khác là tức giận quá nên im lặng. Nhất là Ninh thực phi dẫn đầu khinh thường một đám người Hứa Nặc, trên mặt vẻ đắc ý căn bản không giấu được. Mà hiền phi vẫn như cũ cúi thấp đầu, như là đối với kết quả không để tâm chút nào.

(Ta ngộ ra rằng Ninh thực phi là con đầu đàn, làm ả im miệng đi rồi tính sau.-.)

Hứa Nặc tùy ý đảo qua liền thu hết biểu cảm của người phía dưới vào đáy mắt, như vậy cũng tốt, Hứa Nặc nghĩ thầm, chỉ ít một phận địch nhân đã sáng tỏ, những thứ khác, ừm, y chính là không tin trong chốn thâm cung sẽ có người lương thiện.

Ninh thực phi thấy hoàng thượng điềm nhiên không nói lời nào liền không nhịn được nữa:

“Xin hoàng thượng theo lẽ công bằng mà chấp pháp trừng phạt nghiêm khắc người phạm sai lầm ạ!”

Thẩm Dập Luân bị thanh âm chói tai này kéo về thực tại, hần nhú nhú mày:

“Người có chứng cứ không?” Hần cũng muốn biết Tiểu Nặc có phải thật làm vậy sau lưng hắn không... Quên đi, chỉ cần sau này hắn sẽ cẩn thận giám sát chặt chẽ Tiểu Nặc là được rồi, tốt nhất là như hình với bóng. Nghĩ tới đây khoe miệng Thẩm Dập Luân nhếch lên cười không thể kéo xuống.

Nhìn trong mắt những người khác là hoàng thượng đang cười nhạt với hoàng hậu.

Thực phi vui mừng quá đổi:

“Người mau lại đây nói rõ ràng cho hoàng thượng, một chữ cũng không thể thiếu!”

Thẩm Dập Luân nhìn về hướng thực phi đang nhìn:

“Vì sao phải đánh cô ta?” Thẩm Dập Luân nhìn cung nữ cố gắng hít khí kia, không ngờ có chút buồn bực.

Hiền phi đứng lúc đứng ra giải thích:

“Hoàng hậu nương nương cho rằng người vọng tưởng chủ tử, bởi vậy còn chưa nghe bất kỳ biện giải nào liền cho người đánh 30 đại bản.”

(Còn bả thực phi là boss ẩn --)

Hứa Nặc nghe xong không khỏi liếc mắt nhìn hiền phi nhiều một chút, phát hiện nàng vẫn là đáng vẻ kia, tựa như có ý nói vậy không phải nàng.

“Cô ta là đang tố cáo ta hả?”

Những người khác nhìn tư thế kích động này, hoàng thượng nhất định phải răn dạy hoàng hậu!

Nhưng mà.

“Chỉ đánh 30 đại bản? Quá ít, hoàng hậu thật nhân từ, nếu là trăm, có thể sẽ không để cô ta xuất hiện ở đây!”

Chúng phi tần:...

Vừa nãy gió có xu hướng thổi mạnh chúng ta không nghe thấy có thể lặp lại lần nữa không?

Mọi người một bộ biểu tình không dám tin, nhưng mà Thẩm Dập Luân liền lên tiếng:

“Loại chuyện này vừa nhìn chính là có người vu oan hãm hại, các người cư nhiên cũng không nhìn ra được! Hoàng hậu thương hại các người không tính toán với các người, nhưng trăm không thể khoan dung người như vậy, các người quá đều phải chờ trăm về rồi cấm túc, ba tháng sau mới được ra ngoài.”

Chúng phi tần chấn động, sắc mặt tái nhợt quỳ xuống cầu xin tha thứ:

“Hoàng thượng khai ân a hoàng thượng! Thần thiếp là vô tội!”

Ninh thực phi tựa hồ cũng không tin được kết quả này, không quan tâm lớn tiếng nói:

“Hoàng thượng! Người nhìn xem rõ ràng, người như thế căn bản phải nhốt vào lãnh cung!”

Hứa Nặc nghe được từ lãnh cung này liền theo tính chất phản xạ mà run rẩy một cái. Thẩm Dập Luân thấy đã làm cho y sợ, trong lòng càng thêm ghét thực phi, khẩu khí càng thêm không tốt.

“Trăm cũng không ngờ thực phi cư nhiên khoa tay múa chân với trăm! Người thật to gan!”

Thực phi bị giọng nghiêm nghị của hoàng thượng sợ đến chân mềm nhũn liền quỳ trên mặt đất, trong miệng không ngừng nói:

“Thần thiếp có tội xin hoàng thượng khai ân!”

Thẩm Dập Luân hiện tại đang chứng kiến các nàng náo loạn không nói gì cứ gào khóc thảm thiết.

“Tiểu Nặc chúng ta đi, ở đây quá ồn.” Nói xong cũng không chờ Hứa Nặc kháng nghị liền lôi y ra ngoài.

Phi tần trong phòng thấy thế càng thêm thê thảm khóc, ba tháng đó! Chờ các nàng đi ra sau còn có thể sống tốt sao?

“Đủ rồi!” Hiền phi vẫn trầm mặc lên tiếng. “Có thời gian khóc còn không bằng ngấm lại sau này phải làm gì! Đều trở về đi.” Nói xong được Liễu Thanh đỡ vào trong.

Người bên ngoài người nhìn ta ta nhìn người cuối cùng thu lệ quay về các cung.

16. Chương 16

Lại nói sau khi Hứa Nặc từ Hàm Phúc cung đi ra vừa muốn rút tay khỏi tay Thẩm Dập Luân, nhưng mà y dùng lực thì Thẩm Dập Luân cũng cố sức, Hứa Nặc tức giận nhìn về phía Thẩm Dập Luân. Thẩm Dập Luân cũng biết không thể cưỡng ép nên thuận thế thả ra.

“Được rồi, Tô Ninh kia, lớn lên có đẹp không?” Thẩm Dập Luân giống như lơ đãng hỏi.

“Tô Ninh?” Hứa Nặc theo bản năng nhú mày, Thẩm Dập Luân sao bây giờ lại có hứng thú với Tô Ninh? Không được, chỉ ít bây giờ không thể để cho bọn họ cùng một chỗ, Hứa Nặc lặng lẽ nói một tiếng xin lỗi với Tô Ninh.

“Không biết nữa, có thể có.” Hứa Nặc không mặn không nhạt trả lời.

Mà Thẩm Dập Luân lại cho rằng Hứa Nặc đây là bảo vệ Tô Ninh mới không để mình bắt bất kỳ tin tức gì của nàng. Trong lòng càng không hài lòng, nhưng là không biểu lộ ra.

“Nếu đã như vậy cũng không sao, được rồi, lại nói tiếp người còn chưa tới tửu lâu xem qua, có muốn hôm nay qua nhìn một cái không?”

“Có thể sao?” Hứa Nặc sau khi nghe được rất vui vẻ, y còn tưởng rằng không được xem nữa.

“Đương nhiên là được, hôm nay vừa lúc rảnh rỗi, cùng đi xem chút đi.” Thẩm Dập Luân thấy Hứa Nặc bộ dáng tươi cười trong lòng cũng ấm áp.

“Ừ!”

“Trước đi thay một bộ quần áo khác, người như vậy rất chói mắt. lát nữa ta tới tìm người.”

“Được! Ta đi trước!” Hứa Nặc nói xong cũng tự chạy về cung.

Thẩm Dập Luân cười lắc đầu, thật đúng là tính trẻ con.

“Trương Hòa, người đi chuẩn bị một chút, ta cùng Tiểu Nặc xuất cung một lát.”

“Vâng!” Trương Hòa tâm lý đau khổ, ai nói hôm nay rảnh rỗi, này giờ có bao nhiêu đại thần đòi yết kiến đó, kết quả không biết ai vừa nghe nói hoàng hậu nương nương bị khi dễ liền vứt bỏ một đồng đại thần chạy tới đây, nhân sinh thật là khổ không thể tả mà.

Hứa Nặc sau khi về Phượng Nghi cung liền tìm A Ly thay một bộ bạch sam bình thường.

“Công tử, các nàng có làm khó dễ người không vậy? Đều do nô tỳ lúc đó quá tùy hứng đi ra ngoài! Bằng không nô tỳ còn có thể giúp người một tay.” A Ly cứ đứng đó không ngừng tự trách.

“Ây dza, A Ly người cũng không cần như vậy, các nàng còn có thể hãm hại ta sao? Chẳng qua là công tử gia nhà người lương thiện không tính toán thôi, còn muốn hãm hại ta? Đi tu luyện mấy trăm năm nữa đi!”

“Công tử uy vũ!” A Ly nghe xong trái lại càng thêm hưng phấn. Công tử quả nhiên là công tử, thực sự so với các nàng đạo hạnh cao hơn một bậc.

“À mà, công tử, A Ly có thể theo người đi ra ngoài được không?” A Ly hai mắt mong đợi nhìn Hứa Nặc, chớp chớp mắt.

Hứa Nặc chịu không nổi ánh mắt sáng long lanh của A Ly, không thể làm gì khác hơn là khéo léo nói:

“Ta đi hỏi hoàng thượng một chút, hần đáp ứng thì ta cũng không có ý kiến.”

“Thật tốt quá! Hoàng thượng nhất định sẽ đáp ứng công tử!” A Ly ra về đang mơ mộng khung cảnh khi xuất cung, liền vui vẻ nhảy nhót đi thay quần áo.

Hứa Nặc há hốc mồm, con mắt nào của người nhìn thấy hần đáp ứng ta vậy?!

“Thế nào? Thay xong rồi?” Thẩm Dập Luân đột nhiên xuất hiện, Hứa Nặc bị dọa theo phản xạ đến ngay dựng lên!

“Ha ha ha!” Thẩm Dập Luân sững sốt một chút rồi phản ứng kịp bắt đầu cười không ngừng. Còn Hứa Nặc đã sớm vì động tác của mình mà mắc cỡ mặt hồng hồng, Hứa Nặc thật muốn thời gian quay lại nhất định phải uống thuốc trước!

“Ồ? Tham kiến hoàng thượng!” Lúc này A Ly cũng đi ra.

“Đứng lên đi.” Thẩm Dập Luân thật vất vả ngưng cười.

A Ly trái nhìn hoàng thượng phải nhìn công tử một chút, vẫn là chạy đến bên người công tử, thấp giọng:

“Công tử, hoàng thượng đang cười cái gì vậy? Mẹ ơi? Công tử người sao lại đỏ mặt?”

Hứa Nặc oán hận liếc mắt nhìn nha đầu này, ha ha, lẽ nào phải nói với ta bị hoàng thượng khả thân khả kính(*) của người hù dọa, cho nên hần đang cười ta! Thẩm Dập Luân quả nhiên là khắc tinh của mình, gặp phải hần se không có chuyện tốt

(*)khả thân khả kính: kiểu dễ thân dễ mến, hay được tôn trọng á /tự vả/ (thân: thân cận, gần gũi; kính: kính trọng, ngưỡng mộ)

“Công tử?” A Ly tuy rằng bị cái liếc mắt của công tử hù dọa, nhưng vẫn nỗ lực hỏi, không sai, vì phẩm chất tốt đẹp của mình, đập vỡ nồi đất cũng phải hỏi! Đại thúc đại thẩm đầu bếp đều khen mình như vậy!

“Không có gì.” Hứa Nặc nỗ lực nặn ra một tia mỉm cười thân thiện: “Ta và hoàng thượng đang nói đùa.”

“Ha, đó là cái gì...” Vui đùa sao? Đây là thứ A Ly thực sự không dám hỏi ra, nàng nhìn công tử cười với nàng một mảnh răng trắng, đột nhiên có loại cảm giác nếu như mình hỏi tiếp sẽ bị công tử hung hăng cắn lỗ tai, nhất định là ảo giác, công tử là người rất tốt, nhất định là tự mình nghĩ linh tinh, a, vậy mình cũng không hỏi nữa, ta nhưng là áo bông nhỏ tri kỷ(*) của công tử đó!

(“tiểu áo bông tri kỷ” là “kiểu như ngoan ngoãn hiểu lòng người làm người thích người yêu ấy” (đây là ý kiến đóng góp của bạn MyKissJin) và “Kiểu như là người thân thiết, tri kỷ đó thím. Bên Trung có hay nói con gái là “áo bông nhỏ” của bố mẹ, ý là con gái tri kỷ, thân thiết, quần quýt và hiểu lòng bố mẹ đó” (còn đây là đóng góp của bạn dungbebu) cảm ơn hai bạn ~*~*~

~Thấy A Ly cuối cùng đành hoàng, Hứa Nặc mới thở dài một hơi, giương mắt nhìn về phía đầu sỏ gây tội Thẩm Dập Luân, lộ ra khuôn mặt tươi cười mà mình cho là đáng sợ nhất, mà ở trong mắt Thẩm Dập Luân, lúc Hứa Nặc cười răng đều lộ ra, cặp mắt cong cong, trời ạ, trên má trái còn có một lúm đồng tiền nhỏ! Thật là đáng yêu! Tiểu Nặc nhà ta thật là đáng yêu, thật là muốn sờ cái má lúm đồng tiền kia một cái mà!

Hứa Nặc nghĩ cũng nên thu hồi lại bộ dáng tươi cười, Thẩm Dập Luân ngược lại nghĩ thật đáng tiếc, có thời gian phải để Tiểu Nặc cười một chút, thế nhưng, nếu như là khóc thì lại khác, đặc biệt ở trên giường...

(Thu hồi ngay cái suy nghĩ đấy đi -- Tiểu Nặc nhà chúng ta không phải để... nhá --)

Hứa Nặc kỳ quái nhìn Thẩm Dập Luân tự nhiên quay qua chỗ khác:

“Hoàng thượng, người bị làm sao vậy?”

“Ha, không sao, chuẩn bị xong thì chúng ta lên đường thôi.” Nghe thanh âm Thẩm Dập Luân tự nhiên Hứa Nặc thấy có chút thay đổi. Bất quá nếu Thẩm Dập Luân nói không sao, vậy mình cũng không cần lo lắng.

“Công tử!” A Ly gọi y, Hứa Nặc chợt vỗ đầu, thiếu chút nữa đã quên mất.

“Hoàng thượng! Có thể cho A Ly đi cùng không?”

“Có thể.”

“Thật tốt quá!” A Ly nghe được câu trả lời rất vui vẻ.

Thế là Trương Hòa và A Ly ngồi ở bên ngoài xe ngựa, Thẩm Dập Luân và Hứa Nặc ở bên trong, cứ như vậy xuất cung.

(Liên tưởng đến cảnh cả nhà đi du lịch, ấm áp & hạnh phúc...)

“Bên ngoài thật ồn ào nhỉ!” Hứa Nặc nghe các loại tiếng rao bên đường, lại nhìn các loại hàng hóa rực rỡ muôn màu, còn có A Ly không ngừng ríu ra ríu rít, không tự chủ lộ ra một cái mỉm cười. Kiếp trước y sau khi bị đưa vào trong cung chưa từng đi đâu, cho dù ở trong cung cũng bị giam ở trong tiểu viện, không được ra ngoài. Cho nên lần này có thể nói hai đời của Hứa Nặc là lần đầu tiên nhìn thấy khung cảnh náo nhiệt như vậy, quả nhiên cũng có sức sống như trong tưởng tượng của y!

Thẩm Dập Luân hiện tại toàn bộ tâm tư đều đặt trên người Hứa Nặc, vốn đang tốt vô cùng, lại trong lúc bất chợt gặp vẻ bi thương lóe lên trong mắt kia, tuy rằng rất nhanh nhưng vẫn trốn không thoát đôi mắt Thẩm Dập Luân. Vì sao bi thương? Thẩm Dập Luân chợt nhìn ra bên ngoài, đại khái là Hứa Nặc lần đầu nhìn thấy cảnh sắc náo nhiệt bên ngoài, nghĩ tới đây đối với người nhà Tiểu Nặc càng thêm chán ghét, chỉ là mình bây giờ không thể động đến bọn họ, chờ đến sau này, hừ!

Bất quá sau này có thể thương xuyên dẫn y ra ngoài, như vậy Tiểu Nặc có thể thân cận ta hơn!

Xe ngựa ở trong lúc tâm tình lo lắng của hai người đã đến nơi.

“Công tử, chủ tử, đến rồi!” Thanh âm của Trương Hòa từ bên ngoài truyền tới.

“Đã biết.” Thẩm Dập Luân lên tiếng trả lời vén màn lên xuống xe, Hứa Nặc đi tới phát hiện Thẩm Dập Luân vẫn ở bên cạnh xe, thấy mình đi ra liền vươn tay.

Đây là muốn đỡ mình xuống dưới? Hứa Nặc có chút sợ hãi, bất quá vẫn nắm tay Thẩm Dập Luân nhảy xuống.

“Cảm ơn.” Hứa Nặc nhẹ giọng nói.

Thẩm Dập Luân không trả lời, chỉ là nhếch khóe miệng lên biểu lộ bản thân hân.

Hứa Nặc ngẩng đầu phát hiện tửu lâu cư nhiên ở vào đoạn đường nhộn nhịp nhất, mặt tiền của cửa hàng diện tích rất lớn, thập phần khí phái, đi bên ngoài có thể nhìn thấy các loại quang cảnh bên trong.

Hứa Nặc liếc mắt nhìn Thẩm Dập Luân, Thẩm Dập Luân gật đầu, hai người cùng đi vào.

17. Chương 17

“Chủ tử!”

Mới vừa vào trong quan một nam tử trung niên liền quỳ xuống hành lễ với Thẩm Dập Luân, những người còn lại thấy thế cũng quỳ xuống hành lễ, chào theo:

“Chủ tử!”

Thẩm Dập Luân lại không để bọn họ đứng lên ngay, mà chỉ vào Hứa Nặc nói:

“Vị này sau này cũng là chủ tử của các ngươi, lời của ta và y đều quan trọng như nhau, biết không?”

Nam tử trung niên ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Nặc ngẩn người, bất quá vẫn là cúi đầu nói:

“Vâng, từ nay về sau Triệu Tín là nô tài của công tử!”

Hứa Nặc cũng rất kinh ngạc, Thẩm Dập Luân cư nhiên cho mình làm chủ? Tuy rằng không rõ tại sao hắn lại đối tốt với mình như thế, nhưng Hứa Nặc vẫn nhận phần lễ này.

“Không cần kêu nô tài nô tài, ngươi còn lớn tuổi hơn ta, theo lý ta nên gọi ngươi một tiếng Triệu đại ca, ngươi kêu ta công tử là được rồi.” Hứa Nặc kỳ thực không quen nhìn những nghi thức xã giao này.

“Này...” Triệu Tín nhìn về phía Thẩm Dập Luân, Thẩm Dập Luân nói xen vào:

“Nếu Tiểu Nặc nói như thế, ngươi liền kêu như thế đi.”

Thẩm Dập Luân đã lên tiếng, Triệu Tín không dám không nghe theo:

“Vâng, công tử, chủ tử.”

Hứa Nặc mở miệng:

“Triệu đại ca, có thể cho ta xem phòng bếp và các đầu bếp một chút không?”

“Có thể, bọn họ đang ở phòng bếp luyện tập, đi theo ta.” Triệu Tín cũng biết Hứa Nặc là chủ nhân của quyền thái phó, bởi vậy gã cũng rất kính nể.

Hứa Nặc vừa định đi chợt nhớ tới cái gì đó, quay đầu hương Thẩm Dập Luân nói:

“Ngươi cũng đi cùng ta nha?”

Thẩm Dập Luân có điểm thụ sủng nhược kinh, Tiểu Nặc cư nhiên mở miệng gọi hắn:

“Đương nhiên.” Ngươi đi đâu ta liền đi đó, một câu này lặng lẽ nói ở trong đáy lòng.

Đi qua một đoạn hành lang là đến phòng bếp, từ rất xa đã nghe thấy mùi thơm mê người. Mọi người đi vào liền phát hiện có mười mấy đầu bếp đang nghiêm túc nấu ăn. Tại phòng bếp rất sạch sẽ không có bất kỳ loại tạp vật nào, Hứa Nặc đối với việc này rất hài lòng.

“Bốp bốp!” Triệu Tín vỗ tay vào cái. “Mọi người dừng một chút!”

Các đầu bếp nghe được thanh âm liền ngừng mọi hoạt động nhìn sang, Triệu Tín vốn muốn bọn họ hành lễ lại thấy Thẩm Dập Luân hướng gã lắc đầu, Triệu Tín lập tức hiểu rõ.

“Hai vị này là chủ tử của chúng ta, hiện tại đến xem mọi người.”

Các đầu bếp nghe xong có chút thụ sủng nhược kinh, người như bọn họ chẳng đáng được người khác chú ý, vậy mà chủ tử lại có thể đến xem mình, khiến bọn họ nghĩ đến hết sức cảm động.

“Vị công tử này còn có cả vị kia.” Nếu như lời nói mới rồi khiến bọn họ cảm động, thì những lời này lại khiến tất cả bọn họ khiếp sợ há hốc miệng.

“Này, này...” Vị đầu bếp thoát nhìn lớn tuổi nhất cũng khiếp sợ không nói nên lời. Những người khác đoán chừng cũng không tốt hơn bao nhiêu. Dù sao thì ở trong nhận thức của bọn họ, người có thể có được năng lực nấu ăn hoàn mỹ như vậy nhất định là một lão nhân duyệt tẩn thiên phạm(*), kết quả cư nhiên là một vị thiếu niên chừng hai mươi tuổi!

(*) Duyệt tẩn thiên phạm: trải nhiều sóng gió, bão táp, già đời

Nhìn bọn họ trao đổi ánh mắt để xác định mình không nghe lầm. Hứa Nặc “cười khúc khích” một cái liền bật cười. Tiếng cười vừa hay khiến bọn họ càng đặt lực chú ý lên người Hứa Nặc.

“Này, các người nhìn ta làm gì vậy, ta có chút xấu hổ đó!” Hứa Nặc nói quả nhiên trên mặt có chút ửng hồng.

Thẩm Dập Luân khước miệng giật một cái, hắn sao lại có dự cảm không tốt thế nhỉ.

Những người khác thấy y vẫn là một đứa trẻ hay xấu hổ như thế, một chút không cam lòng cùng đổ kị đều tan thành mây khói. Dù sao đối với một đứa trẻ bọn họ cũng không nghĩ là làm được cái gì, phỏng chừng là có kỳ ngộ gì đó thôi.

“Chẳng giấu mọi người.” Hứa Nặc mở miệng. “Ta là có một sư phụ rất giỏi, nhưng ông không thích thể giới bên ngoài, nên ta cũng không thể báo danh hiệu của ông ấy, thế nhưng ta muốn những kỹ nghệ này có cơ hội được nhìn thấy ánh mặt trời, tạo phúc cho mọi người, thế nhưng sức lực chỉ một mình ta khẳng định không làm được, bởi vậy phải ngưỡng vọng các vị tiền bối.” Nói xong hướng mọi người trịnh trọng bái một cái.

Giải thích này của Hứa Nặc nâng hảo cảm của mọi người với y lên một bậc cao hơn. Nhìn một chút, đứa nhỏ này thật là lương thiện, tuổi còn nhỏ mà còn biết suy nghĩ cho bách tính, bản thân mình cũng không thể không xứng có loại phẩm chất này! Thế là trong nháy mắt liền nhiệt tình hơn với Hứa Nặc, căn bản không nhìn ra một điểm miễn cưỡng.

Hứa Nặc ở một góc mà mọi người không nhìn thấy hướng Thẩm Dập Luân làm mặt quỷ, Thẩm Dập Luân ngẩn ngơ, tới lúc phản ứng kịp, hắn chỉ sợ này là mình tự biên tự diễn ra, thực sự là quỷ tinh quái!

18. Chương 18

“Được rồi, đã quên giới thiệu cho cậu một người, các cậu khẳng định chơi thân!” Vị lớn tuổi kia chính là đầu bếp Lý hưng phấn quay đầu nói với Hứa Nặc, sau đó lại quay đầu hướng một tiểu nhị kêu:

“Qua gọi Ninh Tuyên đến đây, nhanh đi!”

Tiểu nhị vội vã chạy đi, không dám dừng chút nào.

Hứa Nặc thiêu mi, tự hỏi là vị đại thúc nào, kết quả thấy một nam tử lớn lên cường tráng cao lớn đi tới, Hứa Nặc nhìn kỹ gã mới phát hiện thì ra là một nam tử trẻ tuổi khoảng 25, ngũ quan đoan chính, tinh tế quan sát còn có chút anh tuấn.

“Lý sư phó, người gọi con đến là có chuyện gì sao?” Nam tử cung kính hỏi.

“Gọi con đến là để giới thiệu cho con một người, đây, vị này chính là Hứa Nặc, là ông chủ quán chúng ta, cũng là chủ nhân ủa quyền thái phổ kia!”

Hứa Nặc rõ ràng cảm giác được nam nhân này trước lúc nói với Lý sư phó vài câu không ôn không hòa, kết quả nghe được câu cuối cùng kia ánh mắt mạnh mẽ liền sáng lên nhìn về phía Hứa Nặc, đường nhìn cực nóng khiến Hứa Nặc còn tưởng rằng gã đối với mình nhất kiến chung tình nữa.

Thẩm Dập Luân cũng phát hiện thế là không dấu vết chắn trước người Hứa Nặc, kết quả người này không biết là ngu ngốc hay thật có dũng khí, cư nhiên đẩy Thẩm Dập Luân đi tới trước mặt Hứa Nặc. Thẩm Dập Luân không ngờ tới gã cư nhiên thực sự dám bạo dạn đẩy mình, bởi vậy không có phòng bị, kết quả hắn thật đúng là bạo.

“To gan!” Trương Hòa nổi giận. “Người tiểu tử này biết mình vừa làm cái gì không hả?”

Triệu Tín cũng vội vàng nói:

“Ninh Tuyên người còn không mau quỳ xuống nhận tội với quý nhân mau!”

Các đầu bếp còn lại thấy cách hành động vừa rồi của gã khiến tim treo ngược lên, bề mặt không tả được, một lòng đều nhắc nhở bằng ánh mắt.

Hứa Nặc cũng thấy người này hành động quá xuất hồ ý liệu(*), bất quá, như vậy y rất thích.

(*) xuất hồ ý liệu: bất thành lĩn

Thẩm Dập Luân vừa định nói “Không sao”, thuận tiện ở trước mặt Hứa Nặc biểu hiện mình khoan dung độ lượng một chút, kết quả vừa nhìn Hứa Nặc, y lại cười! Nở nụ cười! Thẩm Dập Luân ngược lại trút giận lên người nam nhân kia, gã có cái gì tốt, lớn lên trông anh tuấn như mình, vóc dáng cũng không đẹp như mình, còn không có tiền có quyền bằng mình, vì có gì khiến Tiểu Nặc thích gã!

(nãy kẹo đường, giờ dấm chua haha)

Tuy rằng mọi người tâm tư biến chuyển liên hồi, thế nhưng hiện thực cũng chỉ trôi qua có một giây.

Hứa Nặc hé môi đối với nam tử trước mặt cười, cũng quay sang Trương Hòa nói:

“Không sao, hắn cũng không phải cố ý.”

“Thế nhưng, này...” Trương Hòa không có quyền quyết định, chuyển nhìn hoàng thượng, kết quả thấy hoàng thượng hung tợn nhìn Ninh Tuyên, Trương Hòa nghĩ thầm không phải lão nô không tha cho người ta, mà là hoàng thượng không tha đó. Ngay khi Trương Hòa cho rằng Ninh Tuyên tính mệnh khó bảo toàn, nỗi đau thể xác tất chịu, lại nhìn thấy hoàng hậu nương nương nhìn hoàng thượng, còn hơi mang theo tiểu ý:

“Người không sao chứ?”

Sau đó ông nhìn thấy hoàng thượng đứng thẳng lộ ra một bộ mỉm cười say đắm”

“Đương nhiên không sao, hại Tiểu Nặc lo lắng rồi.”

A, thực sự là hợp kim 24k(*) chói mù mắt chó của ông mà. Hả? Ta sao lại nói như vậy nhỉ? Trương Hòa sâu sắc suy nghĩ.

(*)hợp kim 24k: chú ý mục hình ảnh bên phải màn hình sau khi nhấn link (s:// .baidu.com/s?ie=utf-8&f=8&rsv_bp=1&rsv_idx=1&tn=baidu&wd=24k%20%E9%92%9B%E5%90%88%E9%87%91&oq=%25E5%25A4%25B1%

Hứa Nặc nghe xong như có như không gật đầu:

“Người đã không sao, vậy hãy bỏ qua cho hắn đi, hắn cũng không phải cố ý.” Nói xong về mặt mong chờ nhìn Thẩm Dập Luân.

“Lả tã!” Thẩm Dập Luân phảng phất nghe được âm thanh tan nát cõi lòng của mình, thì ra không phải lo lắng cho hắn, tức giận rồi! Nhưng mà vẫn phải bảo trì mỉm cười!

“Đương nhiên, không truy cứu.”

Có ai biết trong lòng ta đang rỉ máu! Thẩm Dập Luân thật là khổ không nói nên lời.

Hứa Nặc nghe được câu bảo đảm mới nhìn Ninh Tuyên, phát hiện gã vẫn là ánh mắt sáng quắc như cũ nhìn mình chăm chăm:

“Này, người nghe được không, lần sau không được lỗ măng như thế, bằng không đừng phải quý nhân không ai có thể cứu được người đâu.”

Người trước mặt còn chưa trả lời, Hứa Nặc nghiêng đầu, không hiểu hỏi:

“Lẽ nào người thích ta?”

Thẩm Dập Luân vốn đang đắm chìm trong vẻ nghiêng đầu cực mạnh của Tiểu Nặc, nhưng trong tư tưởng vẫn có chút tức giận, lại nghe được câu nói của Hứa Nặc, nhất thời một bước tiến lên chen vào giữa hai người bọn họ, một ánh mắt như mũi tên bắn về phía đối phương.

Sau đó, Ninh Tuyên cuối cùng cũng động, Thẩm Dập Luân cao độ phòng bị, Hứa Nặc cũng từ phía sau Thẩm Dập Luân nhô đầu ra nhìn.

Ninh Tuyên nhíu nhíu mày:

“Người sao lại nghĩ như thế chứ.” Nói xong có thể nghĩ còn chưa đủ, lại bổ thêm một câu: “Ta đã có người thích.”

Thẩm Dập Luân nghe được gã có người thích trong lòng tốt xấu thở dài một hơi, hoàn hảo hoàn hảo, như vậy liền cho phép gã cách Tiểu Nặc xa mười trượng.

Hứa Nặc cười từ phía sau Thẩm Dập Luân đi ra:

“Vậy thì làm quen lại một chút đi, ta là Hứa Nặc.” Nói rồi vươn tay.

Tất cả mọi người bị động tác này của Hứa Nặc làm cho mê muội, Ninh Tuyên nghi hoặc:

“Tay người là đang làm cái gì vậy?”

Hả? Hứa Nặc sững sốt, y cũng không biết, chỉ là theo bản năng làm ra động tác này...

Như không có chuyện gì xảy ra thu tay về, yên lặng nói lảng sang chuyện khác:

“Người vừa nãy nhìn ta, chẳng lẽ không phải là thích ta?”

“Ta xem không phải người.” Ninh Tuyên mở miệng. “Là tướng mạo của người.”

Mặt... Tướng mạo? Tất cả mọi người bị đáp án này làm cho sợ ngây người! Cho nên nói thời gian dài như vậy cũng chỉ là nhìn tướng mạo? Tim chúng ta mệt!

“Vậy người xem cái gì?” Hứa Nặc không nghĩ tới người này thật thú vị.

Ninh Tuyên nhú mày nhìn y một chút, lại nhìn Thẩm Dập Luân một chút, có chút nghi hoặc:

“Người là người tốt, hơn nữa người sắp tới sẽ có đào hoa, là người bên cạnh người, nhìn tướng mạo người, chắc chắn sẽ cùng người nọ bạc đầu giai lão.” Ninh Tuyên thật tốt ám chỉ người nọ rất có khả năng là người bên cạnh người, thực sự là cặp phu thê.

(Làm ta nhớ Hàn Đông ~ Cool East East and Mr.King:v)

Hứa Nặc cũng không nghĩ tới kết quả lại như vậy, có chút vô cùng kinh ngạc. Thẩm Dập Luân xem hiểu, người Ninh Tuyên chỉ rất có thể là hẩn! Trong nháy mắt thấy bầu trời sáng sủa, không khí tươi mát, cả người đều thần thanh khí爽!

“Ha, cảm ơn người chúc phúc.” Hứa Nặc nhạt nhẽo không biết nói cái gì.

“Ta nói người là người tốt, cho nên ta rất bội phục người.” Ninh Tuyên rất nghiêm túc.

“Hả? Bội phục?”

“Ta đối với thái độ của người rất có hứng thú, người có thể dạy ta không? Tất cả!”

“...” Hứa Nặc nghĩ người này thật sự là không có chút ăn khớp này, có vẻ thực không dễ nói chuyện nhỉ?

“Có thể, thế nhưng...” Hứa Nặc còn chưa nói hết cảm giác cổ tay bị bắt lấy, cả người không tự chủ lùi về phía sau vài bước, sau đó tay kia cũng bị kéo lại, hai người giằng co không ngớt.

Hứa Nặc bực, nhìn Thẩm Dập Luân, lại quay đầu nói với Ninh Tuyên:

“Ta sẽ dạy người nhưng chưa chắc là bây giờ, trước tiên người có thể buông tay không?”

Ninh Tuyên hiển nhiên có chút thất vọng, bất quá vẫn thả cổ tay Hứa Nặc ra. Da Hứa Nặc vốn vừa mềm vừa trắng, cư nhiên mới vừa dùng sức một chút liền lưu lại một đạo ấn ký rõ ràng. Hứa Nặc còn chưa kịp phản ứng tay đã bị Thẩm Dập Luân đưa lên.

“Đau không?” Trong mắt Thẩm Dập Luân mang theo yêu thương.

Hứa Nặc có chút giật mình, Thẩm Dập Luân ngầm đau lòng? Bất quá vẫn thành thật trả lời:

“Cũng không phải quá đau, có thể chịu được.”

Thẩm Dập Luân rõ ràng không hài lòng, nhìn về phía Ninh Tuyên ánh mắt cũng càng phát lạnh. Ninh Tuyên vô tội sờ sờ mũi gã làm sao biết người này yếu đuối như thế.

Thẩm Dập Luân đau lòng xoa xoa cổ tay Hứa Nặc, sau lại cảm thấy có chút thích thú. Da Hứa Nặc mỏng như thế, vậy mình sau này không phải có thể lưu lại càng nhiều ấn ký hơn sao? Vậy sau này mỗi ngày đều lặp lại một lần, khiến tất cả mọi người biết đây là người của mình, trân bảo của mình! Nghĩ tới đây, màu sắc Thẩm Dập Luân có chút u ám, nhưng bất quá Hứa Nặc không thấy được.

19. Chương 19

Hứa Nặc bị Thẩm Dập Luân sờ nổi da gà muốn đứng lên, không dấu vết rút tay về, liền gọi Triệu Tín đến phân phó.

“Tửu lâu phải quản cho tốt, không chỉ cơm với thức ăn phải ngon miệng, gói hàng cũng rất quan trọng.”

“Gói hàng?” Triệu Tín nghi hoặc.

“À, đơn giản mà nói là muốn tất cả mọi người biết đến tửu lâu của chúng ta, còn có thể đặt đồ ở đây, nâng cao tầm nổi tiếng!” Hứa Nặc đơn giản giải thích.

“À.” Triệu Tín gật đầu, ý đó sao trước đây nghĩ không ra chứ! “Công tử nói rất đúng, nhưng làm sao để thực hiện được?”

Hứa Nặc tự tin cười:

“Chúng ta cần có đơn tuyên truyền!”

Những người khác cũng bị từ ngữ mới lạ này hấp dẫn, đều đem lực chú ý phóng lên trên người Hứa Nặc. Hứa Nặc cũng không luống cuống, thoải mái nói:

“Đơn tuyên truyền phải đem những món ăn đặc biệt của quán viết lên, mướn vào người đi ra đường phân phát, phát càng rộng càng tốt.”

“Cái này đơn giản!” Triệu Tín lập tức đáp lời.

“Không chỉ có như vậy, tửu lâu của chúng ta ba ngày đầu thức ăn giảm bớt 8%...”

“8% là cái gì vậy?”

Hứa Nặc lúc nghe thấy không thoải mái, thế nhưng quay đầu nhìn về phía người hỏi câu kia, có vẻ là một trợ thủ của đầu bếp nào đó.

“Người không biết 8% là cái gì sao?” Hứa Nặc vốn nghĩ không cần giải thích cho mọi người, nhưng lại thấy hầu hết mọi người vẻ mặt mờ mịt. Cái này Hứa Nặc chẳng có chút xa lạ nào, y giải thích từ 8% này thập phần tự nhiên, này đã nói lên y rất quen thuộc với nó, nhưng nhìn biểu tình của những người khác đã nói lên họ chưa từng nghe qua, vậy mình phải làm sao? Hứa Nặc vẻ mặt có chút mờ mịt.

“Xảy ra chuyện gì?” Thẩm Dập Luân thấy Hứa Nặc lộ ra cái loại biểu tình con nít không có nhà để về vô cùng đau lòng, hận không thể đem y ôm vào trong lòng an ủi y thật tốt.

“Hà?” Hứa Nặc phục hồi tinh thần nhìn về phía Thẩm Dập Luân. “Không có chuyện gì, ta chỉ là, suy nghĩ vài chuyện thôi.” Nói xong hướng hắn cười cười mà trấn an.

Thẩm Dập Luân là không tin, bất quá Hứa Nặc không muốn nói, hắn cũng sẽ không ép y, chỉ có thể làm bộ không thèm để ý.

“8% là,” Hứa Nặc bắt đầu chọn từ để giải thích, giải thích hết những gì mình biết, tránh cho sau này lặp lại.

“Giả như món ăn này giá gốc là 12, vậy sau khi giảm 8% thì còn 8 lượng; hoặc tỉ như nếu nó là 5 lượng, vậy sau khi giảm 8% còn 4 lượng. Các người hiểu chưa?” Hứa Nặc nói xong nhìn biểu tình của bọn họ lại thất vọng phát hiện bọn họ vẫn chưa hiểu hết.

“Ta hiểu rồi!” Đúng lúc này một giọng nói phá vỡ sự yên tĩnh. Hứa Nặc quay đầu nhìn, thì ra là nam tử ban nãy.

“Hà? Người biết cái gì?” Hứa Nặc hỏi gã.

“Nếu như giá gốc là 20 lượng, vậy giảm 8% là 16 lượng.”

“Nếu như là 7 lượng?” Hứa Nặc cố ý thử gã.

“Ừm, vậy hẳn là, 5 lượng còn thêm 600 văn.” Nói xong cũng hồi hộp chờ đáp án của Hứa Nặc.

Hứa Nặc thật không nghĩ tới gã cư nhiên thông minh như vậy, thực sự là bất ngờ có được một người giỏi, Hứa Nặc trả lời gã:

“Người nói hoàn toàn chính xác.”

Nam tử nghe xong kích động trên mặt hồng hồng, những ánh mắt của người khác nhìn gã cũng rõ ràng có cải biến.

“Người tên là gì vậy?” Hứa Nặc hỏi.

“Tiểu nhân Vệ Thanh!”

“Vệ Thanh, ta có một việc muốn giao cho người đi làm, không biết người có đồng ý hay không?”

“Tiểu nhân nguyện ý vì công tử làm trâu làm ngựa!” Vệ Thanh kích động quỳ xuống hướng Hứa Nặc dập đầu, gã rõ ràng có được cơ hội này, nói không chừng còn có thể trở nên nổi bật hơn, bởi vậy gã tuyệt không thể coi thường, đối với Hứa Nặc càng thêm cung kính.

Hứa Nặc nhìn gã như vậy cũng thưởng thức:

“Ta sẽ cho người một quyển sách, người đem toàn bộ học thuộc, chỉ cần người có thể qua đợt khảo hạch, tiên sinh ở phòng thu chi ở ngôi tửu lâu này chính là người.”

Vệ Thanh chợt ngẩng đầu, xác định mình không phải là đang nằm mơ, một hồi lâu dường như mới phản ứng kịp, ngay cả thanh âm cũng run rẩy:

“Tiểu nhân đa tạ công tử! Tiểu nhân sẽ không phụ sự kỳ vọng của công tử!” Tiên sinh phòng thu chi đó, này có thể so với mỗi ngày làm thợ thủ của đầu bếp có tiền đồ hơn nha!

“Đứng lên đi, chỉ cần người thay ta làm việc thật tốt, ta sẽ không bạc đãi người.” Lời này dường như là nói với Vệ Thanh, cũng như nói với mọi người.

Đầu bếp Lý cũng tiến lên vỗ vai Vệ Thanh:

“Tiểu tử làm rất tốt! Sau này có tiền đồ cũng đừng quên đám lão nhân chúng ta đây nha ha ha!”

Vệ Thanh có chút cảm động, những đầu bếp này rất hiền lành, chưa bao giờ loạn phát tỳ khí(*), đối với mình cũng chiếu cố:

“Vệ Thanh sẽ không!”

(*)loạn phát tỳ khí: kiêu làm bậy, gây lộn xộn, náo loạn, ồn ào mất trật tự, nói chung là an phận /tự vủ/

“Được rồi, chúng ta tiếp tục bàn đi, mới này chỉ nói được một phần.”

Triệu Tín nghe xong hết sức kích động, vẫn còn có! Công tử thật sự không giống người phàm mà! Thông tuệ bác học như vậy, khiến bọn họ đều khen ngợi tán thưởng!

“Đương nhiên! Vừa này vẫn chưa hết. Đơn tuyên truyền cần viết địa chỉ của tửu lâu, còn phải mở các cuộc ưu đãi, hoặc là giảm giá các thứ, để mọi người nhìn thấy một chút lợi nhỏ luôn lao tới. Sau đó chế độ phục vụ của chúng ta sửa lại, còn phải thay đổi tạo cảm giác mới mẻ, nhớ mãi không quên!”

(Ta thấy Nặc Nặc là xuyên từ hiện đại về cổ đại thì đúng hơn á)

Triệu Tín đã lôi ra một tờ giấy, Hứa Nặc vừa nói gã vừa viết, nghe đến đó thì hỏi một câu:

“Làm sao thay đổi?”

Hứa Nặc nhìn gã:

“Ta có một đề nghị.”

Thời gian bất tri bất giác trôi đến buổi tối, Hứa Nặc nói nửa buổi sáng đến tận toàn bộ buổi chiều đã sớm miệng khô lưỡi khô, bụng đói kêu vang. Hứa Nặc uống một ngụm nước, làm trơn cổ họng, rồi sờ sờ bụng

nhỏ của mình, a, thật là bi thương, bụng nhỏ chẳng có gì hết! Bất quá cuối cùng cũng hoàn hảo bàn xong xuôi, Hứa Nặc thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Hiện tại Hứa Nặc đang ở trong một gian phòng. Thẩm Dập Luân nhìn Hứa Nặc quá mệt mỏi liền để bọn họ dời đến gian phòng này. Nhưng mà Thẩm Dập Luân đâu? Hứa Nặc nhìn chung quanh gian phòng đều không gặp người, lúc này cửa phòng mở ra, cư nhiên là Thẩm Dập Luân bưng cơm nước đến.

(ôn nhu a ôn nhu~)

Hứa Nặc phát hiện mình có thể vừa chứng kiến một hồi kỳ tích! Thẩm Dập Luân! Cư nhiên! Đích thân! Dem cho mình! Cơm tối!

Hứa Nặc nhìn cơm để trên bàn, suy tính nếu như mình hô to một tiếng đây là cơm hoàng thượng tự mình mang đến sau đó đem bán đấu giá có thể có nhiều tiền hay không!

“Có chuyện gì sao?” Thẩm Dập Luân nhìn Hứa Nặc không nhúc nhích nhìn chằm chằm mâm cơm mà chẳng ăn, hỏi thì Hứa Nặc cư nhiên không nghe thấy.

Thẩm Dập Luân bắt đầu dĩ nhẹ nhàng búng trán Hứa Nặc một cái, Hứa Nặc giật mình ôm đầu ngẩng lên trừng mắt.

“Nếu không ăn sẽ nguội!” Thẩm Dập Luân hơi có chút hàm xúc dở khóc dở cười, thực sự không biết bên trong cái đầu nhỏ của y chứa cái gì nữa. Nghĩ đến biểu hiện hồi xế chiều hôm nay của Tiểu Nặc, Thẩm Dập Luân đã cảm thấy có chút tự hào, đây là Tiểu Nặc của hắn đó! Khiến người luyện tiếu không buông, chỉ muốn cả đời buộc lại bên cạnh mình!

“Ừ.” Hứa Nặc bây giờ vẫn là lấp đầy bụng quan trọng nhất, kệ những chuyện khác, hừm! Phải ăn thôi!

—

Lời tác giả: A a a a! Phát hiện 2000 từ cư nhiên là mức cao nhất! Ta không phục!!

Bán manh sẽ có vote sao?

Lời cầu nguyện hôm nay: Ta sắp sửa xem xong Bán trạch trực thụ

Người!!!

Mọi người vote nhiều hơn! Nếu không Tiểu Nặc sẽ không phát bánh kẹo cưới cho các người đâu!!!

Động!!!! Không ngủ được!!!!

Lời trans: Hôm nay đi chơi nên 1 chương thôi nha! Xin lỗi (^^)

20. Chương 20

Ăn uống no đủ Hứa Nặc chợt cảm thấy cuộc đời thật viên mãn, trở về xoa bụng nhỏ, Hứa Nặc thỏa mãn cười.

“Ăn no?” Thẩm Dập Luân ở một bên vì y mà rót một chén trà đưa qua, Hứa Nặc thuận lợi tiếp nhận.

“Ừ, ợ!” Không cẩn thận ợ một cái, Hứa Nặc không hiểu sao có chút chột dạ, lặng lẽ giương mắt nhìn về phía Thẩm Dập Luân phát hiện hắn cũng đang nhìn mình, hơn nữa ánh mắt kia sao nhìn như đang cười nhạo mình.

(Mới đầu chương đã bán manh rồi a a a con tim nhỏ bé của ta a a a)

“Hứ!” Không nhìn hắn! Không được nhìn hắn!

“Này, ngươi làm cái gì vậy?!” Hứa Nặc càng hoảng sợ. Thì ra là Thẩm Dập Luân đột nhiên kéo cổ tay y kéo dậy.

“Sau khi ăn xong không nên ngồi nguyên một chỗ, đi ra ngoài một chút đi.”

“Ta không!” Hứa Nặc phản kháng. Hứa Nặc vừa phát hiện mình đã bắt tri bắt giác biểu lộ bản chất thật của mình với Thẩm Dập Luân, cho nên một khi đã phát hiện sẽ không cần cùng bạn phải giấu diếm chen ép nữa.

Thẩm Dập Luân bắt đắ dĩ nhìn Hứa Nặc chơi xấu ngồi chồm hồm dưới đất, sao lại không phát hiện tên tiểu tử này như vậy chứ, làm mình không còn gì để nói!

“Tối nay có chợ đêm, người chẳng lẽ không muốn xem nhìn một chút sao? Có người nói rất náo nhiệt, bán thật nhiều đồ ăn vặt, còn có thật nhiều đồ nhỏ nhỏ mới lạ.” Thẩm Dập Luân hài lòng nhìn Hứa Nặc vì một câu của hắn mà do dự, chờ nói xong câu cuối cùng, liền mãnh liệt quảng một quả bom: “Hơn nữa, bây giờ không xem, sau này cũng không biết phải chờ đến lúc nào.”

Nội tâm Hứa Nặc ở giữa không trung giãy dụa, Thẩm Dập Luân lại cố sức kéo y dậy, không nói gì mà lôi kéo y ra ngoài.

“Được rồi, đừng xoắn xuýt, đi xem, nhé?”

Hứa Nặc ngẩng đầu ủy khuất nhìn Thẩm Dập Luân lại không tự chủ bị ánh mắt của y hấp dẫn, hắn từ trước tới giờ chưa từng thấy đôi mắt nào đen như vậy, tựa như bị nhuộm mực ấy, liếc mắt nhìn vào sẽ là vô pháp bước ra. Hứa Nặc thần xui quỷ khiến lại gật đầu.

Thẩm Dập Luân không khỏi ở nụ cười, Hứa Nặc nhìn rất rõ, là cái loại cười không nhiễm bất kỳ tạp chất nào, vào giờ khắc này, Hứa Nặc tựa như bị thôi miên mất, mắt cũng không dời đi nữa, trái tim cũng bắt đầu không quy luật mà nảy lên.

“Tiểu Nặc, có chuyện gì sao?” Thẩm Dập Luân phát hiện Hứa Nặc chẳng biết tại sao lại nhìn mình hồi lâu, không khỏi hỏi.

“Hả?!” Hứa Nặc bị giật mình mà phục hồi tinh thần lại. “A, không, không có gì hết.” Cực nhanh cúi đầu, phòng ngừa Thẩm Dập Luân nhìn thấy gò má ửng hồng của mình, cũng vì để mình bình tĩnh trở lại. “Phải tỉnh táo! Lạnh tĩnh! Vừa nãy chuyện gì cũng không xảy ra! Hết thấy đều là ảo giác! Đúng! Là ảo giác!”

Một lần nữa làm tốt công tác xây dựng tư tưởng Hứa Nặc cũng dừng cảm ngẩng đầu, phát hiện bọn họ đã ra ngoài phố.

Đúng như Thẩm Dập Luân nói, ở đây quả thật náo nhiệt. Nhiều loại đồ ăn vặt ngon lại tinh xảo, còn có nhiều nghệ nhân diễn xiếc ở đầu đường, tiếng gào, thét vang dội, tiếng người đi đường nói chuyện, hết thấy tất cả làm cho Hứa Nặc càng thêm cảm nhận hết được không khí của cuộc sống chân chính.

“Kiểu gì đây? Thích không?” Thẩm Dập Luân cúi đầu hỏi.

“Có, thích! Thích vô cùng!” Hứa Nặc ngẩng đầu nhìn hắn. “Cám ơn người, thực sự!” Trong mắt là hết sức chân thành.

Thẩm Dập Luân cười sờ sờ đầu của y, trong lòng nghĩ, ừm, quả nhiên là rất mềm, nhưng là biểu hiện ra vẫn là bộ mặt chính trực.

“Giữa chúng ta không cần nói cám ơn làm gì. Hôm nay phải chơi thật vui, muốn mua cái gì thì nói với ta ta sẽ giúp người mua lại.”

“Được!” Hứa Nặc nặng nề mà gật đầu, bộ dáng tươi cười lại sâu thêm nữa.

Thế là người qua đường nhìn thấy viễn cảnh hai vị công tử vô cùng tuấn tú sóng vai đi cùng một chỗ, một khí phách lạnh lùng, một ôn nhuận như ngọc, bầu không khí giữa hai người thập phần hòa hợp, có một loại cảm giác khiến người khác không thể chen chân vào, các cô nương muốn đến gần cũng đều sợ hãi không dám tiến lên.

Hứa Nặc cùng Thẩm Dập Luân càng chạy càng xa, dần dần đi tới một chỗ bên bờ sông yên lặng, cách đó không xa có một cây liễu lớn, dưới ánh trăng chiếu sáng rõ như ban ngày hiển lộ vẻ phong tình.

“Ồ đây thật yên tĩnh ha.” Hứa Nặc dẫn đầu phá vỡ trầm mặc giữa hai người. Y cũng không biết tại sao lại thành ra như vậy, rõ ràng ngay từ đầu hai người còn vừa nói vừa cười, kết quả sau khi y trả khăn tay cho một cô nương đã làm rơi, người này bắt đầu mặt lạnh, bỗng dưng bộc phát lãnh khí.

Hứa Nặc tự hỏi lẽ nào hắn cảm thấy mình tiêu sái hơn đem khăn tay trả người ta nên tức giận? Hứa Nặc sâu sắc cảm thấy khả năng này đạt tới chín mươi chín phần trăm! Còn cho thấy mị lực của mình quả nhiên lớn mà! Đúng là ta phong lưu phóng khoáng, người gặp người thích!

...

Hứa Nặc yên lặng đem tâm tư hỗn loạn kéo trở về, hai người rời xa nơi náo nhiệt, lại bắt đầu khó tìm lời để nói.

Bất quá Hứa Nặc không biết, đây là chỗ Thẩm Dập Luân cố ý chọn, như vậy mọi người sẽ không thấy Hứa Nặc. Vừa nghĩ tới một màn kia Thẩm Dập Luân lại muốn đem nữ nhân đó tha đi! Cự nhiên coi trọng Tiểu Nặc nhà ta! Trả lại cho cô ta cái khăn đánh rơi! Quả thực không thể nhẫn nhịn! Nhưng mà, vẫn phải cố nhẫn! Bất quá bây giờ khá hơn rồi, không ai chú ý tới Tiểu Nặc, còn có thể hưởng thụ thế giới của hai người! Thật tốt thật tốt!

Nghe được câu hỏi của Hứa Nặc, thế là quá mức thả lỏng, hắn cự nhiên vô thức trả lời một câu:

“Vừa lúc không có ai quấy rầy.”

“Hả? Có ý gì vậy?”

(Ngu thì chết)

“...” Nguy rồi, cự nhiên không cẩn thận nói ra. “Khụ, ý của ta là, quá náo nhiệt cũng không tốt, giống như bây giờ chẳng phải là một phong vị khác sao?” Thẩm Dập Luân nỗ lực lặn trở về.

Hứa Nặc sững sốt, tiện thể cười:

“Ừm, người nói đúng! Ta cũng biết mới vừa có điểm quá ồn. Hơn nữa ở đây không khí cũng tốt, tổng cảm giác, làm cho vạn vật đều bình tĩnh.” Nói xong nhắm mắt lại cảm thụ gió nhẹ trên mặt sông thổi tới. Một nhánh tóc không an phận mà bị gió thổi bay lượn đến đập trên gò má Hứa Nặc.

Thẩm Dập Luân cho rằng bởi vì ánh trăng biết mê hoặc người, tay hắn không khống chế đưa đến trước mặt Hứa Nặc gạt tóc ra, ngón tay không biết cố ý hay vô ý mà mơn trớn khuôn mặt nộn nộn của Hứa Nặc.

Hứa Nặc lông mi run rẩy, chậm rãi mở mắt, thẳng tắp nhìn chằm chằm hai mắt Thẩm Dập Luân. Ở trong đó tâm tình quá mức phức tạp. Thẩm Dập Luân phát hiện mình cự nhiên nhìn không thấu, Tiểu Nặc đang suy nghĩ cái gì? Hay là vốn không có nghĩ? Thẩm Dập Luân phát hiện trong đầu mình đều rối thành một đoàn, nếu là trước kia, hắn nhất định sẽ như không có chuyện gì buông tay ra, sau đó sẽ nói lảng sang chuyện khác. Nhưng là hôm nay, hắn đột nhiên sinh ra một loại quyết tâm nghĩa vô phản cố, liền đem tất cả nói ra, nói ra như vậy Tiểu Nặc đáp ứng rồi chẳng phải là vui mừng lớn hay sao, nếu như không đáp ứng, không đáp ứng liền đem y, xem ra, đúng vậy, xem ra, chỉ có thể làm cho mình thấy, chỉ có thể làm cho mình chạm, chỉ có thể làm cho mình thôi!

Hứa Nặc cứ như vậy lẳng lẳng nhìn khuôn mặt Thẩm Dập Luân cách mình càng ngày càng gần, cũng không né tránh, y cũng không biết mình nghĩ cái gì, là muốn xác nhận? Nhưng là xác nhận cái gì chứ? Y không biết...

Ngay khi hai người chuẩn bị chạm nhau thì, “Bùm!” một tiếng, pháo hoa liên tam nổ rộ bên kia bờ sông, Thẩm Dập Luân cứ như bị hù, trong giây lát thu hồi hành động của mình.

Hứa Nặc cũng cúi đầu, khiến Thẩm Dập Luân không thấy rõ thần sắc của y.

Thẩm Dập Luân nửa ngày mới tìm được thanh âm của mình quay về:

“Hôm nay chúng ta đi đến đây thôi về đi, không còn sớm.”

“Ừ.” Thanh âm Hứa Nặc rất bình tĩnh, hơn nữa từ đầu tới cuối cùng không ngẩng đầu lên, Thẩm Dập Luân cũng không đoán được đây là tức giận hay là, không, nhất định sẽ tức giận! Đều trách mình ngu ngốc!

Thế là đáng lẽ có một lần ra ngoài vui vẻ phần cuối lại thành một trò khôi hài xấu hổ.

21. Chương 21

Thẩm Dập Luân thấy mấy ngày nay rất bức bối! Các cung nhân đối với chuyện này hữu mục cộng đồ(*), nói thí dụ như hôm nay một đồng tấu chương bất chợt được dâng lên, lúc đó vừa đi được mấy bước chưa ra đến cửa điện lại phải quay trở lại. Còn có mấy ngày nay đi dạo qua Ngự Hoa viên như bình thường, ngắm nhìn phong cảnh, dẫn một đám người đi tới đi lui, có lúc nhìn phương hướng của bọn họ như là tới Phụng Nghi cung của hoàng hậu, kết quả đi tới cửa hoàng thượng lại phải quay lại...

(*) hữu mục cộng đồ: rõ như ban ngày

Người của Thừa Kiền cung biểu thị bảo bối đã mệt rồi, bảo bối muốn đổi cung!

Trương Hòa không nong cạn như mấy cung nhân, ông đoán rằng hoàng thượng và hoàng hậu nương nương chắc là mâu thuẫn nội bộ, dù sao nhìn bộ dáng hoàng thượng cũng giống như làm sai chuyện gì nên không dám gặp hoàng hậu nương nương. Trương Hòa chuyên tâm ở bên cạnh hoàng thượng luôn trong bộ dáng ngẩn ngẩn ngơ ngơ, ông biết bây giờ phải giúp hoàng thượng tìm một lý do để đi tìm hoàng hậu nương nương, bằng không hoàng thượng ba ngày nay cứ đi dạo suốt, năm ngày sau thì hành động đi dạo không thể dừng trong một khoảng thời gian ngắn, ăi, hoàng thượng bình thường khôn khéo như vậy, sao đến lúc này lại hồ đồ thế. Hic, Trương Hòa phát hiện ý nghĩ của mình đã là đại nghịch bất đạo, vội vã thu liễm những tâm tư khác, toàn tâm toàn ý suy tính xem cần lý do gì.

Nhắc tới cũng thật vừa khéo, hai ba lý do này lại tự tìm tới cửa.

Nguyên nhân là chuyện của bọn Vệ Thanh và Ninh Tuyên. Vệ Thanh thì không có gì lắm, chỉ cần đem bản cừ chương đã viết sai người gửi đi là được. Thế nhưng Ninh Tuyên người này, cứ một mực muốn tìm tới thảo luận trước mặt Hứa Nặc, ai khuyên cũng không được gã. Hứa Nặc không có cách nào khác, chỉ có thể bảo A Ly đến tìm Trương Hòa xem có thể hay không tùy ý ra vào cung. Hứa Nặc rất rõ, Ninh Tuyên là không có khả năng vào, cho nên cũng chỉ có thể mình tự đi ra.

Trương Hòa nghe xong ý đồ đến đây của A Ly nội tâm mừng rỡ, chỉ là ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc.

“Việc này quá mức trọng đại, để ta đi bẩm báo hoàng thượng, người trước tiên đợi ở đây đi ha.”

A Ly gật đầu, ngoan ngoãn đứng ở bên ngoài. Trương Hòa đẩy cửa đi vào tìm hoàng thượng báo cáo chuyện tốt.

“Hoàng thượng.”

“Sao vậy? Có chuyện gì sao?” Thẩm Dập Luân ở bên trong cũng nghe được tiếng của A Ly, nhưng mà lại không nghe được cụ thể nói cái gì, thế nên Thẩm Dập Luân tự động hiểu thành Hứa Nặc muốn mời mình đến Phụng Nghi cung, đây là chuyện rất tốt! Bởi vậy trong giọng nói mang theo vài phần mừng rỡ.

Trương Hòa biết không thể tránh được, lão lão thật thật đem ý của A Ly truyền đạt cho hoàng thượng. Sau đó ông phát hiện sắc mặt hoàng thượng đã đen đến không thể đen hơn.

Thẩm Dập Luân thực sự rất tức giận! Thì ra mấy ngày nay ăn không ngon ngủ không yên chỉ có mình? Y còn muốn tìm nam nhân khác? Không được! Y không được!

Trương Hòa nhìn thần sắc hoàng thượng, không khỏi thở dài:

“Hoàng thượng, theo như lão nô thấy, này không hẳn không phải chuyện tốt.”

“Hả? Người có ý gì sao?” Thẩm Dập Luân nhìn về phía Trương Hòa.

“Hoàng thượng người nghĩ xem, chuyện này là chuyện quan trọng, người nhất định phải cùng hoàng hậu nương nương ngay mặt nói rõ, hơn nữa nếu như hoàng thượng đáp ứng hoàng hậu nương nương rồi, nương nương tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng ắt nhớ kỹ.”

Thẩm Dập Luân nghe được “Phải ngay mặt nói chuyện” cũng rất thoải mái, lại nghe được Hứa Nặc trong lòng nhớ kỹ mình, thì càng không thể thoải mái hơn.

“Ừm, người nói rất có lý, chuyện này rất lớn, trẫm phải cùng hoàng hậu nói chuyện cho rõ. Người đâu, bãi giá Phượng Nghi cung.”

“Vâng! Lão nô lập tức truyền lệnh.” Trương Hòa lui xuống, đi ra bên ngoài nói với A Ly: “Người quay về với hoàng hậu nương nương đi, nói chuyện này tương đối trọng yếu, hoàng thượng cần cùng hoàng hậu mặt đàm. Hoàng thượng lát nữa sẽ qua ngay, người đi trước bẩm báo hoàng hậu nương nương ha.”

“Được!” A Ly vừa nghe trọng yếu, liền nhanh chân chạy về nói lại cho Hứa Nặc.

Hứa Nặc nghe xong lời A Ly thì không nói gì, nên làm gì đây nên làm gì đây. A Ly thấy công tử có chút lạ, lại không biết làm sao khuyên giải an ủi, thế là càng thêm ngóng trông hoàng thượng tới an ủi công tử!

Quả nhiên không bao lâu sau bên ngoài liền truyền đến tiếng thái giám hô to:

“Hoàng thượng giá lâm!”

Hứa Nặc vò vò vạt áo, khuôn mặt bình tĩnh ra ngoài hành lễ:

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng!”

“Nô tài (nô tỳ) tham kiến hoàng thượng!”

“Đứng lên đi!” Thẩm Dập Luân vốn có một đồng lời muốn nói, thế nhưng vừa nhìn thấy mặt Hứa Nặc lãnh đạm liền một câu cũng không nói ra được.

“Hoàng thượng cần ăn bữa tối ở đây sao? Thần thiếp sẽ kêu người đi chuẩn bị.” Hứa Nặc vẫn là bộ dáng bình thản không dao động, thế nhưng như vậy Thẩm Dập Luân lại càng không thoải mái.

“Không cần.” Vừa mở miệng Thẩm Dập Luân liền phát hiện thanh âm của mình có chút khàn. “Khụ, các người đi ra ngoài trước, ta và hoàng hậu cần nói chuyện một chút.”

Mọi người cúi đầu lui xuống.

Thẩm Dập Luân nhất thời nghĩ căn phòng này an tĩnh đến đáng sợ.

“Tiểu Nặc, ta,” Thẩm Dập Luân yên lặng, hẳn nên nói gì? Chẳng lẽ muốn nói mình không đến y sẽ không đi tìm mình sao? Những lời này ngấm lại cũng không thể từ miệng mình nói ra được.

“Chuyện kia,” Thẩm Dập Luân vẫn là quyết định hỏi ra vấn đề xuất cung. “Người muốn tùy thời xuất cung?”

“Ừ.” Một chữ.

“Để dạy Ninh Tuyên kia nấu ăn?”

“Ừ.” Vẫn là một chữ.

Thẩm Dập Luân có chút thất bại, hần dứt khoát liền nói thẳng:

“Tiểu Nặc, người không phải là vì chuyện lần đó mà tức giận chứ?”

Hứa Nặc cuối cùng có phản ứng:

“Ha, ta còn tưởng người định xem như không có chuyện gì luôn chứ?”

Thẩm Dập Luân có điểm kinh hãi, ý của Tiểu Nặc là gì? Đây chỉ là một câu hỏi bình thường thôi sao? Hay là điềm báo của sự tức giận?

“Tiểu Nặc, xin lỗi, hôm đó,” Thẩm Dập Luân dừng lại một chút, gom quyết tâm nói: “Hôm đó ta nhìn người thành người khác, cho nên,” Thẩm Dập Luân cũng cảm giác mình có điểm cần bả, thế nhưng trước khi xác

định Tiểu Nặc thích mình hẳn phải khắc chế, ngộ nhỡ vạn nhất hù Tiểu Nặc chạy vậy thì không bù đắp được mất. “Tiểu Nặc, xin lỗi!”

Hứa Nặc ngẩng đầu nhìn hẳn, Thẩm Dập Luân chỗ dạ không dám cùng y đối diện.

Một lát sau, Hứa Nặc đột nhiên bật cười:

“Ha ha ha! Ta đã sớm biết là như thế, chỉ bắt quá lừa người mà thôi, người cứ nhiên tin thật, ha ha ha!”

Thẩm Dập Luân có điểm há hốc mồm, đây là tình huống gì?

Hứa Nặc cười đủ rồi, mới xoa nước mắt lúc cười giải thích:

“Người khẳng định không thích ta được, cho nên tình huống đó người khẳng định nhận làm người đúng không?”

“Ừ, chính là như vậy.” Thẩm Dập Luân cười khỏ.

“Có thể nói cho ta biết người kia là ai không?” Hứa Nặc tò mò hỏi.

Thẩm Dập Luân nhìn Hứa Nặc, trịnh trọng nói với y:

“Đáp án này ta hiện tại không thể nói cho người biết, nhưng mà người yên tâm, nhanh, rất nhanh người có thể nhìn thấy hẳn.”

“Ừm, được thôi.” Hứa Nặc nghe xong rõ ràng có chút thất vọng, bắt quá đảo mắt một cái y đã nhớ ra chuyện trọng yếu hơn.

“À này, ta đây có thể tùy ý xuất cung sao?”

“Chuyện này, đương nhiên có thể, thế nhưng người phải dẫn theo hộ vệ, không khiến ta lo lắng.”

“Biết rồi biết rồi! Có thể đi ra ngoài là tốt rồi! Cảm ơn!” Hứa Nặc cười rất vui vẻ.

Hứa Nặc và Thẩm Dập Luân lúc đó như chưa từng phát sinh chuyện lúc trước, lại khôi phục hình thức ở chung như trước kia.

Thế là tối hôm đó cung nhân Thừa Kiến cung hôm đó phát hiện hoàng thượng anh minh cơ trí của bọn họ đã trở về! Quả nhiên là hoàng hậu nương nương có biện pháp!

22. Chương 22

Thẩm Dập Luân cuối cùng cũng được thỏa nguyện ngủ thẳng trên giường Hứa Nặc, vì thế hẳn từ sớm đã nằm vật xuống giường, lại còn ánh mắt tha thiết nồng đậm nhìn từng động tác của Hứa Nặc.

Hứa Nặc bị hẳn nhìn như vậy vẫn chậm rì rì làm chuyện của mình. Thẩm Dập Luân ngược lại cũng không giận, cứ như vậy nhìn mỹ nhân Hứa Nặc nghiêng người dựa trên giường đọc sách. Đọc theo đôi mắt xuống là mũi nhỏ xinh xắn rồi đến đôi môi hồng nhuận phơn phớt, xuống chút nữa là cằm cổ mảnh khảnh cùng xương quai xanh tình xảo, khiến người chỉ muốn cắn một phát, nắm ngón tay hết sức nhỏ, đầu ngón tay mượt mà, dưới ánh càn tăng thêm mỹ cảm.

Yết hầu Thẩm Dập Luân chuyển động vài cái, sau đó, mới cưỡng ép bản thân dời đi ánh mắt, nếu không hẳn cảm giác mình không thể khống chế nổi nửa người dưới của mình nữa rồi.

Hứa Nặc xem một hồi có chút mỏi mắt, không khỏi lằm bằm lầu bầu:

“Đền sao lại tối vậy?”

A Ly tiến lên hỏi:

“Công tử, có chuyện gì sao?”

“Đèn có chút tối, không thể sáng thêm sao?” Hứa Nặc chỉ vào ngọn đèn hỏi.

A Ly buồn rầu lắc đầu:

“Công tử, đây là sáng nhất có thể rồi.”

Hứa Nặc hơi phiền não, nói thật y cho tới bây giờ chưa nghe người nào kêu ca đèn như vậy là tối, có vẻ như chỉ mỗi mình không thích ứng được ánh sáng yếu như thế, lúc nào trong tiềm thức muốn ánh sáng rõ ràng hơn.

Vẫn là không nghĩ ra, Hứa Nặc phát hiện trí nhớ mình hơi có vấn đề, nhưng mà y thật sự không nhớ rõ mình đụng phải cái gì gây đáng trí nữa.

Sách là xem không được, hay là đi ngủ. Thế là sai hạ nhân đun nước, còn mình đi tắm.

Thẩm Dập Luân lại giương mắt nhìn Hứa Nặc vừa tắm xong, mặc áo choàng rộng rãi, dùng khăn trùm đầu lau tóc, từng bước một đi tới trước mặt mình, bởi vì áo choàng chỉ dùng một sợi đai lưng buộc vào, với vậy mỗi bước đi đi lại lại đều sẽ lộ ra hơn phân nửa lồng ngực cùng chân nhỏ tinh tế trơn bóng. Thế là Thẩm Dập Luân phát hiện huỳnh đệ của mình lại hăng hái đứng lên. Thẩm Dập Luân lặng lẽ che đậy một cái, thoạt nhìn sẽ không quá rõ ràng.

“Lau tóc mệt quá đi!” Hứa Nặc ngồi vào bên mép giường, hờn dỗi mà đem khăn trùm lên đầu.

Thẩm Dập Luân thấy được bất đắc dĩ cười ra tiếng:

“Người có thể gọi bọn hạ nhân đến lau giúp.”

Hứa Nặc không tình nguyện bĩu môi:

“Sao được chứ, bọn họ đã bận rộn suốt một ngày, loại chuyện này tự ta làm là được rồi.”

Hứa Nặc đột nhiên cảm giác được trên đỉnh đầu cảm xúc ôn nhu, thì ra là Thẩm Dập Luân đích thân lau tóc cho y. Trời ơi! Thẩm Dập Luân vậy mà đích thân phục vụ cho y! Hứa Nặc trong lòng có chút chịu không nổi, bất quá y cũng không ngăn cản. Giữa hai người khó có được yên tĩnh, bầu không khí trước sau như một.

“Xong rồi.”

Ngay khi Hứa Nặc buồn ngủ không mở nổi mắt Thẩm Dập Luân lên tiếng, nghe được câu này Hứa Nặc “sượng” một cái vào trong, đập chần lên liền bất động.

Thẩm Dập Luân cười sai người tắt đèn, nghe được tiếng hít thở của Hứa Nặc gần bên tai cũng nặng nề đi ngủ.

Ngày hôm sau Hứa Nặc tỉnh lại độ ẩm bên cạnh đã không còn, Hứa Nặc đỡ trán tỉnh táo một hồi mới gọi người tới hầu hạ y mặc quần áo tắm rửa.

“Hoàng thượng lúc ra ngoài có nói gì không?” Hứa Nặc hỏi A Ly.

“Có, hoàng thượng nói công tử tùy thời đều có thể xuất cung rồi.” A Ly nỗ lực một chữ không sót mà nói với Hứa Nặc.

“Ừ, ta biết rồi.” Hứa Nặc khước miệng mang theo một tia mỉm cười.

“A Ly.”

“A? Công tử có chuyện gì sao?”

“Có muốn ra ngoài không?”

”Oa! Thật không ạ!?! A Ly vẫn còn rất nhớ đồ ăn vặt bên ngoài đó.

“Tất nhiên, ăn xong điểm tâm chúng ta đi luôn.”

“Vâng!”

Ăn xong điểm tâm Hứa Nặc liền mang theo A Ly xuất cung, quả thật như lời Thẩm Dập Luân nói không có người ngăn trở. Hơn nữa chỗ cửa cung còn có một chiếc xe ngựa đang đỗ, cùng với mấy người nhìn qua có vẻ là hộ vệ rất lợi hại.

“Công tử, hoàng thượng thật là tri kỷ tốt nha!” A Ly cố ý hướng Hứa Nặc chớp chớp mắt.

Hứa Nặc hiền lành mà nhìn A Ly, A Ly bị nhìn sau lưng lạnh lẽo, nhưng mà nói rồi Hứa Nặc chỉ quay đầu lên xe, song lại dừng bên chiếc xe ngựa:

“A Ly à, không biết chúng ta lúc nào mới có thể xuất cung tiếp nữa.” Nói xong cũng không đợi A Ly phản ứng bước vào.

Toàn bộ cơ trí của A Ly được dùng vào chỗ này, liền hô lên một tiếng chạy đến trong xe:

“Công tử ta sai rồi! Ta sau này không dám nữa, người tha cho ta đi!”

A Ly trông mong nhìn qua Hứa Nặc, đôi mắt nhỏ kia thật đúng là hữu dụng, Hứa Nặc tự cảm khái.

“Được rồi lần này coi như xong, xem người lần sau còn dám trêu đùa ta hay không.”

“Ây dza! Không dám không dám! Ta cam đoan!” A Ly lời thề son sắt giơ tay lên.

“Phụt!” Hứa Nặc cười ra tiếng. “Người ấy à!”

A Ly thấy công tử không trách mình, cũng liền hô một tiếng nhìn ra bên ngoài.

23. Chương 23

Hứa Nặc cũng bị náo nhiệt trên đường hấp dẫn, nghe được những tiếng động lớn và âm thanh huyền ảo, tâm tình cũng không khỏi tốt hơn.

“Công tử, đã đến.” thị vệ bên ngoài nói.

Hứa Nặc nhảy xuống xe ngựa, mới phát hiện nơi này tựa như một gian nhà ở của người dân.

Hứa Nặc quay đầu nhìn A Ly:

“Người ra ngoài chơi trước đi, lúc nào ra ta sẽ gọi người.”

“Vâng! Công tử cẩn thận!” A Ly hứng chí bừng bừng mà đi dạo phiên chợ.

Hứa Nặc hướng lĩnh đội(*) nói:

(*)lĩnh đội: tiên phong, dẫn đầu.

“Người phái mấy người đi bảo vệ nàng, ta lo lắng cho nàng.”

“Vâng!”

Hứa Nặc mặc kệ bọn họ đi vào mới phát hiện bên trong có một thiên động khác. Từ bên ngoài nhìn vào sẽ thấy bình thường, nhưng bên trong lại vô cùng xinh xắn, cầu nhỏ nước chảy, đình đài lầu các, nước chảy uốn khúc, nhất là một mảng lớn trúc xanh biếc kia, kiên cường cao thượng, tạo cho người ta một loại cảm giác vui vẻ thoải mái.

Bọn thị vệ đi htheo thu hết vào mắt biểu cảm của công tử, sau khi trở về bẩm báo hoàng thượng kết quả. Đúng vậy, viện tử này chính là hoàng thượng suốt đêm cho người chuẩn bị. Nội tâm bọn thị vệ vì các huynh đệ làm việc không ngừng nghỉ mà lau mồ hôi.

Đi đến hậu viện, Hứa Nặc liền nhìn thấy Ninh Tuyên đang ở đó... Đuổi giết... Một con... Gà.

Một người mặc y phục màu xanh, đại nam nhân một mét tám mang khuôn mặt của Trương Hạo Nhiên(*) chính khí mười phần vậy mà lại đuổi theo một con gà chạy quanh viện, tác động trùng kích này, quả thật

không nhĩ, Hứa Nặc cảm khái, quả nhiên không thể xem thường vẻ bề ngoài, coi như này là loại hán tử thô kệch nhưng bên trong lại cất giấu một viên ngọc ở trong tâm.

(*) Đây là Hạo Nhiên của chúng ta: s:// .baidu.com/s?ie=utf-8&f=8&rsv_bp=1&rsv_idx=1&tn=baidu&wd=%E5%BC%A0%

“Ninh Tuyên!” Hứa Nặc nhìn gã vẫn cố chấp với con gà kia, không khỏi gọi một tiếng.

Ninh Tuyên ngẩng đầu nhìn thấy Hứa Nặc trực tiếp đem con gà ném lên chín tầng mây. Con gà còn kêu một tiếng như đang cười nhạo, người con cá mang cặp môi phàm nhân này làm sao đựng đến ta được!

“Huynh bắt nó làm gì vậy?” Hứa Nặc hiểu kỳ.

“Ta vừa đến trông thấy nó liền bắt luôn, cho A Hàng ăn, bồi dưỡng thân thể.” Nói ra từ “A Hàng” trong mắt Ninh Tuyên lướt qua một tia nhu tình.

Hứa Nặc nhất thời cũng không nói nhiều về chuyện bắt gà của gã, nhưng y đối với “A Hàng” từ trong miệng Ninh Tuyên nói ra có hứng thú một chút.

“Ồ ~” Hứa Nặc cố ý kéo dài âm cuối, vòng quanh Ninh Tuyên vừa đi vừa nói: “Nhưng mà A Hàng là ai vậy? Ta còn chưa thấy qua đâu, hôm nào cho ta tới bái kiến đại tẩu một chút nhá? Có muốn ta mua một chút sơn phấn cho tỷ ấy? Ta lần trước có xem một cửa hàng bán sơn phấn đặc biệt tốt, nếu không ta đi mua một ít? Ày, nếu không mua...”

Hứa Nặc còn chưa nói xong đã bị cắt ngang.

“Người ta không cần những thứ này.” Ninh Tuyên kỳ quái nhìn y.

“Hả?” Hứa Nặc há hốc mồm, nữ nhân không thích cái này thì có thể thích cái gì chứ?”

“Hơn nữa, chúng ta còn chưa chính thức ở cùng một chỗ.” Nói đến đây Ninh Tuyên lại thất lạc.

“Hic, tại sao lại không cùng một chỗ, cha mẹ các huynh không đồng ý?” Hứa Nặc nói.

“Không phải vậy, là ta và A Hàng không cha không mẹ.”

“Vậy thì vì sao chứ? Chẳng lẽ, tỷ ấy không thích...” Hứa Nặc chưa nói xong nhưng Ninh Tuyên vẫn hiểu rõ ý của y.

(Èm vẫn ngây thơ cho rằng người ta là con gái.-.)

“Sao có khả năng đó chứ, A Hàng thích ta nhất.” Nói đến đây Ninh Tuyên không biết nghĩ tới cái gì mà mặt cười rất hạnh phúc.

“Vây đến cùng là vì sao? Huynh nói ta nghe một chút không chừng còn có thể nghĩ ra biện pháp đó!” Hứa Nặc sốt ruột.

“Cũng không có gì đâu, bởi vì hắn là thân nhân trên danh nghĩa của ta, vì vậy...”

“?!” Hứa Nặc lui một bước, sắc mặt trắng bệch. “Các huynh loạn luân?!”

Ninh Tuyên ngẩng đầu nhìn y, biết rõ là y đã hiểu lầm.

“Không phải vậy, đó là cha mẹ ta nhặt về, vì vậy chúng ta có thể nói là huynh đệ, sau đó, cha mẹ ta chết đi thì chúng ta liền sống nương tựa vào nhau cho đến hôm nay.”

“À, là như vậy sao.” Hứa Nặc thở phào nhẹ nhõm, thì ra là huynh đệ a ha ha...

“Huynh nói cái gì?! Huynh dê?!” Hứa Nặc không dám tin hỏi Ninh Tuyên.

“Đúng vậy đó, huynh đệ. Có chuyện gì sao? Có vấn đề gì chứ?”

“Không có vấn đề... mới là la đó! Người nói A Hàng này là, nam?” Hứa Nặc khó khăn hỏi.

“Đúng vậy, à đúng rồi người không biết.”

Ninh Tuyên bình tĩnh tựa như chỉ đánh ra một đạo sấm sét nhỏ, nhưng mà đối với Hứa Nặc thì đây quả thực là sấm sét giữa trời quang!

“Ta không biết, vậy còn ai không biết không?” Hứa Nặc ôm một tia hy vọng cuối cùng hỏi.

“Cái này á, người quen biết ta trên cơ bản đều biết rồi.” Ninh Tuyên nói rất sáng khoái.

Hứa Nặc có chút choáng váng đầu:

“Chuyện này, bọn họ không phản đối?”

“Chuyện này, coi như không tồi, căn bản đều chúc phúc cho chúng ta luôn.”

“...” Hứa Nặc im lặng, thì ra cổ nhân cũng đã thoáng như thế, ế, y tại sao lại nói cổ nhân? Được rồi, trước bỏ qua.

“Người nói hần tại sao lại không đáp ứng ta chứ?” Ninh Tuyên nhú lông mày buồn bực hỏi Hứa Nặc.

Trong nội tâm Hứa Nặc “Ha ha” hai tiếng, tất nhiên là vì thần kinh thô kệch của huynh rồi.

“Ta nghĩ, huynh ấy có thể chưa chấp nhận được thân phận đột nhiên thay đổi.” Hứa Nặc lung tung nói qua loa.

“Thật sự?” Ninh Tuyên nhìn y.

“Aiz! Giả đấy! Huynh muốn biết như thế sao không đi hỏi huynh ấy, loại chuyện này ngoại trừ bản thân ai đoán cũng không đúng đâu!” Hứa Nặc thực sự là phục gã luôn rồi.

“Ta đây bây giờ đi tìm hần hỏi rõ ràng.” Ninh Tuyên đứng lên muốn đi.

“Vậy người không học làm đồ ăn nữa hả?” Hứa Nặc cố ý trêu học gã.

Ninh Tuyên quả nhiên dừng lại, xoắn xuýt một hồi liền chém đinh chặt sắt nói với Hứa Nặc:

“Vẫn là A Hàng quan trọng hơn một chút.” Nói xong liền đi.

Hứa Nặc vội vàng đuổi theo gã, bên ngoài là tính kế, kỳ thực y thật tò mò vị A Hàng này sẽ có bộ dạng gì, vậy mà có thể thu phục loại người như Ninh Tuyên này. Có cái bản lĩnh này y nhất định phải học!

(Học về câu Luân ca hả? Vậy thì mau đi!)

Cùng thị vệ nói mục đích của mình Hứa Nặc lại dặn dò bọn hần nhất định phải đem A Ly an toàn trở về cung, lúc này mới theo Ninh Tuyên đi.

24. Chương 24

Ngôi xe ngựa rất nhanh đã đến nhà Ninh Tuyên, Ninh Tuyên cho phép thị vệ cùng vào. Hứa Nặc đi vào phát hiện đây chỉ là một sân nhỏ rất bình thường, hầu như phong cách không khác biệt lắm, nhưng được chủ nhân quản lý vô cùng tốt, sạch sẽ ấm áp.

“A Hàng, ta đã về rồi.”

Hứa Nặc vẽ mặt kinh hãi mà quay đầu nhìn gã, ngữ khí ôn nhu như thế là muốn nháo thành cái gì?! Luôn luôn trầm mặc ít nói, ngữ điệu như vậy sao không chấn động được chứ?!

“Ca huynh về rồi?” Một thanh âm mừng rỡ ở trong nhà truyền ra. Hứa Nặc nghe thanh âm trong trẻo này không hiểu sao có chút quen thuộc, tiếp theo một công tử tuấn tú từ bên trong đi ra.

Hứa Nặc trông thấy tướng mạo của cậu ta đột nhiên đầu nhói đau một cái, giống như có cái gì đó từ trong đầu hiện lên rồi lại vụt mất, Hứa Nặc muốn giữ nó ở lại nhưng vì tốc độ quá nhanh mà trượt mất.

Bọn thị vệ vội vàng qua đỡ y nâng đến ngồi vào ghế đá trong nội viện, sau đó có người muốn đi tìm đại phu thì bị Hứa Nặc ngăn lại. Dù sao bây giờ cũng đã hết đau.

Người nào cũng không chú ý đến, tay Tô Hàng rơi run run cử động, nhưng lập tức khôi phục lại bình thường.

Hứa Nặc cũng nghi ngờ Tô Hàng, bởi vì mấy ngày qua y đều không xuất hiện loại tình huống này, bây giờ trong đầu lại có thật nhiều hình ảnh mơ hồ, này càng làm cho y xác định trí nhớ của mình có chút vấn đề.

(Ta chém, chém, chém! Tại ta không hiểu Ự.Ự)

“Người không sao chứ?” Tô Hàng lúc này tiến lên.

“Không sao đâu.” Hứa Nặc hướng hấn cười cười, thử đứng lên phát hiện không thành vấn đề, xấu hổ mà nói với Tô Hàng: “Thật có lỗi, khiến người chê cười rồi. Lần đầu gặp mặt, ta là Hứa Nặc, xin chào.”

“May quá, người không sao. Tên của ta đại ca ta chắc cũng nói cho người biết rồi ha.”

“Đúng vậy, còn chuyện của các người, vì vậy ta muốn tới thăm một chút!” Hứa Nặc dí dỏm hướng Tô Hàng chớp chớp mắt nhìn.

Tô Hàng sau vài giây mới phản ứng hiểu được ý tứ trong lời Hứa Nặc, tức khắc có chút đỏ mặt, vẫn không quên dùng sức mà nhéo Ninh Tuyên một cái.

“Cái này, làm gì có chứ? Chúng ta... cũng không có chuyện gì.” Tô Hàng luống cuống phủ nhận.

Ninh Tuyên nghe đến đó có chút ảm đạm. Hứa Nặc nhìn hai người, rõ ràng thể hiện tiết tấu người tình ta nguyện, bất quá nếu muốn để Tô Hàng tiếp nhận Ninh Tuyên vẫn cần tiểu trợ công thiện nghệ như mình đó!

“Tô Hàng.” Hứa Nặc đột nhiên nghiêm chỉnh lại, Tô Hàng cùng Ninh Tuyên đều có chút không quen, nhưng vẫn nghe Hứa Nặc nói.

“Tô Hàng ta chưa trải qua những chuyện này, vì vậy ta không thể cảm nhận được hết lo lắng của người, nhưng ta biết lúc nào có thể tranh thủ thì đừng buông bỏ, đừng vì một việc nhỏ không liên quan buông bỏ quyết định quan trọng nhất, người và Ninh Tuyên ở cùng một chỗ không liên quan gì đến người khác, còn trên danh nghĩa là huynh đệ thì cũng có liên quan gì đâu, dù sao các người cũng không có huyết thống, tại sao không lớn gan một lần, tiếp nhận Ninh Tuyên chứ?” Hứa Nặc khó nói được triết lý như thế.

Tô Hàng nghe xong cúi đầu xuống, dùng mũi chân đá lá rụng trên mặt đất.

“Ta, còn cần suy nghĩ.”

Nghe được câu này hai mắt Ninh Tuyên đột nhiên sáng lên, kích động ôm lấy Tô Hàng. Tô Hàng cũng không ngăn cản hành động của gã, điều này làm cho Ninh Tuyên có chút chắc chắn hơn, dù sao thì trước đó hấn cũng không thích những cử chỉ thân mật như vậy. Nghĩ tới đây Ninh Tuyên cảm kích nhìn Hứa Nặc.

Hứa Nặc cười híp mắt dùng khẩu hình nói với gã:

“Nhớ kỹ mời ta ăn cơm!”

Ninh Tuyên ra sức gật đầu, chắc chắn rồi, phải mời thật nhiều thật nhiều luôn ấy!

Hứa Nặc xem bọn họ như vậy cũng nghiêm chỉnh không tiếp tục quấy rầy, thời điểm này phải để bọn họ ở chung một chút.

“Hôm nay trời cũng đã khuya lắm rồi, ta đi về trước đây, hôm khác lại tới hỏi thăm.”

Hứa Nặc nói làm cho Tô Hàng ý thức được chỗ này còn có những người khác, không khỏi đẩy Ninh Tuyên ra.

“Ở lại ăn bữa cơm đi.” Tô Hàng giữ Hứa Nặc lại.

“Không cần.” Hứa Nặc khoát tay. “Nếu như hôm nay đã giúp được người, vậy ta đây xin về trước.” Hứa Nặc một câu là nói với Ninh Tuyên, nhìn cũng đã nhìn qua, giúp cũng đã giúp rồi, chuyện này mình cũng nên nhanh thôi.

“Vội vậy sao?” Tô Hàng có chút không nỡ, ngay cả Ninh Tuyên cũng nhìn ra được.

“Ừ, không có biện pháp, có người trông ngóng nữa!” Hứa Nặc nửa đùa nửa thật nói.

Tô Hàng cũng không nói thêm gì nữa, nhưng mà vẫn cùng Ninh Tuyên tiễn Hứa Nặc ra đến tận cửa.

“Các người quay về đi, ta đi đây.” Hứa Nặc trèo lên xe ngựa nói với bọn họ.

Sau đó, bọn thị vệ liền đưa Hứa Nặc hồi cung. Tô Hàng cứ như vậy mà nhìn xe ngựa Hứa Nặc dần dần từng bước khuất xa.

Ninh Tuyên phát hiện tâm tình Tô Hàng không tốt lắm, quan tâm hỏi:

“Có chuyện gì sao? Thân thể không thoải mái?”

“Không sao. Chúng ta trở về đi, đúng rồi, huynh đoán đệ hôm nay muốn ăn gì?” Tô Hàng khéo khéo dời chủ đề.

Ninh Tuyên quả nhiên không hỏi nữa, cùng Tô Hàng tiến vào.

25. Chương 25

Xe ngựa Hứa Nặc đã chạy tới cửa cung, phải xuống xe tự đi về, dù sao thì xe ngựa cũng không được phép đi vào.

Hứa Nặc được thị vệ hộ tống vào Phượng Nghi cung, A Ly đứng ở cửa đứng ở cửa nhìn ngó xung quanh, vừa thấy thân ảnh Hứa Nặc ánh mắt liền phát sáng, chạy vọt tới như cơn gió.

“Công tử! Người cuối cùng đã trở về!” A Ly quả thực muốn vui đến phát khóc luôn.

Hứa Nặc không rõ tình hình:

“Người làm sao vậy, sao lỗ mãng thế.”

Sau đó hướng những thị vệ kia nói:

“Hôm nay vất vả cho các người rồi, các người lui xuống nghỉ ngơi đi.”

“Vâng!”

Nhìn thị vệ đi xa A Ly nhanh nhẹn kéo Hứa Nặc đi trở về, trong miệng vẫn lải nhải nói:

“Công tử người không biết, ta trở về không bao lâu hoàng thượng đã tới rồi, kết quả ngài ấy vừa nhìn thấy ta mà chưa thấy người về, sắc mặt lập tức liền khó coi, tội nô tỳ sắp bị cơn tức của hoàng thượng đè chết rồi!”

Hứa Nặc rất kinh ngạc, Thẩm Dập Luân sao có thể vì chuyện nhỏ này mà tức giận, nếu nghĩ kỹ một chút, có thể là chuyện trên triều thôi, Hứa Nặc cho là mình không có mị lực lớn đến nỗi khiến Thẩm Dập Luân coi trọng mình, người sống đôi với hắn phải là Tô Ninh cơ!

Hứa Nặc mang loại tư tưởng này tiến vào trong điện, liếc mắt liền nhìn thấy Thẩm Dập Luân ngồi trên ghế, đám cung nhân xung quanh nơm nớp lo sợ đứng một bên, còn hắn vẫn cứ thản nhiên tự đắc uống trà.

Hứa Nặc thăm trộm trừng mắt một cái, đi đến bên hắn không khách khí ngồi xuống.

“Khát chết rồi, A Ly nhanh đi rót cho ta chén trà.”

“Vâng, công tử.” A Ly chạy đi nấu nước.

Hứa Nặc quay đầu phàn nàn với Thẩm Dập Luân:

“Người xem người, đều đem nước uống cạn sạch luôn, ta cũng không còn nước uống nữa.”

Thẩm Dập Luân vốn còn chút nộ khí, nhưng nghe được Hứa Nặc không tự chủ làm nũng, một chút nộ khí kia đã sớm không biết chạy đi đâu mất, trong lòng chỉ còn lại tự trách tràn đầy.

“Ta, không cố ý.” Thẩm Dập Luân hơi không tự nhiên nói.

“Hả? Ta không trách người, ta chỉ là thuận miệng nên nói thôi!” Hứa Nặc liên tục phát tay, là nói giỡn, ai dám trách hần chứ!

Thẩm Dập Luân hé miệng, nhưng cũng không nói gì.

“Đúng rồi, người ăn tối chưa?” Hứa Nặc uống nước trà A Ly mang tới, chợt cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều thư thái.

“Vẫn chưa ăn, ta đang đợi người về.” Hai người bọn họ cũng không nhận ra Thẩm Dập Luân tự dưng thay đổi, thật giống như hai người bọn họ đã sống với nhau rất lâu rồi.

“Vậy có muốn ăn ở chỗ này không?”

“Được.”

Phần đông cung nhân vui mừng hoàng thượng khôi phục vẻ mặt ôn hòa trong quá khứ, trong lòng kính nể đối với Hứa Nặc lại tăng lên một phần.

Ăn cơm tối xong, Thẩm Dập Luân đề nghị tới Ngự Hoa viên đi dạo chỗ dễ tiêu, Hứa Nặc thấy Thẩm Dập Luân cũng không bận việc nên đồng ý.

Hai người kẻ vai sát cánh đi phía trước, cung nữ thái giám đi ở rất sau xa xa, Hứa Nặc nghĩ một chút vẫn là hỏi ra miệng.

“Người hôm nay vì chuyện gì mà không vui vậy?”

“Hả?” Thẩm Dập Luân vừa định phủ nhận, rồi đột nhiên nghĩ tới cái gì đó. “Đúng rồi, là trên triều các lão thần lại la hét đòi tuyền tú, đã nhiều lần thúc giục trẫm, thật sự là đau đầu.”

“Ừm...” Hứa Nặc nghiêng đầu, nhìn Thẩm Dập Luân khiến trong lòng run lên. “Kỳ thật chuyện này, không phải là rất tốt sao?”

“Cái gì cơ?!” Thẩm Dập Luân ngăn không được tim mình đập loạn.

“Không phải sao?” Hứa Nặc nghi hoặc, chẳng lẽ để vương không phải là thích trái ôm phải ấp sao? Mỹ nữ vờn quanh đối với bọn họ mà nói không phải rất bình thường sao?

Thẩm Dập Luân bề ngoài giống như nghe hiểu ngụ ý của Hứa Nặc, hần hít sâu một hơi.

“Cũng không phải tất cả hoàng đế đều như vậy, có người chỉ thích nhất sinh nhất thế nhất song nhân(*) thôi, vì người mình thích có thể buông bỏ cả thiên hạ này.” Thẩm Dập Luân nói ra câu cuối cùng thanh âm có chút trầm thấp.

(*)nhất sinh nhất thế nhất song nhân: một lần sinh ra, một đời, một đôi (cặp) nô nê như vậy (cảm ơn bạn VLng441 đã góp ý)

Hứa Nặc như có điều suy nghĩ, Thẩm Dập Luân trong lòng cao hứng, nhưng mà cũng không tiếp tục lâu, bởi vì Hứa Nặc cũng không phải người theo lẽ thường.

“Ta thấy mình nói sao có chút bất kính, nhưng mà nếu như người đó có thể quản lý tốt giang sơn sai lại không thể cùng người mình yêu ở chung một chỗ? Tại sao chỉ có thể trong hai chọn một chứ? Nếu như người đó đủ cường đại, vấn đề này có lẽ sẽ không tồn tại đi?” Nói xong còn ngậy thơ nhìn Thẩm Dập Luân.

Thẩm Dập Luân: “...” Một cục máu ghen ở cổ họng.

Tức giận rồi! Nhưng vẫn phải bảo trì mỉm cười.jpg

Thẩm Dập Luân khó khăn nặn ra một tia cười:

“Người nói rất đúng, là ta suy nghĩ không chu toàn, bất quá chúng ta hiện tại là thảo luận vấn đề tuyền tú.” Thẩm Dập Luân nỗ lực đem chủ đề kéo trở về, ầy, này thật là tự đào hố, khóc cũng phải lấp xong.

“Ừm, ta cho rằng, nếu như bọn họ muốn chọn, vậy chọn đi! Dù sao thì tiến cung rồi bọn họ cũng không quản được nữa.” Hứa Nặc nói xong tựa như tranh công nhìn Thẩm Dập Luân: “Dù sao người cũng là hoàng

thượng, người đã đáp ứng bọn họ tuyển tú rồi, vậy nên nếu bọn họ còn nhắc lại yêu cầu kia chính là mạo phạm thiên uy rồi!”

“Người nói rất có lý!” Thẩm Dập Luân khen ngợi gật đầu. “Liền làm theo như người nói!”

Hai người nhìn nhau cười cười.

Buổi tối Thẩm Dập Luân không có chút ý nghĩa nào nghỉ lại chỗ Hứa Nặc, mà chuyện tuyển tú vào ban đêm đã lan truyền khắp hoàng cung, bất quá có người vui lại có người buồn.

Trong Từ Ninh cung, thái hậu nghe xong tin này rất vui mừng:

“Hoàng thượng cuối cùng cũng chịu tuyển người, ai gia chỉ cần chờ ôm cháu trai thôi!”

Lão nhân Trương mama đứng bên cạnh thái hậu trông thấy bà vui mừng như vậy trong lòng cũng tất nhiên hoan hỷ:

“Thái hậu nương nương người đúng là có phúc, không mấy hôm nữa là có chuyện vui rồi!”

Hiền phi cũng không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm vật nhỏ máu(*) kia không biết đang suy nghĩ gì.

(*)vật nhỏ máu: không biết là gì đâu, QT dịch là “cái kia nhỏ máu”

Cơn tức giận của Ninh thực phi có vẻ lớn hơn, trong phòng một đồng đồ vật đồ nát, còn đem bọn cung nữ thái giám ra trút giận, tất cả những người này đều giận nhưng không dám nói gì. Bỗng nhiên Ninh thực phi không biết nghĩ tới cái gì, cười ngoan độc, nói với thị nữ bên cạnh:

“Đi gọi hần tới, nói rằng ta có việc muốn nói với hần.”

Những người khác cũng chỉ là trong miệng phàn nàn vài câu mà thôi, dù sao các nàng trước kia cũng không được sủng, vì vậy việc tuyển tú đối với các nàng mà nói chẳng đau khổ chút nào.

Thời gian cứ từng ngày từng ngày bắt đầu từ khi tuyển tú rối loạn lên.

26. Chương 26

Hứa Nặc cảm thấy y mấy ngày nay thực sự là, giống—— Hao Thiên Khuyên(*)!

(*)Hao Thiên Khuyên: Hao Thiên Khuyên vốn là chó kéo xe của nay thuộc sở hữu của Nhị lang thần, con chó này phò trợ cho Nhị lang thần diệt yêu trừ ma. Hao Thiên Khuyên chính là một trong những pháp bảo nổi tiếng của Nhị lang thần và là nỗi hãi hùng của biết bao yêu ma quỷ quái.. Con này ở trong phim Bảo liên đăng, Tây du ký, Bát tiên,... nói chung là luôn đi kèm với Nhị lang thần.

Tại sao không ai nói cho y biết chủ quản của cuộc tuyển tú là y?! (mỉm cười.jpg)

Người của Phượng Nghi cung mấy ngày nay rất thâm trầm, bởi vì tâm tình nương nương nhìn có vẻ không tốt lắm, cái gì hả? Người nói nương nương đang cười? Ha ha, người chẳng lẽ không cảm giác được trong nụ cười mang hàn khí sao?

A Ly nội tâm đau khổ, công tử mấy ngày nay càng thích khi dễ người khác!

Hứa Nặc cũng không rảnh mà quan xem bọn họ đang bàn tán cái gì, y đặc biệt đặc biệt hoài niệm những năm tháng trước đây, nếu nói khi trước chuyện tuyển tú có thể bị mình bóp chết, đem hết thầy phiến toái bóp chết từ trong trứng nước! Cũng không đến nỗi làm mình mệt mỏi! Thành! Cầu!(*)

(*)ý là khiến ẽm mệt như con tó ầy

Nhưng mà Hứa Nặc hiện tại chỉ có thể giấu đi tâm tình xem một đồng tranh vẽ mỹ nhân xếp thành núi trước mặt, trong lòng vô cùng muốn phát điên!

Trong mắt của người mắc bệnh đui mù như Hứa Nặc mà xem xét thì, khuôn người cổ đại toàn là một bộ giống nhau! (#)

“Công tử, có muốn uống một chút trà lạnh không ạ?”

Ngay khi Hứa Nặc vò đầu bứt tai hận không thể lật bàn thì A Ly đem nước trà tới, Hứa Nặc lập tức cảm thấy A Ly như thế này thật tri kỷ, thật là khiến người cảm động! Mình nhất định phải thưởng cho nàng danh hiệu công nhân tốt hàng năm! Cái gì? Đợi một lát, mình lại vừa nói cái quỷ gì vậy?

“Ừ, đặt ở đây đi.”

A Ly đặt khay trà xuống, đi đến trước bàn cũng nhìn nhìn tranh vẽ mỹ nhân.

“Sao nào? A Ly cảm thấy cô nương nào đẹp?” Hứa Nặc thấy A Ly nhìn chăm chú như thế lên tiếng hỏi.

“Dạ?” A Ly nghe xong nghiêm túc suy nghĩ một phen. “Công tử, nô tỳ cảm thấy các nàng không ai nhìn đẹp bằng công tử!”

A Ly nghiêm túc nói những lời này với Hứa Nặc.

Hứa Nặc mặt cứng đờ.

“A Ly, ta là nam nhân, không nên so sánh tướng mạo đẹp xấu với những người này, người có thể khoa trương nói ta là ngọc thụ lâm phong, tiêu sái phong lưu, nhưng không thể nói ta đẹp!”

Hứa Nặc cho rằng đây chính là tính nguyên tắc của vấn đề, không thể nhượng bộ.

“Thế nhưng là...”

A Ly còn muốn phản bác lại bị Hứa Nặc cắt ngang.

“Được rồi được rồi, ta hiểu ý của người, nhưng mà không được dùng từ dùng câu bậy bạ. Người lui xuống đi, ta xem lại một chút.”

“Vâng, vậy nô tỳ cáo lui.”

“Ừ.”

Hứa Nặc bày trên mặt ghế lần lượt nhìn lại từng cái, bất quá mới chọn được ba hình, đột nhiên như nhớ tới cái gì đó, giảo hoạt nở nụ cười.

Buổi tối, Tiểu Lan lại tới Phượng Nghi cung, đám cung nhân đối với chuyện này tập mãi thành thói quen, dù sao hoàng thượng đối với nương nương cũng được coi là sủng ái mà.

Chờ Hứa Nặc ăn cơm chiều xong, Thẩm Dập Luân liền bị túm đến thư phòng, sau đó, mười bức họa nhân được treo lên trước mặt.

Thẩm Dập Luân còn chưa kịp phản ứng.

“Đây là?”

“Hề hề, đây là danh sách những nữ nhân xuất sắc nhất, người xem một chút xem có gì không thích hợp không? Có gì thì nói ta sửa lại.” Hứa Nặc cười tủm tỉm.

Thẩm Dập Luân kinh ngạc nhìn tốc độ nhanh kinh khủng của Hứa Nặc, nhưng mà đợi hắn nhìn kỹ một chút phát hiện ra vấn đề.

“Y phục của các nàng, đều là màu vàng sao?” Thẩm Dập Luân nghi hoặc.

“Há, thật không? Có thể là trùng hợp thôi.” Hứa Nặc chột dạ nhìn trái nhìn phải nhưng lại không nhìn Thẩm Dập Luân.

“Ồ, thật không? Ta cũng không nhận ra đây là trùng hợp.” Thẩm Dập Luân cố ý nghiêm mặt trêu Hứa Nặc.

“Thực xin lỗi mà.” Hứa Nặc hơi bị Thẩm Dập Luân hù, nói chuyện đều có chút cẩn thận hơn. “Ta thật sự nhìn không ra các nàng có gì khác nhau, vì vậy ta liền theo màu sắc chọn ra, sau đó, đem những người mặc quần áo đồng màu như vậy cho người lựa. Thế nhưng chuyện này cũng không thể oán ta mà! Người cũng

không biết trong phủ nội vụ đưa tới bao nhiêu bức họa, ta xem con mắt đều mù luôn rồi! Còn không chỉ có chừng này, những kỹ nghệ cũng bắt ta từng cái một xem qua, ta thật sự bận đến sắp không chịu nổi nữa rồi!”

Nói đến câu cuối cùng, Hứa Nặc có chút ủy khuất.

(Làm nũng ~)

Thẩm Dập Luân không nghĩ tới lại như thế, nhìn kỹ quả nhiên trong mắt Hứa Nặc tràn đầy tơ máu, nhìn y càng thêm đau lòng.

“Thật xin lỗi, ta không biết.”

Nói những này có thể cảm thấy chưa đủ, lại đem những bức họa kia cuộn lại, hướng ra bên ngoài quát lớn:

“Trương Hòa!”

Trương Hòa vội vàng chạy vào.

“Có nô tài!”

Đem những cái này đều mang đi đi, Thẩm Dập Luân vốn định nói như thế, nhưng nghĩ đến đây đều là thành quả của Hứa Nặc, liền không đành lòng.

“Đem những cái này đến phủ nội vụ, để bọn họ chiếu theo những cái này mà lập danh sách.”

“Vâng.”

“Đúng rồi, lại nói với phủ nội vụ một câu, làm tốt bổn phận của phận, nếu không vị trí này cho người khác cũng không sao.” Thẩm Dập Luân một bụng tức giận với phủ nội vụ, cho nên ngữ khí cũng rất nặng.

“Nô tài đi ngay ạ.”

Trương Hòa lập tức thu dọn lui xuống.

“Như vậy cũng được sao?” Hứa Nặc không hiểu mà có chút áy náy. “Ta chỉ là tùy tiện chọn người, có phải đối với người không tốt lắm?”

Hứa Nặc cũng không phát biểu nhận xét sau lưng Thẩm Dập Luân, bởi vì y nói đều đúng, phủ nội vụ đúng là đang khi dễ mình, bắt quá họ có hoàng thượng làm chỗ dựa, cho nên không sao hết.

Thẩm Dập Luân đối với y trấn an mà cười một cái:

“Đừng lo lắng, đám lão nhân kia tinh khôn lắm, cũng không vì chuyện nhỏ này mà náo loạn nổi dậy.”

“Ừm.” Hứa Nặc chỗ hiểu chỗ không.

”Oáp óáp

” Hứa Nặc không tự chủ ngáo một cái thật lớn, chuyện này vừa kết thúc buồn ngủ liền ập đến, mắt đã nhanh chóng mở không nổi nữa.

“Mệt thì ngủ ngay đi, đừng cố gắng làm gì.” Thẩm Dập Luân thấy thế càng thêm đau lòng, nghĩ đến lời mình vừa nói là quá nhẹ rồi.

“Ừm, ta đi ngủ trước đây.” Nói xong lại ngáp một cái.

“Ừ, đi đi.”

Đưa Hứa Nặc về, Thẩm Dập Luân lại gọi người đem tấu chương đến đây để phê duyệt. Bất tri bất giác đã đến nửa đêm. Thẩm Dập Luân đi đến bên giường, mượn ánh trăng mờ ảo nhìn khuôn mặt tuấn tú của Hứa Nặc, thật sự là càng nhìn càng thích, càng nhìn càng làm người ta yêu đến tận tận trong tâm khảm.

Thẩm Dập Luân cúi đầu xuống, lần thứ nhất hôn môi Hứa Nặc, người của mình cũng nên đóng dấu mới đúng.

27. Chương 27

Được thanh tịnh Hứa Nặc bắt đầu đem tinh lực dồn vào tửu lâu, bình thường nếu rảnh rỗi liền tới tìm Ninh Tuyên với Tô Hàng, bằng không thì chính là ở tửu lâu giám sát công việc, tóm lại thời gian ở trong cung ít đi, nên thời gian đụng mặt Thẩm Dập Luân cũng giảm bớt, đối với chuyện này Thẩm Dập Luân có lần phàn nàn qua, bất quá Hứa Nặc tận lực không để mắt tới.

Qua một thời gian sau Hộ bộ đem danh sách tuyển tú trình lên, Thẩm Dập Luân xem qua từng cái một, phát hiện cũng không tệ lắm, đều là những nhi nữ của con nhà tiểu quan nghèo, rất phù hợp với yêu cầu của hắn, nhưng mà Thẩm Dập Luân quét xuống chút nữa liền phát hiện một cái tên khiến hắn dị thường đề phòng —— Tô Ninh!

Sao lại có ả?! Danh sách những người này đại bộ phận đều do Tiểu Nặc chỉ định mà, chẳng lẽ là Tiểu Nặc cố ý?! Nếu đó là sự thật vậy Tô Ninh này, liền không giữ lại được rồi! Ánh mắt Thẩm Dập Luân ngoan lệ nhìn chằm chằm vào cái tên này.

Không, Thẩm Dập Luân vốn định không đóng dấu chọn Tô Ninh tay đột nhiên ngừng lại, phương pháp vừa rồi chỉ trị phần ngọn không trị tận gốc, nếu muốn làm Tiểu Nặc triệt để hết hy vọng, vậy nên để y nhìn rõ nữ nhân này chẳng qua chỉ là kẻ tiểu nhân hay nịnh bợ, phải cho Tiểu Nặc thấy rõ bộ mặt thật của ả, chờ tới lúc Tiểu Nặc thương tâm mình sẽ thừa cơ tiến lên...

Nghĩ tới đây, Thẩm Dập Luân không tự chủ nhếch nhếch khóa miệng, Tiểu Nặc có mình là đủ rồi, những người khác nhất định phải triệt để tiêu diệt!

Kế hoạch của Thẩm Dập Luân rất hoàn mỹ, nhưng tiền đề là Hứa Nặc thích Tô Ninh...

Nhóm tú nữ này sau khi hoàng thượng xem qua sẽ được chuyển vào cung, từ nay về sau các nàng sắp sửa ở trong đình viện chốn thâm cung vượt qua quãng đời còn lại của mình, bất luận hỉ hay ưu, cũng không được thoát ra!

Đám này là mười một tú nữ cuối cùng, một đoàn người tại dịch quán chen lấn xôn xao thảo luận chuyện sắp tiến vào hoàng cung, nhưng trong nhóm người này có một người không hợp. ả mặc một thân hoàng sam nhạt, eo dùng dây lưng lụa buộc chặt không thừa ra, tóc cũng không giống những người khác, nàng tóc búi cao, trên đầu cài một cây trâm bạc trắng, sợi tóc ôn nhu tề nhuyển, người gặp người thương, đã thế ả còn có một khuôn mặt rung động lòng người, hai mắt thật to cùng mũi miệng tinh tế, mặt trái xoan nho nhỏ, khi nàng dùng ánh mắt hơi nước mông lung nhìn người, gần như không ai nhẫn tâm cự tuyệt. Lúc này ả một mình ngồi ở một bàn trong dịch quán, một thân một mình thưởng trà.

Nhóm thiếu nữ này rất nhiều người nhìn ả không vừa mắt, bởi vì người này rõ ràng là bình dân còn hết lần này tới lần khác dùng ánh mắt cao ngạo nhìn bọn họ, làm như mình cao quý lắm, hừ! Nói tới cùng chỉ là một nha đầu quê mùa! ả chẳng lẽ còn muốn bay lên đầu cành biến thành phượng hoàng?! Nực cười, quả thật nực cười!

Trong đó có một bị thiếu nữ xinh đẹp khoác hồng sam màu nhạt được mọi người vây quanh, một người nói:

“Có một số người không biết mình là thân phận gì, hết lần này tới lần khác ở đó giả bộ thanh cao, thật đúng là tự cho mình là đại nhân vật gì đó mà, bất quá chỉ là một con sâu con kiến nho nhỏ mà thôi!”

“La cô nương cẩn thận lời nói.” Thiếu nữ được mọi người vây quanh búi tóc kiểu phi tiên(*), càng tôn lên khuôn mặt xuất chúng của nàng. “Chúng ta tiến cung thì đều là người một nhà, người một nhà phải đoàn kết đồng lòng, nhất định không thể xuất hiện tình cảnh chém giết lẫn nhau!”

(*) búi tóc phi tiên: link ảnh nà: s://.baidu.com/s?ie=utf-8&f=8&rsv_bp=1&rsv_idx=1&tn=baidu&wd=%E9%A3%9E%E

Nghe xong lời này rất nhiều người đều cúi đầu xuống không dám nói bừa. La cô nương kia tuy rằng trong lòng tức giận nhưng cuối cùng vẫn không dám đem bất mãn phát tiết trên thân người kia, bởi vậy nàng lại đưa ánh mắt chuyển về phái Tô Ninh, hận không thể đem ả tóa cốt dương hôi(*)!

(*)tóa cốt dương hôi: đem xương nghiền thành tro.

Tô Ninh tựa như ở chốn không người, hai mắt nhìn cây đào ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì nữa.

Năm ngày sau ngày đại cát(*), các tú nữ từ Hộ bộ được hộ tống tới cửa cung, sau đó liền được thái giám dẫn tới điện Thừa Đức nơi hoàng thượng chỉ định phong hào cùng phân hòa vị(**).

(*) ngày đại cát: không rõ, ta đoán là gả cho hoàng cung:)) không xem phim cung đình nhiều nên không biết

(**) phân hòa vị: hình như là được phân tới ở chỗ nào hay mình ở vị trí nào ấy

Các tú nữ phần lớn đều là lần đầu tiên cung bởi vậy lộ ra đặc biệt hưng phấn, nhất là sau đó còn có thể gặp mặt thiên nhan, mỗi người đều hận không thể trang điểm cho đẹp thêm. Trong số những người này cũng chỉ có Tô Ninh cùng vị quý nhân(*) kia là vẻ mặt không có nhiều biến hóa.

(*) quý nhân: một chức vị của tú nữ sau khi tiến cung, là cấp hàm thấp nhất, những người như vậy không được gọi là nương nương. Thường thì cách gọi như này phổ biến ở thời nhà Thanh.

Tô Ninh vẫn là kiểu tóc ngày đó, thướt tha tiêu sái đứng cuối hàng, mà vị quý nhân kia hôm nay búi tóc kiểu vân kê(*), hai bên tóc rủ xuống làm nổi bật lên khuôn mặt thanh tú của nàng, phối hợp với ngũ quan tinh tế, khiến người than thở không sánh bằng nàng.

(*)búi tóc vân kê: [s://www.google.com/search?q=b%C3%BAi+t%C3%B3c+v%C3%A2n+k%E1%BA%BF&dc=0&tbm=isch&...](https://www.google.com/search?q=b%C3%BAi+t%C3%B3c+v%C3%A2n+k%E1%BA%BF&dc=0&tbm=isch&...)

Mọi người rời đi đã lâu cuối cùng đến điện Thừa Đức, các tú nữ theo thứ tự đi vào xếp thành một hàng, sau đó, mới ngay ngắn hành lễ.

“Dân nữ tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Dân nữ tham kiến hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

Thẩm Dập Luân gật đầu với Trương Hòa, Trương Hòa hiểu ý:

“Bình thân!”

Các tú nữ tạ ơn đứng dậy. Sau đó, đến khâu hoàng thượng chọn người.

Người thứ nhất đi ra là vị quý nhân kia, nàng chậm rãi đi đến phía trước không chút nào câu nệ.

Thám giám đứng một bên mở miệng nói:

“Dân nữ Ngụy Tuyết Mạn, nhi nữ của thừa tướng Ngụy Duyên Vũ, tuổi mới mười sáu, tinh thông cầm kỳ thi họa.”

Mỗi người chỉ có rải rác mấy câu giới thiệu, thám giám kia nói xong liền chủ động đi xuống, sau đó người kế tiếp tiến lên.

Vị thứ hai là La cô nương kia.

“Dân nữ La Kỳ, nhi nữ của Lễ Bộ thị lang Chu Mạt, tuổi mới mười sáu, tinh thông vũ kỹ(*).”

(*) vũ kỹ: múa hát.

...

Thẩm Dập Luân nhẫn nại nghe hết từng cái một, hẳn đối với các nàng căn bản không có hứng thú, chỉ là muốn xem cái người được gọi là Tô Ninh kia rốt cuộc là ai!

Hứa Nặc nhìn đám người phía dưới, bởi vì khoảng cách quá xa nên căn bản không nhìn rõ mặt, nhưng mà, Hứa Nặc quay đầu nhìn thấy ánh mắt Thẩm Dập Luân không chuyển nhìn chằm chằm phía dưới, y thực hoài nghi Thẩm Dập Luân không biết có thể nhìn rõ hay không, mà có thể đừng biểu hiện vẻ mặt khát khao như thế.

Tú nữ cuối cùng đi tới.

“Dân nữ Tô Ninh, nhi nữ của Thái thú Ninh thành, tinh thông cầm kỳ thu họa, ca múa cưỡi ngựa bắn cung.”

(Móa! Perfect!)

Tô Ninh?!!

Thẩm Dập Luân vừa nghe đến cái tên này lập tức thẳng thắn nhìn chăm chăm vào nàng, tuy rằng khoảng cách xa không thấy rõ khuôn mặt, bắt quá chứng kiến dáng người khô bệ (Tô Ninh: Ta đây là !) kia cùng kiểu tóc như chịu tang, thậm chí càng thêm không để ả vào trong lòng. Tiểu Nặc tinh mắt như vậy nhất định sẽ chọn ta mà vứt bỏ ả!

Hứa Nặc không rảnh quan tâm Thẩm Dập Luân khác thường (mẹ) tướng (đích) thiên (trí) khai (chương) (*), y gần như không thể tin vào lỗ tai mình nữa! Tô Ninh?! Sao ả có thể xuất hiện ở chỗ này! Hứa Nặc rõ ràng nhớ kỹ nàng là cung nữ trong cung, mà không phải tú nữ! Hơn nữa thời gian xuất hiện cũng sớm hơn so với lúc trước hai ba năm! Đến cùng xảy ra chuyện gì vậy?! Chẳng lẽ y trọng sinh đã thay đổi những thứ này sao?!

(*) không rõ tác giả có ý gì

Hứa Nặc tâm thần bất định, nếu như Thẩm Dập Luân bây giờ liền sủng ái Tô Ninh, vậy kế hoạch của y còn có thể thuận lợi thực hiện sao? Dựa theo tình huống kiếp trước, y có lẽ rất nhanh sẽ bị đẩy vào lãnh cung, sao đó, sẽ thế nào đây? Ở trong lãnh cung vượt qua quãng đời còn lại?! Giống như kiếp trước?! Hứa Nặc có chút tuyệt vọng, tại sao?! Tại sao y đã sống lại vẫn phải chịu tra tấn như vậy?!

Song Hứa Nặc tuyệt vọng nhìn ánh mắt Thẩm Dập Luân liền biết hắn muốn đem nữ nhân mình yêu mến nhập cung phong phi, vì vậy âm thầm thương tâm.

Ánh mắt Thẩm Dập Luân tối sầm lại sau khi phục như lúc ban đầu. Hắn cao giọng nói với người phía dưới:

“Phong Tô Ninh làm Nhu tần, ban thưởng tới ở Trữ Tú cung, còn phong làm Quý nhân, theo như quy củ trong cung mà phân.”

Thẩm Dập Luân vừa mở miệng đã khiến mọi người xôn xao, trong nội tâm các nàng đẳng cấp cao nhất hẳn là con gái thừa tướng Ngụy Tuyết Mạn, nhưng mà kết quả hết lần này tới lần khác là Tô Ninh có phụ thân làm chức quan nhỏ?! Nếu là Ngụy Tuyết Mạn các nàng cũng công nhận, dù sao thì gia thế cũng lớn, nhưng kết quả lại là Tô Ninh, việc này làm sao bảo các nàng không ghen ghét cho được!

Với tư cách là người trong cuộc Tô Ninh rất bình tĩnh mà lĩnh chỉ tạ ơn. Ngụy Tuyết Mạn tựa hồ cũng không kịp phản ứng để xoay chuyển, cuối cùng chỉ có thể dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn Tô Ninh.

Hứa Nặc nội tâm chấn động thật lớn, vốn là nhìn thấy Tô Ninh, sau lại nghe đến Thẩm Dập Luân phong danh xưng cho Tô Ninh, suy nghĩ của y đã sớm hỗn loạn, bắt quá mặt ngoài vẫn mạnh mẽ chống đỡ không để người khác nhìn ra. Đợi đến lúc nghi thức vừa kết thúc Hứa Nặc liền lấy lý do thân thể không thoải mái rời đi trước, Thẩm Dập Luân nhìn bóng lưng Hứa Nặc, không biết lại tính toán cái gì nữa, bắt quá câu lên một vòng mỉm cười.

Tô Ninh cùng những người khác được cung nữ riêng dẫn tới cung của mình, trong đó cung nữ của Tô Ninh đặc biệt dẫn đầu nhiệt tình, cung kính. Dù sao thì đây cũng là người đầu tiên từ tú nữ nhảy thẳng lên tần, nói không chừng sau này còn được sủng nhất lục cung, cũng không thể không nịnh nọt một chút.

Tô Ninh cùng cung nữ nửa đường liền tách khỏi đám quý nhân kia, thẳng đến phòng ngủ của mình ở Trữ Tú cùn mới cắt ngang cung nữ một đường lối nhai.

“Được rồi, người ra ngoài trước đi, bản cung muốn một mình yên tĩnh.”

“... Vâng, nương nương.” Cung nữ ngượng ngùng mà lui ra ngoài.

Tô Ninh ngẩng đầu nhìn gian phòng đẹp đẽ này, bỗng dưng khóe miệng vẽ ra một nụ cười quỷ dị.

28. Chương 28

Đêm đó hoàng thượng không tới Phượng Nghi cung, mà tới Trữ Tú cung!

Tin tức này nhanh chóng truyền khắp nẻo trong hoàng cung, nường nường tất cả các cung chẳng biết nên mừng hay lo. Mừng vì tiểu tiện nhân Hứa Nặc cuối cùng cũng thất sủng rồi, sau này không cần nhìn sắc mặt y nữa! Lo chính là hồ ly tinh Tô Ninh thể mà khiến cho hoàng thượng liếc mắt liền yêu thích, ả rất có nguy cơ trở thành Hứa Nặc thứ hai! Quan trọng nhất chính là ả hồ ly tinh kia có thể sinh hạ hoàng tử đầu tiên, vậy sau này tuyệt đối quang vinh sủng ái không suy! Thậm chí vị trí nào cũng có thể đoạt! Hứa Nặc y coi như là bây giờ đắc ý thể nào đi chăng nữa thì sau này sẽ chẳng có gì chống lưng! Thế nhưng Tô Ninh này lại không giống! Mọi người lại cùng nhau vò nát một cái khăn lụa!

So với hoạt động tâm lý phức tạp của những người khác, Hứa Nặc ngược lại là bình tĩnh.

“Công tử! Hoàng thượng hôm nay chưa tới...” A Ly tiểu tâm dục dục nhìn sắc mặt công tử, nhưng mà nhìn sắc khí trong mắt nàng lại chẳng nhìn ra cái gì.

“Ừ.” Hứa Nặc nhìn đầy bàn đồ ăn, kỳ thật y cũng không có khẩu vị, bây giờ y chỉ có thể suy tính kế hoạch sau này, có một số việc phải cân nhắc kỹ lưỡng.

“Lui ra đi.” Hứa Nặc thản nhiên nói.

“Công tử, người...” A Ly không đành lòng, công tử nhất định rất thương tâm! Hoàng thượng thật là một người xấu! Thấy nữ nhân kia liền không đếm xỉa đến công tử! Hừ! Nam nhân quả nhiên không phải thứ tốt lành gì!

Hứa Nặc không có tâm trạng để ý suy nghĩ của những người khác, y chỉ cần cần mau chóng nghĩ ra một kế hoạch thật tốt, ít nhất phải đảm bảo bản thân sau này cuộc sống an nhàn vô ưu.

Nhưng mà khi Hứa Nặc vội vàng chạy tới thư phòng rơi vào trong mắt A Ly cùng những người khác trong Phụng Nghi cung chính là công tử vì hoàng thượng di tình biệt luyến mà thương tâm không ngừng. Lập tức đối với tiểu yêu tinh kia phần hận không dứt! Tiểu kỹ tạp không biết xấu hổ kia cũng dám tổn thương công tử nhà chúng ta, không thể tha thứ! Hoàng thượng cũng thật là, công tử nhà chúng ta so với tiểu yêu tinh kia tốt hơn rất nhiều, tuy rằng chưa từng gặp qua, nhưng mà sao có thể hoàn hảo bằng công tử nhà chúng ta được chứ! Bởi vì chịu ảnh hưởng từ việc A Ly bị Hứa Nặc bắt xưng hô như vậy, mọi người bây giờ cũng gọi Hứa Nặc là công tử. Nhìn bóng lưng ban nãy của công tử, sao thê lương quá, cô độc, thật sự làm người đau lòng mà! Oa oa oa

~~Đêm đó Hứa Nặc ngồi viết đến tận khuya, thế là đám cung nhân Phụng Nghi cung lại cho rằng mình phát hiện ẩn tình: công tử nhất định là đang đợi hoàng thượng trở về! Nhìn xem, ngọn đèn thấp sáng đến khuya kia, chính là căn cứ xác minh công tử đang nhớ nhung!

Nếu như Hứa Nặc biết được, đoán chừng chỉ muốn nói một câu: Mẹ kiếp trí chướng(*)!

(*)trí chướng: kiểu đầu óc tối dạ (QT caca)

Nhưng mà dưới tình huống Hứa Nặc không biết đã bị truyền đi khắp nơi, nhất là khi truyền đến bên tai Thẩm Dập Luân.

Thẩm Dập Luân mới đầu không tin chuyện này, bởi hắn biết rõ Hứa Nặc thích là Tô Ninh cơ. Nhưng hắn vẫn không nhịn được suy nghĩ vạn nhất, vạn nhất Hứa Nặc thích mình thì sao!

Thẩm Dập Luân xác thực mấy ngày nay không tới chỗ Hứa Nặc, bởi vì mục đích chính của hắn là làm cho Tô Ninh dấu đầu hỏ đuôi, khiến Tiểu Nặc thấy rõ bộ mặt thật của ả, sau đó, sẽ chủ động sà vào lòng mình!

“Hoàng thượng, Nhu tần đã đến.” Trương Hòa đột nhiên lên tiếng cắt đứt mạch suy nghĩ của Thẩm Dập Luân. Thẩm Dập Luân không vui mà trừng mắt liếc ông một cái, Trương Hòa chỉ có thể vô tội chịu đựng.

“Để nàng vào đi!” Thẩm Dập Luân vừa nghĩ tới mình phải đối mặt với nữ nhân này liền ê hết cả răng.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng!” Tô Ninh thật sự không thẹn với danh xưng Nhu tần, tiếng nói nhu nhu, dáng cười cũng nhu nhược như thế, thoạt nhìn như một ngọn gió có thể thổi bay ả.

Thẩm Dập Luân cảm thấy cay hết mắt, bất quá vẫn ép buộc bản thân bày ra một bộ tư thái bị sắc đẹp mê hoặc.

“Tô Ninh không cần đa lễ, đến bên cạnh trẫm.” Nói rồi vươn tay.

Tô Ninh ngượng ngùng cười cười, đứng lên uốn éo ơng ẹo mà đi đến bên người Thẩm Dập Luân nắm lấy tay của hắn, còn hờn dỗi một tiếng: “Hoàng thượng!”

Thẩm Dập Luân bị tiếng kêu của nàng làm nổi da gà đầy đất, tuy rằng vẫn biểu hiện ra bất hiển sơn bất lộ thủy, nhưng mà nội tâm đã sớm muốn đem cái tay này chà sạch cả trăm lần rồi, không, đợi lát nữa phải rửa nhiều lần hơn!

“Ninh nhi tới tìm trẫm có chuyện gì không?” Thẩm Dập Luân “thâm tình khẩn thiết” Tô Ninh, đồng thời không dấu vết đẩy ả ra xa mình.

“Hoàng thượng thật đáng ghét! Chẳng lẽ Ninh nhi không có chuyện gì thì không thể tới sao? Lần này Ninh nhi thật sự có việc! Ninh nhi, Ninh nhi muốn hoàng thượng!” Nói xong còn ra vẻ thẹn thùng cúi đầu xuống, hai má cũng nổi lên hai cụm mây hồng.

“Hả? Nói vậy thì là trẫm không đúng rồi, vậy phạt trẫm đêm nay tới trong cung của nàng, được không?” Nói xong đồng thời ném cho ả một ánh mắt mập mờ.

“Hoàng thượng thật đáng ghét!” Tô Ninh mắc cỡ chui vào trong ngực Thẩm Dập Luân, nhưng mà ả lại không phát hiện Thẩm Dập Luân trong nháy mắt cứng ngắt.

...

“Công tử!” A Ly tức giận chạy vào. “Công tử! Hoàng thượng hôm nay lại đến Trữ Tú cung!”

“Ừm, rồi sao nữa?” Hứa Nặc bắt vi sở động, vẫn như cũ viết gì đó trên giấy tuyên thành(*).

(*)giấy tuyên thành: loại giấy ngày xưa hay dùng, màu hơi ố vàng ấy

“Ấy dza! Công tử người sao lại không nóng vội vậy! Lỡ như, lỡ như hoàng thượng không tới đây nữa thì sao?” A Ly gấp đến độ muốn khóc.

“Phù ~” Thở ra một hơi, Hứa Nặc đem bản giấy nháp đã hoàn thành sắp xếp lại đặt ngay ngắn trên bàn, một bên sắp xếp một bên nói. “A Ly, người cũng biết mà, trên đời này không có chuyện gì không thể thay đổi, hơn nữa ta và hoàng thượng chỉ là quan hệ hợp tác ngoài ra không có liên quan gì tới hắn, vì vậy hắn có tới hay không cũng chẳng ảnh hưởng tới ta. Hơn nữa hắn có thể thật sự tìm được người mình thích ta còn vui mừng thay hắn, trừ chuyện này ra chẳng còn gì nữa.”

A Ly đôi mắt đỏ hồng không biết là nghe hiểu hay không hiểu, cuối cùng nói một câu “Ta không tin.” liền chạy ra ngoài.

Hứa Nặc lắc đầu, nha đầu này thật sự nhiễm thói vô pháp vô thiên rồi.

Nhưng mà Hứa Nặc cũng không biết những lời này vào ban đêm đã truyền đến tai Thẩm Dập Luân.

Một màu đen bao lấy khuôn mặt Thẩm Dập Luân, hận không thể ngay lập tức tới chỗ Hứa Nặc giáo huấn y, còn dám nói mình với y không có quan hệ! Rõ ràng y là thê tử của mình, rất rõ ràng đây không phải là quan hệ thì là gì chứ!

Nghĩ tới đây hắn hung dữ nhìn qua Tô Ninh đang nằm trên giường, đều tại nữ nhân này, bằng không thì Tiểu Nặc đã sớm sà vào lòng của mình! Đợi một chút, Tiểu Nặc không tới tìm mình, mình có thể đi tìm y, sau đó, nhận được ôm ấp ấm áp của Hứa Nặc! tửu lâu sâu sắc cảm giác đó là một chủ ý vô cùng tốt! Mình chủ động một chút có thể hay không thu hẹp khoảng cách với Hứa Nặc! Nói là làm liền, sau khi phân phó thị vệ trông coi tốt chỗ này, Thẩm Dập Luân một thân một mình nhảy ra ngoài cửa sổ thẳng đến tẩm cung của Hứa Nặc.

(Rape nó!!!)

Hứa Nặc trong lúc mơ màng cảm giác có người ôm lấy mình, đẩy không đẩy được, Hứa Nặc cũng liền thuận theo hắn.

Sáng sớm Hứa Nặc mở mắt ra nhớ tới chuyện tối hôm qua liền nhìn sang bên cạnh, không có dấu vết người ngủ qua. Hứa Nặc trợn mắt nhìn, cũng không suy nghĩ nhiều, y hôm nay phải đi làm đại sự!

Sớm rửa mặt xong, ném qua đồ ăn sáng vốn định mang theo A Ly xuất xung, kết quả tìm khắp nơi không thấy người. Hứa Nặc thật không biết tiểu nha đầu này nghĩ cái gì nữa, dứt khoát mặc kệ, dù sao ở chỗ này cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Hứa Nặc vui sướng hài lòng mà xuất cung, hôm nay là ngày tửu lâu khai trương! Cái tên lần trước Triệu Tín cho y xem là “Vọng Cư Lâu”. Vẫn như cũ có hộ vệ cùng một chiếc xe ngựa chờ ở cửa cung. Nhưng mà tới chỗ cách tửu lâu một con phố xe ngựa liền không đi được nữa, bởi vì, bởi vì cách thức tuyên truyền mang độ mạnh yếu đúng hạn, một đợt sóng người đã đến vào ngày khai trương, thấy cách làm việc mới lạ liền có tâm lý muốn tìm hiểu.

Hứa Nặc nhìn biển người chen chúc này như thủy triều cuộn trào, cho nên chỉ có một tiểu nhị tới đón y.

“Công tử, chường quầy để tôi tới đón ngài, mời ngài đi theo tôi.” Một bị nam tử thanh tú đi đến bên cạnh xe ngựa của Hứa Nặc.

Hứa Nặc nhìn đồng phục của người này trong lòng rất hài lòng.

“Ừ, người dẫn đường đi.”

“Vâng, mời đi theo tiểu nhân.” Nói xong bước chân đi đến một hướng khác.

Hứa Nặc được tiểu nhị dẫn đi đường vòng phía sau. Tiểu nhị vốn muốn dẫn y tới bao sương(*), nhưng Hứa Nặc cự tuyệt, đưa ra lý do muốn kiểm tra thành quả một chút, không cần bọn Triệu Tín phải để tâm. Tiểu nhị nghe xong gật đầu trở về bẩm báo Triệu Tín.

(*)bao sương: lô ghề đặc biệt.

Hứa Nặc ở trong góc nhỏ tại đại sảnh nhìn bọn họ làm việc. Không thể không nói Triệu Tín vẫn rất có tài nha, trên phương diện này y nói một Triệu Tín có thể triển khai ra ba.

Lúc trước lúc Hứa Nặc nói phải chế tạo tín vật cho khách quý, Triệu Tín hôm sau liền in và phát hành một đồng ba loại tín vật: mặt trời, mặt trăng và ngôi sao. Mỗi lần đạt đến mức tiêu xài nhất định có thể đạt được tín vật tương ứng. Mặt trời cao nhất, theo thứ tự là mặt trăng rồi đến ngôi sao, hơn nữa những thứ này có thể giảm giá.

Nhìn công việc ngay ngắn chỉnh chu của bọn họ, trong lòng Hứa Nặc vô cùng đắc ý. Nhưng mà Thẩm Dập Luân lại hết sức đau khổ, bởi vì hắn vừa nghe tin Hứa Nặc xuất cung rồi!!!

Vừa hỏi mới biết được hôm nay tửu lâu khai trương, Thẩm Dập Luân suy nghĩ một chút, hừm. Phải đi! Đây chính là tửu lâu đại diện cho trẫm, trẫm tới chỗ đó là chuyện nên làm mà!

Sau khi tìm được một lý do hoàn mỹ Thẩm Dập Luân sai người chuẩn bị xuất cung.

Trương Hòa ở một bên tắm nước lạnh:

“Hoàng thượng, hôm nay người hẹn Nhu tần nương nương tới Ngự Hoa viên ngắm hoa đó.”

“...” Thẩm Dập Luân khẽ giật mình, hắn, đã quên...

“Trẫm có chuyện quan trọng, bảo ả về trước đi, nếu không làm trễ nải quân tình(*) của trẫm ả không gánh nổi đâu!” Thẩm Dập Luân dùng ánh mắt ra hiệu Trương Hòa.

(*)quân tình: việc vua việc nước --

“... Vâng, nô tài tuân chỉ, nô tài lập tức đi bẩm báo Nhu tần nương nương.”

“Ừ, đi đi.”

29. Chương 29

Thẩm Dập Luân đuổi Trương Hòa đi liền lén lút trốn ra, khụ khụ, là quang minh chính đại đi ra ngoài, chạy thẳng tới Vọng Cư Lâu.

Mặc kệ Thẩm Dập Luân bên này trong lòng vui sướng thế nào, Hứa Nặc bên kia lại rất phiền muộn. Bởi vì, có người đến gây rối. Chuyện xảy ra khi Hứa Nặc đang định bước lên lầu. Lúc này y ở dưới quan sát một hồi lâu phát hiện không có bất kỳ chỗ nào không ổn liền định lên lầu trên. Nhưng ai biết y vừa đi được mấy bậc cầu thang, bên dưới liền có người hô to.

“Mọi người đừng để bị bọn họ lừa! Giá cả của bọn họ thấp như vậy nhất định là mọi thứ đều bị hư hết rồi! Đây chính là người làm công trong quán nói tận mắt nhìn thấy! Bọn họ chính là muốn lừa tiền của mọi người! Mọi người đừng ăn nữa! Mấy thứ này đều không sạch sẽ!”

Bọn tiểu nhị thấy thế vội vàng đem gã kéo ra ngoài, nhưng mà người này sức lực rất lớn, bọn tiểu nhị lại quá nhỏ gầy nên không di chuyển được gã. Hơn nữa tên này trên đường bị kéo còn liên tục giãy giụa hết lớn.

“Các người thả ta ra! Chột dạ hả! Ha! Các người như thế này còn mở quán rượu làm gì chứ, nên đóng cửa! Thả ta ra! Ta phải vạch trần tội ác của các người!”

Triệu Tín nghe được tin báo liền chạy ra xử lý. Trước tiên khom người chào đám khách nhân, áy náy nói:

“Thực xin lỗi các vị, là tiểu điểm thất trách, để cho người này vào đây quấy nhiễu tâm tình của các khách quan. Còn nữa, vừa rồi đều là lời nói hư cấu, bản điểm cam đoan sử dụng nguyên liệu nấu ăn so với những người khác chỉ hơn không kém! Ta tin chắc rằng sẽ cho mọi người thấy được nhân tâm, hơn nữa tiệm chúng ta tùy thời đều hoan nghênh mọi người đến kiểm tra!”

Những lời này của Triệu Tín nói ra đã xóa bỏ nghi kỵ trong lòng những người đang ôm mối nghi hoặc, nói thật bọn họ đều cảm thấy rau quả tiệm này so với những nơi khác ăn ngon hơn nhiều, thịt thà cũng vô cùng ngon, không giống vị của đồ hư thối.

Triệu Tín nhìn thần sắc bọn họ biết bọn họ đã tin tưởng mình.

“Vì chuyện này mà áy náy, hôm nay bản điểm miễn phí đồ ăn cho mọi người!”

Triệu Tín nói xong mọi người liền bạo phát kịch liệt vỗ tay.

“Cảm ơn chương quây nhiễu lắm!” Có mấy người gan lớn còn hô to.

Triệu Tín khiêm tốn cười cười, đại hán kia nhìn tình thế không tốt lắm, vừa muốn chạy trốn liền bị chế trụ, Triệu Tín cất giọng nói:

“Mau đem người này giải đến quan phủ, chúng ta nhất định phải chuộc lại công bằng!”

Đại hán kia nghe vậy càng thêm hoảng sợ, giãy giụa càng thêm lợi hại, mọi người nhìn một màn này, nhao nhao ném ánh mắt miệt thị về phía gã, cũng không xem màn biểu diễn tức cười của gã nữa.

Hứa Nặc thấy chuyện đã xong liền cất bước đi, tới phòng ngắm phong cảnh.

Trên đường đi Thẩm Dập Luân nghe chuyện này sắc mặt lập tức trầm xuống, hần gọi hộ vệ bên cạnh phân phó một hồi, hộ vệ nhận mệnh liền giục ngựa chạy như bay mà đi.

Thẩm Dập Luân tiến vào trong quán liền nhận lấy ánh mắt chăm chú của mọi người, bởi vì quanh người hần khí thế lẫm liệt khiến mọi người cảm thấy sợ sệt. Triệu Tín tinh mắt vội vàng ra nghênh đón.

“Ngài sao lại đến vậy?”

“Nghe nói hôm nay khai trương, rảnh rồi nên tới xem.” Nói xong còn nhìn xung quanh.

Triệu Tín không biết khôn khéo đến mức nào mà nhìn qua đã biết Thẩm Dập Luân đang tìm cái gì, mau chóng nói ra vị trí của Hứa Nặc.

“Thưa ngài, công tử đang ở lầu cao nhất, chỉ bằng để ta sai người dẫn qua?”

Thẩm Dập Luân tán thưởng nhìn Triệu Tín một cái, chớp mắt đuổi kịp tiểu nhị dẫn đường.

Đến nơi tiểu nhị vốn định gõ cửa lại bị Thẩm Dập Luân ngăn lại, hấn ra hiệu cho tiểu nhị lui xuống tự mình im hơi lặng tiếng đẩy cửa bước vào. Vòng qua bình phong liền thấy Thôi Nham chống cằm ngồi bên bàn, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đang ngắm cái gì vậy?” Thẩm Dập Luân lên tiếng cắt ngang, hấn không thích ánh mắt vừa rồi của Hứa Nặc, tựa như đang nhìn về phương xa, dường như một giây sau đó sẽ biến mất không còn gì nữa.

“Oái!” Hứa Nặc bị thanh âm đột nhiên vang lên dọa giật bản thân, lúc quay đầu nhìn thấy Thẩm Dập Luân mới nhẹ nhõm thở phào. “Người đây là muốn hù chết ta, sau đó đi kiếm giai nhân khác hay sao?”

Vừa nói vừa không ngừng vuốt ngực, hù chết bảo bảo, bảo bảo ủy khuất nhưng bảo bảo không nói ()!

Thẩm Dập Luân không đáp, ngồi vào phía đối diện y chuyển chủ đề khác.

“Ta còn nhớ rõ tối ngày đại hôn người cũng bị ta hù như vậy, ta nghĩ sao người có thể ngốc vậy chứ?” Nói xong thật sự cười hai tiếng.

Hứa Nặc phẫn nộ! Loại chuyện này tự mình biết là được rồi, tại sao còn muốn nói ra hả, để nó gieo gió rồi không biến mất được! Bởi vì chuyện này Hứa Nặc bĩu môi tỏ vẻ không phản ứng hấn. Thẩm Dập Luân bật cười, lại hỏi:

“Có muốn ăn một chút đồ không, có đói bụng không?”

“Không đói bụng!” Hứa Nặc cự tuyệt.

Một giây sau.

“Có ~”

“Ha ha ha!” Thẩm Dập Luân thực sự nhịn không được, Tiểu Nặc của hấn sao lại dễ thương như thế chứ!

(Bán manh không tính thuế ~)

Thẩm Dập Luân sai thị vệ gọi tiểu nhị làm mấy món ngon ngon chút. Quay lại ngồi tiếp tục nhìn khuôn mặt hồng hồng của Hứa Nặc.

“Vừa rồi nghĩ gì vậy?” Thẩm Dập Luân đột nhiên hỏi.

Hứa Nặc nghe xong giật mình nhưng lại rũ mắt xuống, khiến người không thấy rõ tâm tình trong mắt.

“Cũng không có gì cả, chỉ là nhầm chán nhìn chơi thôi.”

Thanh âm bình thản cứ như thật sự nhầm chán.

Thẩm Dập Luân cũng không nói chuyện, hấn biết rõ Hứa Nặc đang nói xạo, thế nhưng hấn không ép buộc y, hấn hy vọng một ngày kia Hứa Nặc có thể thẳng thắn nói tất cả với mình.

“Vậy sao.” Thẩm Dập Luân cười nhẹ. “Nếu như nhầm chán không bằng đêm nay ra ngoài một chút?”

“Cái gì cơ?” Hứa Nặc không ngẩng đầu, chuyện này sao lại xảy ra ở đây?

“Đêm nay nghe nói tổ chức ngày mặt trời mỗi năm một lần, rất náo nhiệt, cùng đi xem nha?”

“Được!” Hứa Nặc đem chuyện vừa rồi vứt qua một bên lại trưng ra khuôn mặt tươi cười.

“Thưa ngài, đồ ăn đã tới?” Thị vệ đứng ở cửa nói.

“Ừ, vào đi.” Thẩm Dập Luân nói xong phát hiện hai mắt Hứa Nặc lấp lánh nhìn cửa ra vào, không khỏi buồn cười.

30. Chương 30

Hai người ăn cơm tối xong triệt để ngồi ngốc trong phòng, thấy sắc trời không còn sớm mới xuất phát.

Thẩm Dập Luân nói quả nhiên không tệ, ban đêm mà trên đường sáng như ban ngày, người ra ngoài đều ăn mặc chỉnh chu, trong khi đó đám người bán hàng rong ra sức chào hàng, dù sao thì cơ hội như này cũng không nhiều.

Hứa Nặc cùng Thẩm Dập Luân kề vai sát cánh đi tới, hai người không nói gì nhưng xung quanh hai người bầu không khí lại hết sức hòa hợp, bất luận người đi đường nào cũng không thể lại qua.

Thẩm Dập Luân rất hưởng thụ bầu không khí lúc này, bất quá nếu có thể nắm tay Tiểu Nặc thì tốt rồi. Thẩm Dập Luân nghĩ vậy liền tìm lòng không đậu nhìn về phía tay... Hứa Nặc.

Có nên nắm lấy không đây? Nhưng như vậy có quá đột ngột không nhỉ? (Người còn biết đột ngột hả?!) Tiểu Nặc sẽ có phản ứng gì đây? Nhưng mà, cứ nắm đi vậy! Thẩm Dập Luân nhìn khớp xương rõ ràng ở tay của Hứa Nặc, nhịn không được mới vươn tay tới.

Thẩm Dập Luân xoắn xuýt Hứa Nặc không biết, lực chú ý hiện tại của y đều bị các tiểu vật phẩm trên đường hấp dẫn, thật nhiều đồ y chưa từng nhìn qua cho nên cảm thấy đặc biệt mới lạ.

Người rất nhiều, hai người trong biển người chen tới che lui, Thẩm Dập Luân nhân tình sáng lên lập tức vươn tay nắm chặt tay Hứa Nặc.

Hứa Nặc quay đầu lại, không hiểu hỏi hẩn:

“Có chuyện gì sao?”

Thẩm Dập Luân cười với y:

“Quá nhiều người, ta nắm tay người như vậy thì khi người bị người ta xô đẩy, chúng ta sẽ không bị lạc.”

“Ừm!” Hứa Nặc suy nghĩ một chút thấy dường như có chỗ nào không đúng, bất quá hẩn nói cũng không sai, Hứa Nặc liền để mặc hẩn.

Bọn Thẩm Dập Luân hai người tin tưởng nắm tay nhau, nội tâm vui sướng làm sao cũng không áp chế được.

Hai người đi dạo hồi lâu thẳng đến khi cửa cung sắp đóng mới trở về.

Thẩm Dập Luân đưa Hứa Nặc về đến cửa Phượng Nghi cung.

“Người không đi vào sao?” Hứa Nặc thuận miệng hỏi.

“Ta không vào đâu, người mau mau trở về đi.” Thẩm Dập Luân tuy rằng trong lòng đối với sự kiện Hứa Nặc chủ động mời mình rất vui vẻ, nhưng hẩn còn có chuyện khác phải làm.

“Vậy được thôi.” Hứa Nặc cũng không có cảm xúc gì.

Nhìn bóng lưng Hứa Nặc rời đi, Thẩm Dập Luân cảm giác mình phải nhanh đi thôi, hẩn thật sự không quen khi không có Hứa Nặc cùng làm bạn ban đêm. Sau khi quyết định, Thẩm Dập Luân tới Ngự Thư phòng giao cho tâm phúc một số chuyện liền đi tới Trữ Tú cung.

Ngày hôm sau.

Chúng phi tần tới Phượng Nghi cung thỉnh an Hứa Nặc, Tô Ninh cũng ở trong đó. Công lực tốt thì như hiền phi vô hỉ vô nộ, công lực kém thì như Ninh thực phi cùng Lý Chiêu Nghi các loại, đã trợn mắt nhìn Tô Ninh chỉ còn kém nước động thủ. La Kỳ cũng chẳng có ý tốt, nhưng dù sao cũng là người mới, còn Ngụy Tuyệt Mạn kia bất động thanh sắc liếc nhìn Tô Ninh.

Hứa Nặc không quan tâm chuyện loan loan nhiễu nhiễu giữa các nàng, chỉ cần không liên lụy đến mình thì cũng chẳng sao cả.

Mọi người đang nói chuyện không đúng với ý trong lòng mình thì Trương Hòa đến.

“Nô tài thỉnh an hoàng hậu nương nương, thỉnh an các vị nương nương!”

“Miễn lễ, đứng lên đi. Công công tới đây có chuyện gì?” Hứa Nặc hỏi.

“Thưa hoàng hậu nương nương, nô tài là tới tuyên chỉ ạ.” Trương Hòa nói xong còn kín đáo liếc Tô Ninh.

“Vậy công công tuyên chỉ đi.”

Hứa Nặc dẫn đầu đám người quỳ xuống tiếp chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Tô thị nữ Tô Ninh tướng mạo cùng tài đức đều rất tốt, rất được lòng trẫm, vì vậy đặc biệt phong phi, nơi ở không đổi, khâm thử!”

“Thần thiếp linh chỉ tạ chủ long ân!” Tô Ninh tiếp nhận thánh chỉ.

Trương Hòa tuyên chỉ xong liền lui ra ngoài phục mệnh, để lại một đám người ngốc tại chỗ. Đợi các nàng kịp phản ứng lại Trương Hòa đã sớm không thấy tăm hơi, đi hỏi cũng không biết hỏi ở đâu!

Tất cả mọi người đều thấy không có khả năng! Sao lại có người thăng chức nhanh như vậy! Quả thực mới nghe lần đầu! Các nàng không cam lòng, oán hận, ghen ghét, nhưng Tô Ninh vẫn như trước bất vi sở động.

La Kỳ là người đầu tiên nhin không được.

“Không biết ả dùng thuật pháp quyến rũ gì, mà khiến hoàng thượng phá lệ! Quả nhiên là lòng dạ tiểu nhân, không biết hổ thẹn!”

Tô Ninh cười nhạt một tiếng, thanh tân đậm nhã tựa như U Lan.

“Lời này của La quý nhân thế mà lại là đại nghịch bất đạo, chẳng lẽ loại người như hoàng thượng lại không phân rõ người tốt người xấu sao?”

“Cô! Ta chỉ là nói cô, không nói hoàng thượng!” La Kỳ không cam lòng.

“Quý nhân đã quên, ta thế nhưng là người của hoàng thượng, cũng là đại diện cho mặt mũi của hoàng thượng đấy, quý nhân vẫn nên cẩn thận thì hơn, vạn nhất bị người có dã tâm nghe được báo cho hoàng thượng vậy thì không tốt đâu.”

Tô Ninh thanh âm nhu nhu, bất quá lời nói ra lại tuyệt không nhu nhược chút nào.

“Cô...”

“Được rồi!” Hứa Nặc cắt ngang các nàng, không muốn nghe các nàng nói nhảm, hiện tại trong đầu y có chút loạn cần phải thật yên tĩnh một chút.

“Được rồi, đừng cãi nhau nữa, đều lui ra đi!”

“Vâng! Thần thiếp cáo lui!”

Hứa Nặc thuận tiện cũng đuổi đám cung nhân cùng A Ly đang an ủi mình ra ngoài, đợi đến lúc không còn ai mới rơi vào trầm tư.

Không đúng! Ở kiếp này cùng kiếp trước hoàn toàn không giống nhau! Tô Ninh sao lại đột nhiên trở thành Nhu phi? Thẩm Dập Luân sao lại làm vậy? Những phi tần kia bao gần cả mình cũng có thể bị bãi nhiệm thậm chí ban chết sao?

Hứa Nặc không rõ lắm, nghĩ cũng không ra, Hứa Nặc lập tức ra ngoài tìm Thẩm Dập Luân, y nhất định phải hỏi rõ ý của Thẩm Dập Luân, ít nhất phải cam đoan sau này mình có thể bình an.

Lời tác giả: Tiếp theo chính là tiểu rồi đó! Bởi vì cảm thấy lúc trước có chút thông thả.

Cầu vote! Cầu bình luận! Mọi người!

Bá đạo tổng tài yêu ta phần hai

Từ lần trước Thẩm tổng tài cùng Hứa Thấu Minh gây ngốc nhìn nhau xong, Thẩm tổng tài liền đối với Hứa Thấu Minh nhớ mãi không quên.

Thế là khí phách vung tay, người này ta muốn! Tất cả tài nguyên tốt trong công ty đều cho y! Nâng! Nhất định phải nâng y nổi lên! Thế là Hứa Thấu Minh chậm rãi biến thành Hứa Đại Gia!

Hứa Đại Gia quyết định đối với Thẩm tổng tài lấy thân báo đáp!

Thẩm tổng tài vui vẻ, thế là mời Hứa Đại Gia đến nhà mình làm khách.

Hứa Đại Gia đến đúng giờ, kết quả lúc đẩy vào cửa tự động mở, kết quả tiến vào nhìn thấy cảnh tượng khiến y ngốc lẳng tại chỗ..

31. Chương 31

Hứa Nặc một mình tới Ngự Thư phòng, Trương Hòa sau khi thấy y liền chào hỏi:

“Nương nương sao lại đến vậy ạ?”

Hứa Nặc cũng không muốn nói nhảm cùng ông ta:

“Ta đến tìm hoàng thượng, bây giờ có thể đi vào không?”

Trương Hòa có chút khó xử:

“Nương nương, xin đợi nô tài vào hỏi một chút đã ạ.”

Hứa Nặc miễn cưỡng hỏi:

“Bên trong có ai sao?”

Trương Hòa thành thật trả lời:

“Là Nhu phi nương nương.”

Hứa Nặc trong lòng “lộp bộp” một tiếng, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc nói:

“Kính xin công công bẩm báo một tiếng.”

Trương Hòa miệng nói “Không dám.”, mới tiến vào.

Chỉ trong chốc lát liền đi ra.

“Nương nương, hoàng thượng chờ người vào.”

Hứa Nặc gật đầu:

“Làm phiền công công rồi.”

Khi Hứa Nặc đi vào thấy Thẩm Dập Luân ngồi phê tấu chương, Tô Ninh đứng ở bên cạnh mài mực, hai người thoát nhìn rất xứng đôi, tựa như thần tiên quyến lữ.

Hứa Nặc dè xuống tâm tình không thoải mái, hướng Thẩm Dập Luân hành lễ thỉnh an.

“Hoàng hậu không cần đa lễ, người tới đây tìm trẫm có chuyện gì không?” Thẩm Dập Luân lạnh lùng nói.

Hứa Nặc sững sờ phát hiện Thẩm Dập Luân thế mà gọi mình là “hoàng hậu”, tự xưng là “trẫm”, bởi vì ở trước mặt mình hẳn chưa bao giờ dùng xưng hô này, bây giờ nghe có chút không quen.

Thẩm Dập Luân thấy Hứa Nặc đứng dậy rồi vẫn không nói chuyện, ngăn người không biết đang suy nghĩ gì, cũng có chút không nhẫn tâm mà nhú chặt lông mày, nặng nề gọi một tiếng:

“Hoàng hậu!”

“Thần thiếp,” Hứa Nặc từ trong suy nghĩ thoát ra, suy nghĩ một chút mới nói. “Thần thiếp có chuyện muốn nói riêng với hoàng thượng, Nhu phi có thể tránh ra một lúc được không?”

Tô Ninh nghe xong cẩn thận liếc nhìn Hứa Nặc rồi định đi ra ngoài, kết quả bị Thẩm Dập Luân kéo lại.

“Nhu phi không cần ra ngoài, hoàng hậu có chuyện gì không dám nói trước mặt Nhu phi chứ.” Thẩm Dập Luân chẳng hề để ý nắm chặt cổ tay Tô Ninh, Tô Ninh bị động tác của hắn khiến cho khuôn mặt đỏ ửng, càng thêm dục nhân.

Hứa Nặc nhìn bọn họ trước mặt mình liếc mắt đưa tình, chẳng biết tại sao trong lòng đè nén, lời nói ra tự dưng có chút chói.

“Thần thiếp nói với hoàng thượng tất nhiên là chuyện trọng đại, để một người ngoài ở đây không hay lắm.”

Tô Ninh nghe xong từ “người ngoài” này liền đỏ vành mắt, nằng nặc nhìn về phía Thẩm Dập Luân.

“Hoàng thượng!”

“Người ngoài?” Thẩm Dập Luân xùy cười một tiếng. “Hoàng hậu nói thế nào, Tô Ninh là người trầm yêu, không tính là người ngoài được, ngược lại hoàng hậu mới xứng với từ này!” Thẩm Dập Luân không lưu tình chút nào châm chọc Hứa Nặc.

(Mặc dù biết anh đóng kịch nhưng em vẫn bực.-.)

Hứa Nặc mặt trắng bệch không dám tin mà nhìn Thẩm Dập Luân, lại trông thấy hắn ôm Tô Ninh không biết đang nói gì, Tô Ninh còn ngượng ngùng đánh hắn một cái.

Hứa Nặc hai tay nắm thành quyền, không muốn nhìn cảnh liếc mắt đưa tình này nữa, không muốn đứng ở chỗ này một khắc nào nữa! Y lúc này không sao đoán được lý do Thẩm Dập Luân khác thường, cũng không cách nào đoán được mình có chỗ nào sai, y chỉ muốn chạy khỏi nơi này, chạy chốn nơi tràn đầy hoan thanh tiểu ngữ(*) của bọn họ!

(*)hoan thanh tiểu ngữ: tiếng nói cười vui vẻ

“Thần thiếp có chút không khỏe, xin được cáo lui trước!” Hứa Nặc nói xong câu này cũng không chờ Thẩm Dập Luân trả lời liền vội vàng chạy đi, nơi này một giây y cũng không muốn ở!

Tô Ninh giọng nói êm ái:

“Hoàng hậu nương nương sao lại không chờ hoàng thượng lên tiếng đã đi vậy nhỉ?”

Thẩm Dập Luân đem ả ôm vào trong ngực, nhìn đỉnh đầu ả, trong miệng lời nói vô cùng ôn nhu

“Hoàng hậu vốn đã vô lễ, hôm nay lại nhắm vào Ninh nhi, thực sự là đáng giận mà! Sau này nếu không có ta ở đây, nàng phải tránh y ra một chút, vạn nhất y gây bất lợi gì với nàng ta sẽ đau lòng.”

“Hoàng thượng!” Tô Ninh vui vẻ ngẩng đầu nhìn hắn: “Hoàng thượng đối với ta thật tốt!”

“Thật ngốc!” Thẩm Dập Luân thân mật xoa xoa mặt nàng. “Trẫm rất thích nàng, không đối tốt với nàng thì tốt với ai đây!”

Tô Ninh nghe xong càng thêm vui vẻ, càng ôm chặt Thẩm Dập Luân hơn.

Giá sương của Hứa Nặc cứ thế đi bỏ mặc Trương Hòa đứng sau gọi với theo, không quan tâm tiến lên phía trước, chẳng biết đã đi bao xa thẳng đến khi tỉnh bì lực tẫn(*) mới dừng chậm cước bộ.

(*)tỉnh bì lực tẫn: đồng nghĩa với sức cùng lực kiệt.-.

Sau khi dừng lại Hứa Nặc phát hiện hai chân mình kêu gào đòi nghỉ ngơi, Hứa Nặc chỉ có thể nhìn quanh bốn phía xem có đình nào không. Cuối cùng Hứa Nặc ngồi trong một lương đình, bốn phía là hồ nước xanh biếc, gió mát thổi vào trên mặt Hứa Nặc, nhiệt độ này làm Hứa Nặc triệt để tỉnh táo.

Một khi tỉnh táo Hứa Nặc liền phát hiện rất nhiều chỗ không đúng. Đầu tiên Thẩm Dập Luân tại sao đột nhiên lãnh đạm với mình như vậy, cho là hắn thích Tô Ninh cũng không nên ghét mình chứ, hai chuyện này hoàn toàn không liên quan! Tiếp nữa, thái độ của Thẩm Dập Luân đối với Tô Ninh, bởi vì kiếp trước trải qua nên Hứa Nặc biết rõ, khi trước Thẩm Dập Luân tuy rằng sủng ái Tô Ninh nhưng cũng không thoảng cái liên phong phi cho ả, cũng phải sau một năm mới phong phi cơ, vì sao lần này lại nhanh như vậy? Thẩm Dập Luân là một người lý trí sao có thể làm ra loại chuyện này chứ, vậy đến cùng là tại sao?

Hứa Nặc ở chỗ này đau khổ suy nghĩ nguyên nhân Thẩm Dập Luân thay đổi, lại theo bản năng không để ý đến mình mới khác thường, hay hoặc là nói cố ý xem nhẹ.

“Người là ai? Sao lại ở chỗ này?”

(biết ngay sẽ có người, và tương lai có thể bạn ý có nguy cơ cao sẽ là tình địch của hoàng thượng ca ca cho mà xem!)

Ngay khi Hứa Nặc đang bước tới ranh giới trầm tư, một đạo âm thanh trong trẻo phá vỡ yên tĩnh nơi đây. Hứa Nặc ngẩng đầu phát hiện một nam tử không lớn hơn mình lắm, dáng người thon dài, mặc một bộ thanh y, tóc chỉnh tề buộc cao, bên hông đeo một cây sao ngọc, khiến Hứa Nặc để ý nhất là mặt của hắn ta. Mày kiếm mắt sáng, mũi cao thẳng, môi mỏng hơi nhếch, nhìn qua chính là thanh niên ánh tuấn sáng sủa. Nhưng khiến Hứa Nặc cảm thấy kỳ lạ nhất là hắn ta có vài phần giống Thẩm Dập Luân!

“Người là ai!” Nam tử kia thấy Hứa Nặc không nói một lời nào cứ dùng ánh mắt dò xét mình, nam tử bị nhìn có chút ngại, bất quá trong nháy mắt tiếp theo liêng khôi phục diện vô biểu tình, tiếp tục chất vấn Hứa Nặc.

Hứa Nặc đứng lên điềm tĩnh trả lời:

“Người chưa nghe nói hoàng thượng thú nam hoàng hậu sao?”

“Hả! Người! Người là... hoàng hậu!” Nam tử không dám tin mà hỏi lại.

“Đương nhiên, nếu không người nghĩ ta tại sao lại ở chỗ này. Nói ngược trở lại, người là ai? Vì sao xuất hiện ở đây?” Hứa Nặc quay đầu hỏi hắn ta.

“Ta? Ta là Thẩm Dập Thanh, chào hoàng tẩu!” Thanh niên cũng chính là Thẩm Dập Thanh dùng thanh âm trong trẻo chào.

“Thì ra là Vương gia, thật sự thất lễ.” Hứa Nặc nghĩ thầm bảo sao lớn lên không khác nhau lắm, hừm, bất quá có thể tiến vào đây cũng chỉ có những người như này thôi.

“Hoàng tẩu sao lại một mình ở đây? Bọn thị nữ đâu rồi? Sao lại không hiểu quy củ như thế chứ!” Thẩm Dập Thanh thấy Hứa Nặc lễ lo một mình không khỏi lên tiếng hỏi.

“Không liên quan đến bọn họ, là ta không cho bọn họ theo. Còn người đừng gọi ta là hoàng tẩu nữa, xưng hô này thật kỳ quái, người cứ kêu tên ta đi!” Hứa Nặc cười nói.

“Hả? Không được không được!” Thẩm Dập Thanh vội vàng vui tay. “Như thế không hợp quy tắc!”

“Haizz, người cũng thật là, như vậy đi, không có người thì gọi tên ta, có người thì gọi ta là hoàng tẩu nha! Không cho phép cự tuyệt, cự tuyệt ta đánh người đó!” Hứa Nặc giả vờ giả vệt giờ giờ nắm đấm.

“Được được được, Hứa Nặc người đừng đánh ta đó!” Thẩm Dập Thanh vội xin tha. Thẩm Dập Thanh cũng chẳng biết tại sao, hôm nay tuy là lần đầu gặp Hứa Nặc nhưng lại rất có hảo cảm với y.

Hứa Nặc chính là cố ý, bởi vì y biết đây là một người thiện lương, bất quá kiếp trước đột nhiên sinh bệnh qua đời luôn, Hứa Nặc lúc ấy vẫn chưa tiếp xúc, dù sao thì đây cũng là người duy nhất nhiệt tình đối đãi với mình, vì vậy Hứa Nặc muốn cùng hắn ta làm bằng hữu.

Hai người nói chuyện đến tận khi trời không còn sớm mới cáo từ.

32. Chương 32

Hứa Nặc mời vào cửa A Ly đã chạy vội tới.

“Công tử người là cái dạng gì đây? Người vừa đi đâu? Sao bây giờ mới về?” A Ly liên tiếp đặt câu hỏi cùng với đôi mắt long lanh nước khiến Hứa Nặc có chút mông lung, nhưng cũng chỉ trong chốc lát.

“Ta không sao, trong cung ta có thể có chuyện gì sao? Hơn nữa nội cung nhiều thị vệ như vậy cũng không vô dụng đâu.” Hứa Nặc kiên nhẫn trấn an nàng, tuy rằng A Ly có ồn ào một chút, nhưng đều nghĩ cho mình, điều này khiến nội tâm Hứa Nặc ấm áp.

A Ly nghe xong lời này mới cảm thấy mình lo lắng vô ích, bắt quá vãn mạnh miệng nói:

“Công tử, người lần sau có đi ra ngoài phải nói với chúng tôi một tiếng, nếu không sẽ thực sự hù chết chúng tôi!”

“Được được!” Hứa Nặc từng cái đáp ứng.

Giảng co rất lâu sau Hứa Nặc mới có thể đi ngủ. Chỉ là vào lúc đêm dài vắng người một thân một mình nằm trên giường, trước mắt Hứa Nặc không tự chủ xuất hiện ánh mắt lạnh như băng ban ngày của Thẩm Dập Luân, đêm Hứa Nặc đến toàn thân rét run, thế là y càng bọc bản thân lại kỹ hơn, vẫn khoog ngăn được cảm giác giá buốt tỏa ra. Tuy rằng biết rõ này không phải chủ ý của Thẩm Dập Luân, thế nhưng không biết vì sao cứ nghĩ đến loại ánh mắt đó của Thẩm Dập Luân nhìn mình, trong lòng Hứa Nặc liền khổ sở.

Buộc bản thân không nghĩ những chuyện nhỏ nhặt này nữa, Hứa Nặc bắt đầu suy nghĩ tình cảnh của Thẩm Dập Luân với mình. Y có thể xác định Thẩm Dập Luân hẳn là bị khống chế hoặc mất trí nhớ các loại, chỉ là không biết cuối cùng có thể... hay không có khả năng khôi phục lại...

Không, hẳn nhất định phải dùng cách ào đó cứu Thẩm Dập Luân ra! Hứa Nặc cho là mình không phải vì Thẩm Dập Luân, mà là vì cuộc sống sau này của mình, lý do thật chân thực, aiz, trong lòng mọi người hiểu là được rồi.

Sáng sớm hôm sau Hứa Nặc tỉnh dậy, ăn sáng xong chạy tới thư phòng suy nghĩ.

Loại chuyện này một mình y làm không nổi, bởi vậy y cần một chỗ dựa vững chắc. Trong lòng y đề xuất mấy người, đầu tiên là Thẩm Dập Thanh, quan hệ của hắn ta và Thẩm Dập Luân rất tốt, nếu biết chuyện này chắc chắn hắn ta sẽ giúp đỡ. Hơn nữa hắn ta thân là một vương gia, các loại đặc quyền còn không ít, như vậy cũng có một chút lợi ích cho việc thực hiện.

Tiếp theo chính là Trương Hòa, với tư cách là thái giám đã chiếu cố Thẩm Dập Luân vài chục năm, Trương Hòa hẳn là trung thành với Thẩm Dập Luân, Thẩm Dập Luân cũng sẽ không đem người hai lòng đặt bên mình, điểm này Hứa Nặc vẫn luôn tin tưởng Thẩm Dập Luân.

(Haha, bé Nặc tính kế giật chổng rồi:3)

Còn những thứ khác, sẽ phải phiền bọn Ninh thực phi rồi...

Không đợi Hứa Nặc nghĩ kỹ, đã nghe thấy bên ngoài nhao nhao ồn ào vô cùng náo nhiệt. Hứa Nặc đứng dậy đi ra xem tình huống bên ngoài, đi ra mới phát hiện Phụng Nghi cung của mình đã bị cấm quân bao vây!

“Các người làm cái gì vậy hả!” Hứa Nặc cao giọng quát.

Mọi người nghe xong vội ngừng động tác, A Ly liền vội vàng chạy tới thuật rõ tình huống cho Hứa Nặc.

“Công tử, nô tỳ cũng không biết vì sao mới sáng sớm bọn họ đã xông tới, nói là phụng mệnh hoàng thượng bao vây Phụng Nghi cung.”

Hứa Nặc khó hiểu, Thẩm Dập Luân điên cái gì chứ!

“Nương nương, lão nô cũng không hiểu ý chỉ của hoàng thượng, chỉ là tối qua sau khi Nhu phi nương nương trở về, hoàng thượng sáng nay đã hạ chỉ.”

Hứa Nặc nghe xong cũng không xuất hiện biến hóa gì trên mặt, quay đầu thản nhiên nói:

“Bốn cung đã biết, nếu là ý chỉ của hoàng thượng, vậy các người làm theo là được.”

“Công tử!” A Ly tức giận không thôi, nhưng công tử đã nói như vậy thì nàng cũng không có biện pháp phản đối, bắt quá trong lòng càng thêm chán ghét Nhu phi kia.

Trương Hòa cũng biết bây giờ nói gì cũng không được, bởi vậy phát tay lệnh cấm quân bao vây nói này, ông cũng phụng chỉ không rời chỗ này nữa tắc.

Hứa Nặc đi vào tiểu thư phòng suy nghĩ dụng ý trong lần hành động này của Thẩm Dập Luân. Chẳng lẽ là Tô Ninh nói gì sao? Hay là Thẩm Dập Luân không thích mình?

...

Hứa Nặc gạt bỏ đáp án này!

Tóm lại là bây giờ phải nhanh làm rõ tình huống này, Hứa Nặc đau đầu suy nghĩ.

Lúc này người đau đầu còn có Thẩm Dập Thanh, bởi vì hoàng huynh hắn ta chẳng biết tại sao lại hạ một ý chỉ mà hắn ta không tài nào hiểu nổi “Không được nhập cung”, đúng vậy, không gọi hắn ta không được phép nhập cung? Đây là ý gì vậy hả? Hắn ta cũng nên vào cung vấn an mẫu hậu mà?! Hoàng huynh gì cái gì đây, thật sự đoán không ra. Bất quá... hoàng huynh nói chắc có lý do O()O.

...

Đúng vậy, hoàng huynh nhất định không giải thích! Cho nên hắn ta căn bản không xoắn xuýt bao lâu liền đi thưởng thức thi từ ca phú. Ừm, hắn ta chính là tao nhã như vậy đấy!

Thẩm Dập Luân cũng rất đau đầu! Hắn mới một thời gian không gặp người kia, cứ nhiên đã học được thông đồng với người khác! Thật tức mà! Tối trọng yếu chính là người kia còn là đệ đệ của hắn! Xin phép cho hắn biểu lộ một chút bi thương!

Nhưng mà, mờ ám chà xát tay nở một nụ cười, Thẩm Dập Luân vừa nghĩ tới chuyện hôm nay liền vô cùng hưng phấn, sớm phải như vậy, bằng không thì y sẽ đi ra ngoài câu dẫn người. Dù sao cũng là thê tử của mình mà, chẳng lẽ không nên tuân theo tam tông tứ đức sao? Chờ chuyện này qua đi hắn nhất định phải giáo huấn y một trận, khiến y nói mình ta sai rồi... khóc... nói... ở dưới thân mình.

Khụ, Thẩm Dập Luân cảm thấy mặt có chút nóng lên, đều do tiểu yêu tinh này, Thẩm Dập Luân ngứa tâm nghĩ thầm.

“Hoàng thượng!” Tô Ninh từ cửa bước vào. Thẩm Dập Luân ngay lập tức thay đổi một bộ mặt ôn nhu đa tình.

“Ái phi sao đến sớm vậy?”

Lúc này Hứa • tiểu yêu tinh • Nặc đã bỏ đi suy nghĩ, còn đang A Ly ở bên an ủi, y đã nghĩ thông suốt, nếu như Thẩm Dập Luân giam lỏng mình như vậy, vậy y khẳng định cái gì cũng không làm được. Người cho rằng các thị vệ này đều vô dụng như vậy sao? Người muốn ra liền ra? Bọn họ đều là người đã qua khóa huấn luyện chuyên nghiệp, nhiệm vụ của bọn họ là bảo vệ hoàng thượng cùng phi tần, hơi thất trách một chút thì trong một phút có thể rơi đầu ngay!

Vì vậy Hứa Nặc quyết định trải qua một quãng thời gian sống ngồi ăn chờ chết. Những chuyện khác, sau này rồi tính đi, cổ nhân không phải nói thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng(*) sao!

(*)thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng: cả câu là “Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, xe đến chân núi ắt có đường.”, có ý là khi người đang gặp bế tắc, không biết giải quyết vấn đề như thế nào, vậy sẽ thuận theo tự nhiên, chuyện gì đến rồi sẽ đến, không thể gấp được.

Hứa Nặc cũng không biết, quả thật có chuyện lớn sắp xảy ra.

33. Chương 33

Cứ như vậy hai ba ngày trôi qua, vẫn luôn gió êm sóng lặng. Tối hôm đó Hứa Nặc vẫn hoạt động như thường ngày, bất quá vừa mới anwmf lên giường chưa được bao lâu liền nghe tiếng A Ly nhẹ giọng gọi mình.

“Xảy ra chuyện gì?” Hứa Nặc đi ra mới biết không chỉ có A Ly, Trương Hòa cũng ở, chuyện này càng khiến Hứa Nặc không thể hiểu nổi.

Lúc này Trương Hòa tiến lên một bước nói:

“Nương nương, hoàng thượng hạ lệnh muốn chúng nô tài hộ giá người xuất cung, người mau đi thanh quần áo cùng nô tài khởi hành ạ!”

Hứa Nặc vẫn không nhúc nhích nhìn Trương Hòa.

“Có phải có chuyện gì không? Thầm Dập Luân đâu?” Hứa Nặc trong lòng vô cùng lo lắng, thế nhưng y lại không có biện pháp ra ngoài nghe ngóng.

Trương Hòa cũng chẳng quan tâm cách xưng hô của Hứa Nặc có vấn đề, ông hiện tại chỉ một lòng muốn hộ tống Hứa Nặc xuất cung, đây chính là tử mệnh đó!

“Nương nương bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, người vẫn là mau đi đi, chờ chuyện này kết thúc hoàng thượng sẽ giải thích rõ ràng với người thôi!”

Hứa Nặc còn muốn phản bác lại bị Trương Hòa chặn lại.

“Sau hãy nói, nương nương người ở chỗ này không an toàn, hoàng thượng cũng không thể yên tâm được, vạn nhất người xảy ra chuyện gì, hoàng thượng khẳng định loạn thành một đần mất.”

Hứa Nặc lo lắng cho Thầm Dập Luân nhưng mà cũng biết Trương Hòa nói có lý, y tay trái gà không chặt, lại đợi ở chỗ này cũng là một phiền phức cho Thầm Dập Luân.

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta chạy nhanh đi!” Hứa Nặc nói với Trương Hòa.

A Ly nghe xong vội vàng giúp Hứa Nặc thay quần áo. Sau khi ba người thừa dịp đêm tối yên lặng bước trên đường nhỏ, Thầm Dập Luân đã điều động cấm quân tuần tra lộ tuyến, Trương Hòa theo hai người một đường đến thẳng cửa cung, sau đó, mới tiến vào một chiếc xe hỗn tạp qua kiểm tra không có vấn đề liền được thả đi.

Sau khi đến nơi bọn họ xuống xe, người đánh xe đi hướng bắc bọn họ đi hướng nam.

Hứa Nặc lúc này mới hỏi một câu:

“Công công, chúng ta này là muốn đi đâu?”

Trương Hòa nói:

“Tới nhà Ninh Tuyên.”

“Nhà Ninh Tuyên?” Hứa Nặc khó hiểu. “Tại sao lại là chỗ của hần ta? An toàn chứ?”

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất! Chúng ta vội vàng tìm một quán trọ sẽ gây sự chú ý của người khác, không bằng vào nhà người quen ở sẽ không bị hoài nghi. Hơn nữa chuyện này hoàng thượng sáng sớm đã sắp xếp tốt, xung quanh cũng phải người canh gác, rất là an toàn, nương nương yên tâm.”

Hứa Nặc nghe Trương Hòa nói xong âm thầm gật đầu, hơn nữa vừa nghe tới là quyết định của Thầm Dập Luân, hoảng loạn trong lòng đột nhiên an tĩnh lại. Hứa Nặc không rõ vì sao, nhưng mà vẫn quy nó về sự ỷ lại đối với bằng hữu.

Ba người yên lặng tiến vào ngõ nhỏ vào nhà Ninh Tuyên, Trương Hòa chịu trách nhiệm đi gõ cửa, chỉ trong chốc lát Hứa Nặc đã tới mở cửa, mời bọn họ vào nhà còn đặc biệt quan sát xung quanh cửa.

“Thật sự là làm phiền hai người!” Hứa Nặc xin lỗi nói.

“Không sao, nghe được người tới A Hàng cũng rất vui vẻ.” Ninh Tuyên vẫn là khuôn mặt cứng rắn như cũ.

“Vừa vặn chỗ này của ta có ba gian phòng, lúc trước cũng có quét qua nên các người có thể trực tiếp ở lại.” Ninh Tuyên nói xong liền dẫn bọn họ về phòng.

Gian phòng tuy nhỏ nhưng rất sạch sẽ, hơn nữa Hứa Nặc cũng không phải đại tiểu thư nhõng nhẽo, y đối với chỗ này rất hài lòng.

Sắp xếp phòng ở cho mọi người xong Ninh Tuyên liền trở về, A Ly và Trương Hòa sau khi phụ giúp Hứa Nặc dọn giường cũng được trở về nghỉ ngơi.

Hứa Nặc nằm trên giường nhưng không hề buồn ngủ, y không biết tình cảnh hiện nay của Thẩm Dập Luân ra sao, nhưng nếu đã đưa mình xuất cung, vậy, tình huống có phải không khả quan lắm? Thẩm Dập Luân hẳn có thể bị nguy hiểm gì đó? Không! Không thể, ở bên cạnh hẳn có nhiều người bảo vệ hẳn như vậy, nhất định không có chuyện gì đâu!... Thẩm Dập Luân! Người nhất định không thể có chuyện gì!

Thẩm Dập Luân xem tin tức ám vệ đưa tới thở dài một hơi, hoàn hảo, Tiểu Nặc bây giờ đã an toàn. Như vậy, thời điểm hẳn phản công đã đến rồi, các người hãy chuẩn bị sẵn sàng!

Hứa Nặc ngày hôm sau bị ánh mắt trời chiếu sáng nên tỉnh lại, từ cửa sổ nhìn ra ngoài ánh mắt trời vô cùng chói chang, mang theo một cỗ khí thế có thể nướng cháy người!

Ngoài cửa hình như có thanh âm đứt quãng nghe không rõ lắm, Hứa Nặc tự mặc quần áo đi ra ngoài, đến nơi thì thấy là A Ly cùng Ninh Tuyên ở trong phòng bếp, không biết là đang làm gì.

“A Ly, hai người ở đây làm gì vậy?” Hứa Nặc lên tiếng.

“Công tử!”

“Tiểu Nặc!”

“Nương nương!”

“...” Đúng, đây là Ninh Tuyên.

A Ly trước hết chạy tới, líu ríu nói. Thì ra là buổi sáng A Ly muốn nấu cơm cho Hứa Nặc ăn, kết quả Ninh Tuyên không cho nàng vào bếp, chuyện này đã chọc tức A Ly, nàng cũng là vì Hứa Nặc, toàn tâm toàn ý muốn vào, Ninh Tuyên liền đứng ở cửa chặn nàng, với khí lực của la tất nhiên là không chuyển được. sau đó, Tô Hàng càng Trương Hòa cũng tới, mỗi người khuyên một câu, kết quả hai người đều không nghe, càng thêm âm ỉ hơn!

Hứa Nặc im lặng, này là chuyện gì đây hả! Cuối cùng vẫn là Hứa Nặc bị “ ” đứng ra giải hòa.

“Được rồi được rồi, nếu như huynh ấy không chịu thì người cũng đừng dùng, chúng ta là khách, khách phải thuận theo chủ hiểu không?” Hứa Nặc nghiêm túc nói với A Ly.

“Thế nhưng mà công tử, ta...” A Ly có chút ủy khuất.

“Được rồi, huynh ấy nấu cơm người còn không thích sao!”

“... Đúng vậy, hẳn nấu cơm cho ta! Vậy thì ta không làm nữa, công tử người cũng đừng đợi ở chỗ này nữa, không khí ở đây không tốt đâu!”

Những người khác đều bị thay đổi của A Ly khiến đỏ khốc đỏ cười.

Lúc này Tô Hàng lên tiếng.

“Tiểu Nặc, người đi theo ta để huynh ấy một mình ở phòng bếp này là được rồi!” Nói xong còn trừng mắt liếc Ninh Tuyên. Ninh Tuyên vẻ mặt đang thương ủy khuất nhìn Tô Hàng cũng không dám phản bác. Trương Hòa cười tủm tỉm nhìn mấy người này, trong lòng không khỏi cảm khái, tuổi trẻ thật tốt mà!

Mọi người sau khi hưởng thụ một bữa sáng đặc sắc, Ninh Tuyên liền tới tửu lâu, Trương Hòa cũng nói có chuyện cần làm, A Ly gánh vác công tác dọn dẹp, Tô Hàng thừa dịp này kéo Hứa Nặc vào phòng mình.

“Có chuyện gì sao? Sao thần thần bí bí vậy?” Hứa Nặc trêu Tô Hàng nói.

Tô Hàng cũng không có phản ứng như trước kia, ngược lại hết sức nghiêm túc nhìn Hứa Nặc.

“Tiểu Nặc, ta có một vấn đề muốn hỏi người!”

“... Cái gì vậy?”

“Người... cái kia...” Tô Hàng mấy lần muốn nói lại thôi, nhìn Hứa Nặc mà tâm cực kỳ ngứa, quả thực mắc chứng tự bất buộc!

Cuối cùng Tô Hàng dường như hạ quyết tâm nói:

“Hứa Nặc, người vẫn muốn trở về sao?”

“... Hả?” Hứa Nặc há hốc mồm, cái quỷ gì đây? Trở về, trở về sao? Hoàng cung sao?

Tô Hàng nhìn nét mặt của y còn tưởng y do dự, thế là lại nói:

“Bây giờ kế hoạch kia xảy ra sai sót, chúng ta cũng không biết làm sao, hơn nữa người cũng nên ở nơi này chơi thoải mái một thời gian dài, nếu trở về thân thể người sẽ thực sự không chịu nổi đâu!” Sau khi nói ra hắn càng ngày càng kích động.

Hứa Nặc không thể không cắt ngang hắn.

“Người vừa rồi nói cái gì vậy hả? Tại sao ta một chữ cũng nghe không hiểu vậy?”

Tô Hàng còn tưởng y đang nói đùa, nhưng nhìn đến vẻ mặt mê man của y, Tô Hàng... Tô Hàng biểu hiện hẳn lần này thực sự xong rồi!

“Người... người không nhớ rõ? Thực sự không nhớ rõ!!!” Tô Hàng bày ra vẻ mặt phát điên, thật sự là không đành lòng nhìn thẳng.

Hứa Nặc yên lặng nhớ lại khuôn mặt Thẩm Dập Luân.

“Kỳ thật trong đầu ta có xuất hiện một chút ký ức kỳ quái...”

“Thật vậy chứ!” Tô Hàng kích động nắm lấy bờ vai y. “Người bây giờ quan trọng nhất là khôi phục trí nhớ biết không!”

“Thế nhưng là, ta không cảm thấy trí nhớ mình có vấn đề mà?”

“Sao vậy được! Người là người đã xuyên qua! Chuyện này người cũng không nhớ rõ?”

“...” Hứa Nặc trầm mặc.

“Aiz, được rồi, việc cấp bách là tìm cách giúp người khôi phục trí nhớ, ta muốn nghĩ biện pháp.” Tô Hàng nói xong cũng bỏ mặc Hứa Nặc, trước khi ra ngoài còn chỉnh lại y phục, mở cửa “suy yếu” đi ra ngoài.

Hứa Nặc: Ta nói có chỗ nào không thích hợp lắm!

34. Chương 34

Sau khi Tô Hàng đi ra bỏ lại Hứa Nặc một mình, ai cũng không biết Hứa Nặc đang suy nghĩ cái gì, dù sao y không lâu sau đó liền đi ra, tuy nhiên y lại nói bị không khí mới mẻ bên ngoài hấp dẫn.

Cứ như vậy một đoạn thời gian an ổn trôi qua.

“Công tử, chúng ta bao giờ mới có thể về vậy?” A Ly tuy rằng cảm thấy nơi này không tệ, nhưng nàng vẫn muốn hồi cung.

“Sao vậy? Không thích nơi đây sao?” Hứa Nặc cười hỏi.

“Cũng không hẳn vậy.” A Ly nghịch nghịch tóc. “Nhưng mà chúng ta không thể ở đây mãi được đâu, dù sao người cũng là hoàng hậu, vẫn là phải hồi cung chứ?”

A Ly đơn thuần nên không nghĩ quá nhiều, nhưng nàng sau khi nói xong nhìn sắc mặt Hứa Nặc tâm tình đột nhiên trở nên rất phức tạp, nàng tuy rằng không hiểu toàn bộ, nhưng cũng biết trong đó bao hàm cả bị thương. Nhưng mà, bị thương? Công tử sao loại thương tâm vậy? A Ly có muốn hỏi Hứa Nặc cũng không cho nàng cơ hội.

“Loại chuyện này không phải chúng ta có thể quyết định được.” Hứa Nặc thản nhiên nói.

A Ly cảm thấy công tử ngày càng kỳ quái, nhất là từ sau khi nói chuyện với Tô công tử kia, cho nên nàng phải tìm mọi biện pháp không để bọn họ ở cùng một chỗ, như vậy công tử sẽ không vui đâu!

Tô Hàng bây giờ xác thực hay tới tìm mình, nghĩ tới đây Hứa Nặc cũng rất bất đắc dĩ, y tuy rằng không còn ký ức lúc trước nhưng mà ý thức trách nhiệm của kế hoạch trước kia khắc sâu trong linh hồn khiến y không có biện pháp rời khỏi thời đại này. Dựa theo lời Tô Hàng là y tự nguyện bước vào, vì vậy khẳng định sẽ có phương pháp trở về, nhưng trên thực tế y đã mất ký ức căn bản không nhớ được cái gì nữa rồi.

Aiz! Thật sự là buồn chết ta mà!

Chuyện này được ám vệ báo cáo cho Thẩm Dập Luân xong hắn liền muốn ngay lập tức tới bóp chết tên Tô Hàng kia, trực giác của hắn cho biết Tô Hàng không đơn giản, bởi vì ám vệ trong lúc thám thính không thể nghe được nội dung trò chuyện của bọn họ! Hơn nữa Hứa Nặc những ngày nay khác thường... Thẩm Dập Luân đã có một cảm giác nguy cơ lớn, tạo cho hắn ảo giác sắp sửa mất đi Hứa Nặc!

Không! Không thể! Dù có phải dùng thủ đoạn gì hắn cũng phải đem Hứa Nặc buộc bên người! Hắn không thể mất đi y! Ai dám ngăn cản hắn sẽ diệt trừ kẻ đó!

Xem ra phải đẩy nhanh tiến độ rồi... Hứa Nặc như có điều suy nghĩ nhìn về phía chén canh trên bàn.

Ba ngày sau, toàn thành chấn kinh!

Đương kim thánh thượng bị dị tộc ám sát, bị thương rất nặng, thủ lĩnh cấm quân bắt sống thích khách tại chỗ, sau khi thẩm vấn đã bắt được gian tế, trong đó không thể thiếu các vị trọng thần.

Dân chúng vì tin tức này mà sôi sục rất lâu, còn Hứa Nặc rất lo lắng cho Thẩm Dập Luân, thật sự bị trọng thương sao? Đáng tiếc không ai trả lời y cả.

Xế chiều hôm đó Th liên chỉ huy người thu dọn đồ đạc chuẩn bị hồi cung. Tô Hàng thừa dịp lúc này đi tìm Hứa Nặc. Hắn ta đã phát hiện ra, nhưng ngày này bọn người kia cố ý lại như vô ý tách hắn ta và hắn ra, xem ra Thẩm Dập Luân đã biết cái gì đó, ngược lại Tô Hàng chẳng sợ, bởi vì hắn ta mỗi lần đều sẽ có biện pháp an toàn, bất quá vẫn phải nhanh chóng khôi phục trí nhớ cho Hứa Nặc.

“Tiểu Nặc, ngươi phải trở về cung mất rồi, những gì muốn nói ta đều đã nói hết, ngươi nhất định phải nhanh nhớ ra, bọn họ cũng không chờ được lâu đâu.”

“Ta sẽ cố hết sức.” Hứa Nặc thấp giọng nói.

Quả nhiên bọn họ không thể nói vài lời đã bị cắt ngang.

“Nương nương, đã có thể rời đi.” Trương Hòa tới đưa Hứa Nặc rời khỏi.

Tô Hàng biết sau này muốn gặp Hứa Nặc càng khó, bởi vậy càng thêm lo lắng.

Mà Hứa Nặc bây giờ lo lắng hơn vì thương thế của Thẩm Dập Luân, cũng không biết hắn có đỡ hơn chút nào chưa. Cứ như vậy vội vã trở về hoàng cung, Hứa Nặc chưa kịp thay quần áo đã trực tiếp tới thăm cung của Thẩm Dập Luân.

“Thẩm Dập Luân, ngươi không sao chứ?” Hứa Nặc vừa vào liền kêu tên Thẩm Dập Luân.

Kết quả sau khi đi vào mới phát hiện Thẩm Dập Luân khỏe mạnh ngồi trước bàn xử lý công vụ...

“Tiểu Nặc, sao ngươi về nhanh vậy, ta còn tưởng phải chờ ngươi lâu hơn nữa.” Thẩm Dập Luân cười hướng y đi tới, căn bản nhìn không ra một chút bộ dạng khi bị thương. “Sao lại cúi đầu? Chẳng lẽ ta quá soái sao?” Thẩm Dập Luân thấy Hứa Nặc không nhìn mình liền cố ý đùa giỡn y.

“Thẩm Dập Luân.” Hứa Nặc thanh âm rất thấp, nếu chú ý nghe có thể thấy thanh âm có chút run rẩy. “Ngươi sau này có thể không đùa nhảm chán như vậy được không? Ngươi có biết người như vậy rất nhiều người sẽ thương tâm không! Như vậy chơi rất vui hả?!” Tiếng Hứa Nặc càng lúc càng lớn, đến cuối cùng như là rống lên.

Thẩm Dập Luân cuối cùng phát hiện không đúng, hắn giơ tay nắm cằm nâng mặt Hứa Nặc lên, lúc này mới nhìn rõ mắt Hứa Nặc đã đỏ lên, nước mắt vẫn ứ đọng trong hốc mắt, trực rơi xuống.

“Thực xin lỗi.” Thẩm Dập Luân nói. “Thực sự rất xin lỗi, nhưng mà, ta rất vui, thật sự.” Thẩm Dập Luân không để ý Hứa Nặc sau khi nghe xong trợn to hai mắt bắt đầu giãy giụa, tự mình nói tiếp. “Ta vui bởi vì người lo lắng cho ta, người có thể lo lắng cho ta khiến ta rất vui, rất vui về.”

Thẩm Dập Luân thâm tình nhìn Hứa Nặc, trong mắt bao hàm tình ý tựa hồ yếu dật xuất lai(*), Hứa Nặc cũng sa vào trong đôi mắt này của Thẩm Dập Luân, quên mất hết thầy phản kháng.

(*)yếu dật xuất lai: nhất định phải bày ra, đại khái vậy.

Thẩm Dập Luân nhìn Hứa Nặc tựa trong ngực mình ánh mắt càng ngày càng mờ mịt, hắn không muốn nhìn nữa rồi, đã từng rất muốn chăm chú đem y khảm vào trong ngực! Vĩnh viễn không buông ra!

Thế là Thẩm Dập Luân không du dự nữa, hôn lên đôi môi đã nhiều lần hắn ao ước.

Thẩm Dập Luân hôn thập phần bá đạo cùng hữu lực, lại nóng như lửa đốt, Hứa Nặc kim lòng không đậu càng ngày càng trầm luân, đến cuối cùng mới bắt đầu yếu ớt đáp lại. Thấy được người nào đó đáp lại càng thêm kích thích, liền đem Hứa Nặc hôn đến toàn thân như nhũn ra, chỉ có thể rúc vào trong ngực Thẩm Dập Luân. Đến lúc được buông ra Hứa Nặc theo bản năng hít từng ngụm từng ngụm không khí mới lạ.

35. Chương 35

Qua rất lâu Hứa Nặc mới hết tức giận, chuyện thứ nhất y làm là “từ từ từ” cách Thẩm Dập Luân một khoảng an toàn.

Thẩm Dập Luân:...

Hứa Nặc che miệng trừng hắn:

“Người làm cái gì vậy hả!”

“Còn muốn ta nói ra sao?” Thẩm Dập Luân thử thăm dò tiến đến một bước, Hứa Nặc vội vàng lui ba bước.

Thẩm Dập Luân:...

Hứa Nặc cũng biết mình vừa hỏi một câu nhảm nhí, bất quá y vẫn không thể tin được Thẩm Dập Luân vậy mà... tại sao lại... hôn luôn rồi! Chẳng lẽ không có lấy một thời khắc tỏ tình ầm ập trước khi hôn sao?!

Hứa Nặc dè xuống nội tâm ngọt nhẹ, ra vẻ nghiêm túc nói:

“Người lại đem ta biến thành ai? Người cho rõ đi, ta là Hứa Nặc, không phải A Miêu A Cửu gì đó hết!”

Thẩm Dập Luân cười nhìn y, trong mắt thâm tình như có như không.

“Ta đương nhiên biết rõ, người là Tiểu Nặc cuarta.” Thẩm Dập Luân vừa nói vừa bắt động thanh sắc tới gần y. “Ta không thích những lời hứa hẹn trống rỗng vô lực, đối với người ta yêu, ta chỉ biết rằng, tất cả chỉ có muốn bảo vệ người cả đời an ổn vô ưu! Tuyệt không để bất luận kẻ nào tổn thương người, bảo vệ người, bao dung người, ra sẽ khiến người trở thành người hạnh phúc nhất!”

Nói xong câu cuối Thẩm Dập Luân đã đi đến trước mặt Hứa Nặc, dè bả vai y lại, bắt y phải nhìn thẳng vào mình.

“Hứa Nặc, người nguyện ý không?” Thẩm Dập Luân tuy biểu lộ ra bên ngoài một bộ nắm chắc phần thắng, kỳ thật trong lòng vẫn vô cùng tâm thần bất định, dù sao thì hắn chỉ có thể xác định Hứa Nặc có hảo cảm với mình, nhưng mà hảo cảm nhiều hay ít Thẩm Dập Luân không cách nào đoán được, đương nhiên nếu như Hứa Nặc không đồng ý mình trước hết sẽ đem y buộc bên người, lâu ngày sinh tình, cho đến khi Hứa Nặc thích mình mới thôi.

Hứa Nặc nhú mày suy tư rất lâu mới buông lỏng tay nói một câu:

“Cách nói của người có vấn đề, ”hạnh phúc nhất” là không có đâu, bởi vì có rất nhiều người đều cho rằng bọn họ là người “hạnh phúc nhất”, hơn nữa hạnh phúc hay không còn tùy thuộc vào tâm tính người đó, vì vậy ta không thể trở thành người “hạnh phúc nhất”, chỉ là người hạnh phúc thôi.”

Thẩm Dập Luân:... Vợ dù sao cũng không ngả bèo theo lẽ thường, phải làm sao? Đi đường thẳng, cấp tốc đoạt lấy!

Thẩm Dập Luân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm chỉnh của Hứa Nặc, một chút lửa giận mới ban nãy bỗng nhiên không thấy, đây đầu đều là “Tiểu Nặc nhà ta sao dễ thương vậy chứ!” các loại lời nói khen ngợi, cứ cho là y không lập tức trả lời, thì vẫn còn nhiều thời gian, hẳn tin rằng Hứa Nặc cuối cùng sẽ chấp nhận hẳn.

“Được được được, ta sai rồi, vậy người có muốn trừng phạt ta không?” Thẩm Dập Luân kéo gần hơn khoảng cách giữa hai người.

“Trừng phạt?” Hứa Nặc không hiểu gì, tại sao còn có trừng phạt?

“Phải phạt ta thân người một cái được chứ?” Thẩm Dập Luân phối hợp tự định xong hình trừng phạt không đợi Hứa Nặc đồng ý liền lập tức thi hành, Hứa Nặc thấy tình huống phát triển bất bình thường lại càng hoảng sợ, hình phạt này không muốn có được không?

Hoàn hảo đến giây cuối cùng Thẩm Dập Luân cảm nhận được Hứa Nặc kháng cự mà dừng động tác.

“Có thể dừng không, không muốn như vậy, ta... không quen.” Hứa Nặc nhỏ giọng nói.

Thẩm Dập Luân cũng không miễn cưỡng.

“Thôi được rồi, vậy thiếu nợ lần này, lần sau ta sẽ lấy lại.” Nói xong cũng không biết nghĩ đến cái gì, cười vô cùng... , đương nhiên là ở trong mắt Hứa Nặc nhìn ra.

“Người đã không còn chuyện gì vậy ta về trước.” Hứa Nặc định trở về, nhưng mà mắt thấy Thẩm Dập Luân muốn ngăn cản, liền thêm một câu: “Ta rất mệt, muốn nghỉ sớm một chút.”

Nói xong câu này quả nhiên Thẩm Dập Luân không cản nữa nói:

“Vậy được, người nghỉ sớm một chút, sáng mai ta tới tìm người ăn sáng cùng.”

“Ừm.” Hứa Nặc nói xong cũng không chờ thêm đi ra ngoài.

Thẩm Dập Luân diện vô biểu tình nhìn bóng lưng Hứa Nặc càng đi càng xa, thật lâu không nói lời nào.

Sau khi Hứa Nặc trở đuổi bọn A Ly ra tự mình tắm rửa xong nằm trên giường, hai mắt vô thần nhìn trần nhà, trong đầu suy nghĩ rất nhiều, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra cái gì, chìm trong một mơ hồ hỗn loạn đến gần sáng mới ngủ được.

Hôm qua ngủ muộn nên buổi sáng Hứa Nặc không dậy được, Thẩm Dập Luân cũng không đánh thức, đợi Hứa Nặc tự tỉnh thì đã tới buổi trưa rồi.

Hứa Nặc chỉnh đốn lại bản thân đang định ra ngoài hoạt động gân cốt liền thấy A Ly chạy vội tới.

Này? Cảnh tượng này có chút quen mắt!

“Công tử! Tin tốt! Người đoán xem ta đã nghe được tin tốt gì!” A Ly cười đến miệng muốn ngoác ra luôn, xem ra thật sự là một sự kiện gì đó khiến A Ly vô cùng vui vẻ.

“Tin tốt gì vậy?” Hứa Nặc cũng không phải không cảm thấy hứng thú.

“Công tử! Tô Ninh kia cư nhiên cũng là người ám sát hoàng thượng, nghe nói bị giam lại rồi! Ta đã bảo rồi, nữ nhân kia sao được hoàng thượng thích chứ, nhất định là lại dùng chiêu trò hạ lưu...” A Ly tức giận thao thao bất tuyệt đủ loại Tô Ninh không tốt, nhưng Hứa Nặc đã không còn tâm tư để nghe, y là không tin tin này, bởi vì kiếp trước cũng không xảy ra chuyện Tô Ninh đi ám sát hoàng thượng mà? Hơn nữa Tô Ninh cũng không phải người Dị tộc nữa? Cũng không quan tâm chuyện ám sát Thẩm Dập Luân? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

(Ồ, cái tình tiết gì đây? Rõ ràng Hứa Nặc mất trí nhớ cơ mà? Sao lại thế? Ai nói cho ta biết đi.-.)

Hứa Nặc càng nghĩ càng không hiểu mối liên quan trong chuyện này, cuối cùng y cũng không nghĩ nữa, chuyện này gặp mặt hỏi mới dễ dàng. Thế là y đứng dậy nói với A Ly:

“Đi, chúng ta tới xem Tô Ninh một chút.”

“Công tử!” A Ly không dám tin kêu một tiếng, đi theo sau một lúc thì hình như mới kịp phản ứng, hạ giọng nói với Hứa Nặc: “Công tử người làm phi thường tốt!”

Hứa Nặc:...

A Ly vẫn phối hợp nói:

“Người bây giờ đi cho ả một bài học, khiến ả thấy rõ mình là thân phận gì, sao dám so với người như công tử, thuận tiện khiến người khác thấy rõ, công tử mới là người hoàng thượng thích, chủ ý này thật hay! Công tử người thật lợi hại!” A Ly nỗ lực thổi phồng Hứa Nặc, chỉ sợ công tử không kiêu ngạo!

Hứa Nặc:... Người vui là được rồi...

Hứa Nặc chỉ dẫn theo mình A Ly, nhiều người trái lại bất tiện, Thẩm Dập Luân không đem ả nhốt vào lãnh cung mà tại Trữ Tú cung, cũng giảm bớt thời gian bọn Hứa Nặc đi tìm.

Thị vệ gác cửa thấy Hứa Nặc liền cung kính hành lễ, bây giờ bọn họ cũng đều biết người này mới được yêu mến thực sự, không khỏi cẩn thận một chút.

“Nương nương người tới nơi này là thăm Nhu phi ạ?” Một thị vệ đầu lĩnh cung kính hỏi.

“Đúng rồi, sao vậy, ta không thể vào?” Hứa Nặc vốn là hỏi câu bình thường, nếu như không thể thì thôi, kết quả nghe vào tai bọn thị vệ chính là nương nương muốn vào lại bị bọn ta ngăn cản, nương nương không vui rồi, nương nương không vui chính là hoàng thượng không vui, hoàng thượng không vui, chúng ta... Ha ha...

“Không không không, đây là đâu chứ, nương nương muốn vào thì có thể, bất quá thần sợ vị nương nương bên trong kia đã thương người.” Thị vệ đầu lĩnh tranh thủ biện bạch, không để lại nửa điểm bất mãn cho Hứa Nặc.

“Ừm.” Hứa Nặc không nghĩ tới chuyện này, nhưng mà cũng không sợ. “Vậy các người đem nàng trói chặt lại là được, ta chỉ hỏi mấy câu thôi.”

“Vâng, thần sẽ sai người đi làm.” Nói xong quay lại kêu hai người thị vệ đem người trói lại, sau đó, mời Hứa Nặc vào, mang cho y một cái ghế, lại lau thật kỹ mới dừng.

Hứa Nặc cũng không nghĩ nhiều, cho là bọn họ bình thường đều như vậy, thế là trong lòng cảm khái tổ chất này thật tốt!

“Được rồi, chỗ này không sao, các người ra ngoài canh gác đi, A Ly, người cũng ra ngoài.”

“Hả?” A Ly bối rối. “Công tử, ta cũng muốn ở lại cơ ~” A Ly vẫn muốn nhìn Hứa Nặc khí phách uy vũ đại sát tứ phương, khụ, chuyện này à...

“Nghe lời, những chuyện này ta không muốn người khác nghe được, người ra bên ngoài giúp ta canh chừng, trách nhiệm rất lớn, biết không!” Hứa Nặc trịnh trọng vỗ vỗ vai nàng.

A Ly chợt cảm thấy thân gánh trọng trách lớn, nghiêm túc gật đầu.

“Công tử yên tâm, cứ giao cho ta!” Nói xong liền chạy ngay đi giúp Hứa Nặc canh chừng.

Hứa Nặc lúc này mới ngồi vào trên chiếc ghế nhỏ đánh giá Tô Ninh.

36. Chương 36

Mới có mấy ngày trôi qua, Tô Ninh đã phá vỡ ấn tượng ban đầu của Hứa Nặc.

Lúc đầu người gầy yếu như cây bồ liễu hôm nay có thể nói là da bọc xương; mái tóc đã từng đen óng mượt mà giờ cũng trở nên xơ xác vàng hoe, thậm chí xuất hiện cả tóc trắng; làn da đã từng trắng nõn nà giờ cũng biến thành màu của ánh nến.

Hứa Nặc trầm mặc nhìn ả, quần áo trên người ả vì bị dụng hình mà nhàu nát không chịu nổi, bất quá vừa rồi thị vệ đã vì ả choàng thêm một bộ y phục.

“Đây không phải là hoàng hậu nương nương sao? Sao lại rảnh rỗi đến chỗ ta vậy?” Tô Ninh chịu không được bầu không khí trầm mặc cuois cùng mở miệng trào phúng, tuy rằng mỗi cử động đều khiến ả rất thống khổ nhưng vẫn cố chịu đựng bày ra tư thế tao nhã nhất đối với Hứa Nặc.

Hứa Nặc cũng không muốn cùng ả nói nhảm, nói thẳng vào vấn đề.

“Người là người Dị tộc?”

Tô Ninh không nghĩ tới y tới là hỏi chuyện này, bất quá chuyện đến nước này ả cũng không giấu giếm được gì nữa rồi.

“Đúng vậy, ta chính là con gái của thủ lĩnh Khương tộc, Mặc Nghiên.”

“Vậy người không phải người Ninh thành sao?” Hứa Nặc kinh nghi bất định.

“Hừ, người có biết bộ dạng của Tô Ninh không hả?”

Mặc Nghiên vừa hỏi như thế Hứa Nặc càng cảm thấy quái dị, y không nói chuyện, Mặc Nghiên cũng không quan tâm, lẩm bẩm nói:

“Ta vốn là đến đây du ngoạn, lại đụng phải người có tướng mạo giống ta như đúc, sau khi trở về ta nói với phụ vương, vốn định xem là trò đùa thú vị mà thôi, ai ngờ bọn họ vậy mà muốn ta giả trang ả trà trộn vào cung chiếm đoạt sự tín nhiệm của hoàng đế, sau cùng... có thể chấm dứt hậu họa!” Tô Ninh nói bốn chữ cuối cùng đặc biệt nhấn mạnh.

Hứa Nặc hiểu rõ, Khương tộc nhỏ bé một mực phụ thuộc vào Lê quốc, mỗi năm sửa lễ cầu bình an. Nhưng mà lão thủ lĩnh mấy năm nay lại không an phận, muốn thoát khỏi sự điều khiển của Lê quốc, bất quá nghe đến lực lượng của Lê quốc liền sợ, bởi vậy mới muốn ám sát Thẩm Dập Luân, thừa dịp Lê quốc rối loạn đến xâm chiếm. Nghĩ tới đây Hứa Nặc không khỏi thở dài một hơi, kỳ thật nếu như bọn họ phái người đến đàm phán hòa bình cũng chưa hẳn không có cách giải quyết, chuyện này y hiểu rõ Thẩm Dập Luân, chắc chắn sẽ có một kết quả viên mãn, bây giờ... chỉ có thể trách bọn họ dụng tâm hiểm ác thôi, không chỉ thất bại, ngược lại còn nguy hiểm tính mạng nhiều người, tại sao phải khổ như vậy chứ!

Hứa Nặc nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô ích, sự tình đã thành kết cục đã định, y hiện tại chỉ cần hiểu rõ nghi vấn của mình.

“Vậy Tô Ninh thật ở đâu?” Hứa Nặc đổi sang quan tâm tung tích của Tô Ninh.

“Nữ nhân kia? Đương nhiên bị chúng ta giải quyết rồi? Chẳng lẽ còn lưu lại ả phá hư kế hoạch của chúng ta?”

“Vậy người làm thế nào mà giống nàng đến nỗi không bị người hoài nghi?”

“Chuyện này, ta không thể nói quá nhiều với người, chỉ có thể nói cho người biết đây là bí thuật trong tộc ta, có thể thấy được ký ức của một người, nhưng mà,” Nói đến đây Mặc Nghiên bỗng dừng lại, thấy Hứa Nặc nhìn lại mới nghiêng răng tiếp tục: “Nhưng mà Tô Ninh kia không phải người bình thường, chúng ta đến dò xét, ả, có hai đoạn ký ức!”

“Cái gì chứ!” Hứa Nặc bị dọa đứng thẳng dậy.

“Người có thể không tin, kỳ thật chúng ta ngay từ đầu cũng không tin đâu, nhưng mà đoạn ký ức còn lại vô cùng rõ ràng, chắc có lẽ không phải giả đâu, hơn nữa, trong một đoạn ký ức khác, ả thể mà lại là nữ nhân được hoàng đế thiên ân vạn sủng, cũng vì coi trọng điểm này mà mới đi học hành vi cử chỉ của ả, chuẩn bị tiếp cận hoàng đế.”

Mặc Nghiên cũng không biết ả nói những lời này mang đến cho Hứa Nặc bao nhiêu trùng kích. Tô Ninh cư nhiên cũng sống lại, vậy Thẩm Dập Luân thì sao? Có phải hắn cũng trọng sinh? Vừa ghi tới sau khi Thẩm Dập Luân trọng sinh rất có thể sẽ khôi phục mà đối đãi lạnh nhạt với mình, giống như lần trước vậy, phùng trùng tác hí(*) đã khiến mình trắng đêm khó ngủ, nếu như hắn thật sự đối đãi lạnh nhạt với mình... Hứa Nặc cảm thấy càng thêm đau lòng...

(*)phùng trùng tác hí: thỉnh thoảng gặp dịp mua vui, không phải thích thực sự.

Đau lòng? Thì ra cảm giác này là đau lòng sao? Vậy mình đối với Thẩm Dập Luân chẳng phải là...

Hứa Nặc bỗng cảm thấy vấn đề phức tạp của mình được giải quyết dễ dàng, tâm tình tựa hồ cũng tại thời khắc này buông lỏng rất nhiều.

“Vậy đến cuối cùng, tại sao?” Hứa Nặc không nói kỹ, nhưng Mặc Nghiên đã hiểu rồi.

“Tại sao?” Mặc Nghiên chưa chút cười cười. “Ta cũng đã nghĩ qua nhiều lần, nhưng ta, chính là không hạ thủ được, chỉ vì chìm đắm trong quyền luyện giả vờ mà không cách nào tự kiềm chế, ha ha, ta có phải đặc biệt ngốc không?” Nói xong Mặc Nghiên đã lệ rơi đầy mặt.

Hứa Nặc hơi hơi cúi đầu.

“Cảm ơn người.”

Mặc Nghiên ngẩng mặt cố gắng khiến mình trông không quá chật vật.

“Cảm ơn cái gì, ta lại không phải vì người sao.”

Hứa Nặc không đáp lại, đứng lên nói.

“Ta đi đây, người bảo trọng, ta sẽ vì người mà xin tha, sau này nếu có thể ra ngoài rồi, phải tìm một nơi an tĩnh mà sống.”

Nói xong không nhìn ả trực tiếp đi ra ngoài. Mặc Nghiên nhìn bóng lưng của y lẩm bẩm nói:

“Người cần phải đối xử với hắn tốt một chút đấy!”

Cửa phòng chậm rãi khép lại, ngăn cách Mặc Nghiên với tia sáng cuối cùng của thế giới bên ngoài.

“Công tử, người không sao chứ!” Hứa Nặc vừa bước ra cửa A Ly liền chạy ra đón.

Hứa Nặc cười nói:

“Không sao, người xem ta không phải rất tốt đấy sao?”

A Ly thật sự nhìn từ trên xuống dưới một lượt mới hoàn toàn yên lòng.

“Được rồi, đi thôi!”

“Vâng ạ!” A Ly cười ngây ngô.

“Cung tiễn hoàng hậu nương nương!” Bọn thị vệ cung kính tiễn Hứa Nặc rời đi.

“Công tử chúng ta đi đâu? Quay về à?” Trên đường A Ly hỏi Hứa Nặc.

“Cái này hử,” Hứa Nặc cũng muốn trở về, thế nhưng vừa nghĩ tới chuyện vừa thông suốt Hứa Nặc liền một giây thay đổi chủ ý. “Không, chúng ta tới tìm hoàng thượng.”

“Hử?” A Ly khó hiểu, nhưng mà, “Vâng, công tử nói sao thì chính là vậy, hơn nữa công tử bây giờ tâm tình thoát nhìn rất tốt, là vì muốn đi gặp hoàng thượng sao?” A Ly thẳng thắn.

Hứa Nặc sắc mặt có chút đỏ, bất quá vẫn cố tự trấn định nói:

“Tiểu hài tử thì biết cái gì chứ, không cho phép nói lung tung nữa!”

“Hi hi, công tử nói sao thì chính là vậy á!” Đương nhiên nếu trong mắt nàng không biểu hiện ra ý “Ha, ta đã hiểu rồi.” thì lời nói sẽ có sức thuyết phục hơn.

Hứa Nặc “Hừ” nhẹ một tiếng, thầm nghĩ mình không so đo với tiểu hài tử!

Hứa Nặc không nghĩ quá nhiều trực tiếp tới Ngự Thư phòng, xa xa nhìn thấy Trương Hòa đứng ở bên ngoài liền biết Thẩm Dập Luân đang xử lý chính vụ.

“Nương nương cát tường!” Trương Hòa thấy sắc mặt Hứa Nặc rất tốt, Dư thị vệ bên cạnh cũng hành lễ theo:

“Nương nương có chuyện gì muốn tìm hoàng thượng ạ?”

“Các vị không cần đa lễ.” Hứa Nặc gật đầu. “Hoàng thượng không tiện sao?”

“Hừm, chuyện này, nô tài sẽ đi hỏi, chỉ là phiền nương nương đợi ở chỗ này thôi.”

“Không sao đâu, làm phiền công công rồi.”

“Nương nương nói quá rồi, là việc nô tài nên làm mà.”

Nói xong Trương Hòa liền đi vào bẩm báo, Hứa Nặc tưởng mình phải đợi thêm một lúc lâu, không ngờ Trương Hòa rất nhanh đã đi ra.

“Nương nương mời vào!”

Hứa Nặc kinh ngạc nhưng không hỏi nhiều liền tiến vào. Đi vào mới phát hiện bên trong vậy mà có rất nhiều đại thần đang quỳ, mà Thẩm Dập Luân ngồi chính giữa sắc mặt âm trầm nhìn bọn họ!

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?!

37. Chương 37

Hứa Nặc phát hiện bọn họ vừa nhìn nhìn thấy mình liền tình lộ ra thần tình phức tạp.

Đề xuống nghi hoặc đáy lòng, Hứa Nặc hành lễ với Thẩm Dập Luân:

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng!”

“Tiểu Nặc không cần đa lễ.” Hứa Nặc vẫn chưa đứng dậy Thẩm Dập Luân đã nhanh chân đến đỡ y.

“Ta không phải đã nói rồi sao, ta và người giữa hai người chỉ cần giống như hai người trong các nhà bình thường thôi.” Nói xong Thẩm Dập Luân nắm chặt tay Hứa Nặc dẫn đến đứng sau án thư.

Hứa Nặc chớp mắt, sao y lại cảm nhận được một cỗ oán khí cường liệt? Thế nên y cơ trí hỏi lảng sang chuyện khác:

“Hoàng thượng là đang thương thảo nghị sự à? Chi bằng thân thiếp lui xuống vậy.”

“Không cần, chuyện này có liên quan tới người đấy!”

“... Hả?” Hứa Nặc in lặng, tại sao y lại cảm thấy những cỗ oán khí kia đang thực chất hóa mà bay đến trên người mình nhỉ?!

Thẩm Dập Luân đối với chuyện này vẫn giết mình chưa tỉnh:

“Bọn họ đang khuyên ta nên chọn hoàng hậu khác, đem người đuổi ra khỏi hoàng cung.”

Hứa Nặc toàn thân cứng đờ, thanh âm của Thẩm Dập Luân rất nhẹ, nhưng cũng không giảm bớt sợ hãi bất an khi nghe, thậm chí y cũng không rõ Thẩm Dập Luân nói câu này rốt cuộc là thăm dò mình hay còn có ý khác. Thế nhưng mà, vừa nghĩ tới ngày hôm qua hắn đã tỏ tình, tình thâm như vậy... Hứa Nặc quyết định tin tưởng Thẩm Dập Luân một lần, dù cho kết quả khiến y khó thừa nhận, y cũng muốn dừng cảm nói một lần!

Nghĩ xong Hứa Nặc càng đứng thẳng thêm lên, ngẩng đầu nhìn các vị đại thần bất ti bất kháng(*) nói:

(*)bất ti bất kháng: đúng mực, vừa phải, không quá đáng

“Chư vị sợ là suy nghĩ nhiều rồi, bốn cung chính là hoàng hậu được tiên hoàng khâm định, có trục xuất ta hay không chỉ sợ còn chưa đến phiên chư vị đâu nhỉ? Huống hồ,” Nói đến đây Hứa Nặc nhìn về phía Thẩm Dập Luân, cam đảm nắm chặt tay hắn, thấy Thẩm Dập Luân không kháng cự, Hứa Nặc đã đủ tin tưởng.

“Huống hồ bốn cung là người hoàng thượng thật tình đối đãi thì có gì không được?!”

Đám đại thần thực sự bị lời này dọa ngây người! Đương nhiên là rất không được rồi! Đương kim hoàng hậu sao có thể là nam tử chứ? Bọn họ trước không nói vì hoàng hậu mới lên làm không lâu, nếu tùy tiện biến mất cũng khó cho người trong thiên hạ một lời giải thích, bởi vậy đặc biệt chờ tới bây giờ. Đáng tiếc, ngàn tính vạn tính cũng không tính đến người trong cuộc! Hứa! Nặc! Được yêu mến! Vậy bọn họ có lý do gì để trục xuất Hứa Nặc?!

Hứa Nặc hài lòng nhìn đám bảo thủ phía dưới đám ngực dậm chân, lại hảo tâm thêm một câu:

“Đây là chuyện nhà của hoàng thượng, chư vị có chút vượt quá rồi, nhỉ?”

Nhiều đại thần nghe xong lời này trong nội tâm “lộp bộp” vài tiếng, vội vàng quỳ xuống dập đầu, miệng liên tục nói:

“Hoàng thượng thứ tội! Thần không dám! Thần không dám!”

Hứa Nặc quay đầu nhìn Thẩm Dập Luân cười đắc ý, thật sự không biết nụ cười này khiến Hứa Nặc tâm ngứa khó nhịn. Không muốn nhìn đám già đầu chường mắt kia, Thẩm Dập Luân phát tay:

“Được rồi, lui xuống đi, chuyện này sau đừng nhắc lại nữa!”

“Thần tuân chỉ! Tạ hoàng thượng! Chúng thần cáo lui!” Nói xong giống như có cái gì đuổi theo phía sau, bọn họ vô cùng lo lắng lui ra ngoài.

Chờ trong phòng chỉ còn lại hai người Hứa Nặc mới cảm nhận được bầu không khí ám muội cùng mới lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi của mình.

“Khụ.” Hứa Nặc đầu tiên phá vỡ bầu không khí khiến y vô cùng không tự nhiên này. “Chuyện kia, ta là tới hỏi người buổi trưa có muốn tới chỗ ta ăn trưa không?”

Hỏi xong Hứa Nặc càng lúng túng! Chuyện kia phải nói ra y không thể chờ được! Gấp không dần nổi! Rõ ràng chỉ là giảm bớt bầu không khí thôi, đến bây giờ, ha ha, thêm một mối lửa cũng không tệ đâu!

Quả nhiên, Thẩm Dập Luân nghe xong ánh mắt càng nóng thêm, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống mình, Hứa Nặc bất động thanh sắc lui một bước nhỏ, bảo trì khoảng cách an toàn có hiểu không!

“Chuyện kia,” Hứa Nặc nhịn không được mở miệng. “Chúng ta có thể chậm một chút không, ta cần có thời gian làm quen một chút.” Nói xong tiểu tâm dục dục nhìn Thẩm Dập Luân, sợ hấn kích động liền ăn mình luôn.

Thẩm Dập Luân quả thực không dám tin! Hắn đã nghe được cái gì vậy?! Tiểu Nặc đáp ứng hắn! Đáp ứng hắn! Thẩm Dập Luân hận không thể chiêu cáo thiên hạ để diễn tả tâm tình kích động khó kiềm chế của mình!

Hắn bước tới một bước cầm chặt hai tay Hứa Nặc:

“Tiểu Nặc, ngươi nói, là sự thật?”

Cẩn thận nghe lại vẫn có vài phần run rẩy, Hứa Nặc nhìn hắn không giống đang giả bộ, trong lòng càng thêm mềm mại, thanh âm cũng kiên định hơn:

“Thật sự.”

“Không hỏi hận?”

“Không hỏi hận!”

“Tiểu Nặc! Tiểu Nặc!...” Thẩm Dập Luân kích động ôm chặt lấy y, liên tục kêu tên y, Hứa Nặc cũng không có chút nào không kiên nhẫn, áp lời từng tiếng.

Ôm một hồi Thẩm Dập Luân buông Hứa Nặc đối mặt với y nói:

“Tiểu Nặc, ta có thể hôn ngươi không?”

Ánh mắt tiểu tâm dục dục nhìn khiến Hứa Nặc tâm mềm thêm một phần, không đành lòng cự tuyệt.

“Đương nhiên.”

Thẩm Dập Luân vừa nghe Hứa Nặc đáp ứng liền tiến lên!

Đợi đến lúc Hứa Nặc yếu đuối ngã vào trong ngực mình Thẩm Dập Luân mới buông ra,

Đến nay Thẩm Dập Luân ôm Hứa Nặc trong ngực còn có một loại cảm giác không chân thực, người trong ngực là bảo bối tâm tâm niệm niệm của hắn, hôm nay đã thực sự bị hắn nắm trong tay, loại cảm giác này thực sự là... cực kỳ thành tựu!

Chỉ là con người đều sẽ có lòng tham, Thẩm Dập Luân cũng không ngoại lệ, hôm nay tiến được một bước, nhưng trong lòng hắn đã sớm mưu đồ tiến ngàn bước... hơn nữa kế hoạch một hai ba bốn đã hoàn thành rồi, Thẩm Dập Luân nhìn Hứa Nặc trong lòng, trong mắt lang quang lấp lánh!

Hứa Nặc đột nhiên cảm thấy sau lưng mát lạnh, nhưng rất nhanh vụt mất, bởi vì Hứa Nặc không đem nó đặt trong lòng.

38. Chương 38

Sau khi hai người xác định tình cảm cả ngày có cảm giác như giao tự tất(*), cảm thấy thời gian bên nhau quá ít, dù sao thì người mới chìm trong tình yêu cuồng nhiệt vẫn hận không thể mỗi phút đồng hồ có thể ở cùng một chỗ với đối phương, nhưng thân phận Thẩm Dập Luân đã định trước hắn không thể tùy hứng như người bình thường được, trên vai hắn phải gánh tính mạng trăm ngàn bách tính Lê quốc, nếu có mấy may lười biếng kết quả sẽ không tưởng nổi!

(*)như giao tự tất: gấn bó như keo sơn

Hai người cứ như vậy sống qua mấy ngày, thẳng đến khi Thẩm Dập Luân sắp quên mất không vui ban đầu.

Ngày hôm đó hai người cùng một chỗ thân thân mật mật ăn đáng, Hứa Nặc mở miệng nói:

“Ta hôm nay có thể muốn xuất cung một chuyến, giữa trưa có khả năng không về được, ngươi tự mình ăn một bữa thật ngon, biết không!”

Từ khi Hứa Nặc biết hắn khi ăn có thể bị đau bụng liền một ngày ba bữa giám sát hắn ăn thật tốt mới được. Chỉ là,

“Xuất cung, ngươi muốn đi đâu?” Thẩm Dập Luân bất mãn, hôm nay không thể cùng Tiểu Nặc ăn cơm trưa, mất cả vui!

“Hà? Đương nhiên là đến xem tửu lâu rồi, ta không thể đi hả?”

“Không được!” Hứa Nặc vừa nói xong Thẩm Dập Luân liền lên tiếng cự tuyệt, xem qua tửu lâu, ha ha, hắn thiếu chút nữa quên mất hỗn đản từng giây từng phút đều muốn dụ dỗ Tiểu Nặc nhà hắn! Sao có thể để Hứa Nặc cùng tên kia gặp mặt! Loại người này nên cả đời không gặp mới tốt! Tiểu Nặc nhà hắn có hắn là đủ rồi! Những người khác tốt nhất biến hết đi!

“Không được?” Hứa Nặc nhú mày nhìn hắn, hic!!!, còn rất miễn cưỡng, bất quá chính là dấm chua cực đại.

Thẩm Dập Luân lúc đầu còn có thể kiên trì, nhưng chẳng bao lâu sau liền không hăng hái nhượng bộ nữa, vẫn còn muốn gây dục.

“Không được đi quá lâu, trở về sớm một chút! Ta chờ ngươi ăn trưa.”

Hứa Nặc vốn muốn cự tuyệt nhưng tính một chút mình có thể về nhanh được, liền gật đầu đáp ứng.

Thế là Hứa Nặc đạt được giải nhất trò Thẩm Dập Luân yêu bằng cả trái tim!

Một lúc sau Thẩm Dập Luân phải thượng triều, Hứa Nặc thẳng đến khi nhìn không thấy bóng lưng Thẩm Dập Luân mới thu hồi tầm mắt.

“Công tử thật yêu hoàng thượng mà!” A Ly hâm mộ nói.

“Sao hả? Người cũng muốn thử?”

“Không không không, nô tỳ không dám đâu, cứ thành thành thật thật ở sau công tử là được rồi!”

“A Ly,” Thanh âm Hứa Nặc đột nhiên biến thấp. “Đừng có không động não như thế, sau này phải học cách tự bảo vệ bản thân, biết không?”

Hứa Nặc đột nhiên nghiêm túc khiến A Ly rất không thích ứng.

“Công tử?”

“Được rồi, không có gì hết.” Thân mật sờ lên đầu nàng. “Ta tin rằng gặp rồi hắc sẽ đối xử với người thật tốt.”

“Công tử người đang nói cái gì vậy?” A Ly càng nghe càng không hiểu.

“Không có gì, người ra ngoài đi, ta muốn đợi một người.”

“A, vậy được rồi, công tử ta đi ra ngoài á!”

“Ừ, đi đi.”

...

Hứa Nặc nhìn căn phòng này trong mắt tràn đầy lưu luyến cùng không nỡ, tâm ngoan ngoan không liếc nhìn chúng nó, rất nhanh đi vào thư phòng lấy một tờ giấy trải ra, dùng bút lông chấm mực bắt đầu viết.

...

“Công tử! Công tử?” Lúc A Ly lại chạy vào phòng đã không thấy thân ảnh Hứa Nặc đâu nữa, A Ly biết rõ hôm nay Hứa Nặc muốn đến tử lâu, nhưng đối với chuyện công tử không gọi mình A Ly tỏ vẻ không vui.

Thẩm Dập Luân sau khi bãi triều xử lý xong chính vụ mà Hứa Nặc vẫn chưa trở về, bất quá hắc cũng không sai người đi hỏi thăm mà tự mình đi, nhưng hắc đã thất vọng rồi, bởi vì Hứa Nặc vẫn chưa về đến. Thẩm Dập Luân nghĩ, vậy hắc đợi ở chỗ này đi, Tiểu Nặc đã nói sẽ rất nhanh trở lại, vậy hắc chờ một chút cũng không sao.

Nhưng một chút này chính là đến trưa...

Thẩm Dập Luân trong lòng bất an tăng thêm một bậc, chờ khi bầu trời đã hoàn chuyển đêm đen mà Hứa Nặc vẫn chưa về.

Bọn hạ nhân Phụng Nghi cung đã bị âm hàn khí lạnh lẽo quanh thân Thẩm Dập Luân dọa sợ, nơm nớp lo sợ quỳ trên đất, thở cũng không dám thở mạnh một tiếng, sợ không cẩn thận chọc tới hoàng thượng sẽ bị trách phạt, trách phạt vẫn là nhỏ, nói không chừng mạng còn khó giữ.

A Ly quỳ gối ở đầu hàng, bởi vì nàng là người cuối cùng nhất nhìn thấy Hứa Nặc, bởi vậy cũng là đối tượng trọng yếu Thẩm Dập Luân thăm vấn!

“Hoàng thượng tha mạng! Nô tỳ thực sự cái gì cũng không biết! Hoàng thượng tha mạng a!” A Ly lại đã cố bắt đầu, đập đầu mạnh một cái, sâu trong lòng sợ hãi Thẩm Dập Luân ra một mệnh lệnh sẽ tước đi mạng nhỏ của nàng.

Thẩm Dập Luân nghe xong cũng không nói chuyện, mắt lảng lảng nhìn vào hư không. Kỳ thật hắc biết rất rõ, chuyện này không liên quan đến A Ly, người của hắc cũng không truy được bóng dáng Tiểu Nặc, cái này đã nói lên Tiểu Nặc có lẽ... đã sớm rời thành rồi.

Thẩm Dập Luân thống khổ! Không cam tâm! Oán hận! Khổ sở! Tại sao?! Tại sao phải đi! Tại sao một câu không nói liền rồi bỏ ta! Rõ ràng... Rõ ràng mấy ngày trước vẫn thật tốt...

Thẩm Dập Luân nội tâm chấn động càng lúc càng lớn, thanh âm hần khàn khàn nói:

“Cút ra ngoài! Tất cả đều cút ra ngoài!”

Mọi người nghe xong vội vàng lui ra, sợ chạy chậm sẽ phải chịu tội.

Đợi đến khi trong phòng không còn những người khác, Thẩm Dập Luân gom tất cả thống khổ của mình phát tiết ra ngoài, quả nhiên, mình vẫn quá nhân từ rồi, Thẩm Dập Luân nghĩ thầm, nên đem y trời lại, như vậy y sẽ không thể rời khỏi mình nữa, sau này chỉ có thể nhìn mình, trong mắt trong lòng chỉ có mình thôi! Đúng vậy, nên làm như thế! Thẩm Dập Luân trong lòng hôm nay vô cùng bạo ngược, hắn đã không thể không chế ngự sâu nhất trong lòng kêu gào không thể để Hứa Nặc rời xa mình.

Nghĩ tới đây Thẩm Dập Luân ngược lại càng thêm bình tĩnh, hắn chỉnh trang một chút, mới nhẹ giọng gọi:

“Ám Nhất!”

Theo thanh âm này rơi xuống, trên mặt đất một hắc y nhân im hơi lặng tiếng quỳ xuống, khuôn mặt cũng bị một miếng vải che lại không thấy rõ.

“Chủ tử có gì phân phó?” Ám Nhất cung kính hỏi.

“Đi tìm hoàng hậu!” vền vẹn bốn chữ thôi Ám Nhất có thể nghe ea cương quyết bên trong.

“Thuộc hạ lấy mạng hành sự!” Nói xong lại lần nữa quỳ mị biến mất không thấy bóng dáng.

Thẩm Dập Luân nhìn vào hư không cười vô cùng ôn nhu:

“Tiểu Nặc, người yên tâm, ta tới đón người về nhà.”

Lúc này Hứa Nặc hoàn toàn không hay biết, y đang chuẩn bị đến bước cuối cùng, các công tác khác đều ổn thỏa, chỉ cần đợi đến lúc trăng tròn là có thể về rồi.

“Tiểu Nặc, người, sẽ không trách ta chứ?” Tô Hàng bất an hỏi.

“Sao thế?” Hứa Nặc không sai cả cười. “Sứ mệnh của người chính là giúp ta trở về, cũng không nói nhất định cũng phải về. Nhưng mà, thực sự không sao chứ? Người nhà của người?”

“Người nhà? Ha, cái loại người này không có cũng được, ngược lại là ca ca, ta không buông bỏ huynh ấy được.” Giữa hai hàng lông mày có chút ưu sầu.

“Người yên tâm, chuyện này sẽ không liên quan đến các người, cái này ta vẫn tin tưởng.”

“Ừm, ta không lo lắng, cùng lắm chúng ta có thể đến nơi khác, dù sao cảnh sắc nơi này nhìn cũng chán rồi.” Tô Hàng nhún vai.

Một lát sau Tô Hàng nhện không được hỏi:

“Vậy còn, Thẩm Dập Luân thì sao đây?”

Động tác Hứa Nặc trì trệ, giống như chưa có chuyện gì phát sinh thuận miệng hỏi:

“Cái gì làm sao?”

Hứa Nặc thừa nhận điều Tô Hàng lo lắng không phải không có lý, nếu như y không khôi phục trí nhớ thật sự gặp sẽ không đành lòng, thế nhưng y đã nhớ ra toàn bộ, như vậy chỉ có thể thực xin lỗi Thẩm Dập Luân thôi.

Hứa Nặc cũng chưa nói tới tâm tình của mình, sau hôm cùng Thẩm Dập Luân xác định tình cảm Hứa Nặc đã phát hiện ký ức của mình đột nhiên khôi phục, nhưng mà Hứa Nặc không khiến bất luận kẻ nào nhìn ra, thậm chí là Thẩm Dập Luân. Bất quá y đã giải thích được chỗ khó hiểu lúc trước.

Mình sau khi sống lại một đời chỉ vì bị mất trí nhớ, mà không làm ra chuyện gì, sau đó, khi mình chết rồi nhân viên công tác mới phát hiện vấn đề, lại tiêu phí đại lực giúp mình trọng sinh, còn phái người đến chỉ dẫn mình.

(Ta có cảm giác Hứa Nặc xuyên từ hiện đại đến cổ đại.-.)

Tìm người cũng không khó khăn, sau khi mình được gắn một tín hiệu khí, chỉ cần nhân vật mục tiêu nằm trong phạm vi sẽ chỉ dẫn phương vị cho mình. Bởi vì nhân vật mục tiêu được xác định không ở chỗ này nên Hứa Nặc mở tín hiệu khí bắt đầu tìm tòi, kết quả, hiển nhiên không tìm được, bởi vậy Hứa Nặc quyết định lập tức trở về một chuyến, sau rồi, mới tiếp tục tìm kiếm.

So với sứ mạng của y thì, tình cảm cũng là một chướng ngại lớn. Bộ dạng Hứa Nặc lý trí tỉnh táo khiến Tô Hàng có chút không thoải mái, thế nhưng Hứa Nặc có thể trở về là tốt rồi, cho nên hẳn ta cũng không hỏi nữa.

Buổi tối Hứa Nặc nằm trên giường không khỏi suy nghĩ xem Thẩm Dập Luân có thấy lá thư không, nghĩ đến cảnh người nọ sùng nịch mình, Hứa Nặc không khỏi cau lên khóe miệng.

Thẩm Dập Luân xác thực đã thấy lá thư này rồi, nhưng một giây sau hắn liền xé nát, phía trên chỉ có ngắn ngủi một câu: “Thẩm Dập Luân thực xin lỗi, ta muốn rời đi, người sau này phải sống tốt, còn có, quên ta đi.”

“Đùa cái gì vậy hả!!” Thẩm Dập Luân gầm nhẹ. “Hứa Nặc! Hứa Nặc! Người đến cùng đem tình cảm của ta với người coi là cái gì hả?! Để người rời đi? Tuyệt đối không có khả năng!”

“Ám Nhất!”

“Có thuộc hạ!”

“Xác định chưa?”

“Xác định!”

“Được, ngày mai, đem chỗ đó bao vây, một người cũng không thể thoát!”

“Vâng!”

(tìm vợ năng suất ha! Cơ mà ta vẫn chẳng hiểu tình huống của Hứa Nặc là sao nữa, bí mật gì đây?..)

“Hứa Nặc, để ta xem, người có thể trốn đi đâu?”

Chạng vạng tối ngày hôm sau, Hứa Nặc đứng bên trong một trận pháp kỳ quái, nhìn lên bầu trời chiếu xuống chút tà dương, không khỏi lên tiếng nói:

“Thật đẹp mà!”

Tô Hàng nhìn sang nơi đổ rục phía xa, gật đầu nói:

“Ừ, đúng vậy!”

“Tô Hàng.”

“Hử?”

“Cảm ơn.”

“Cảm ơn gì?”

“Nếu như không phải là người, ta có thể phải lãng phí nhiều thời gian rồi.”

“Ừm, không cần cảm ơn. Người vẫn muốn đi sao?”

“Đương nhiên, người cũng biết ý nghĩa của người kia quan trọng với chúng ta đến đâu nhỉ?”

“Biết chứ, lại nói tiếp, ta khi còn bé là nghe tên hắn ta mà lớn lên đây này!” Tô Hàng không khỏi nói một số lời khác giảm bớt không khí hiện tại.

“Ha ha, nghe người nói vậy ta đột nhiên cảm thấy hân hân ta già đi.”

“Aiz, cũng không có đâu, hân ta dù sao cũng là tuổi trẻ tài cao mà!”

“Ừm, nói cũng đúng, à, đúng rồi, chờ ta tìm được hân ta có thể xin chữ ký cho người đó!”

“Được đấy! Người nhất định phải nhớ kỹ nha!”

“Được, ta sẽ gửi chuyển phát cho người.”

Hai người cuối cùng nhìn nhau cười cười.

Mặt trăng cuối cùng cũng lên rồi.

“Hứa Nặc, bảo trọng!”

“Người cũng bảo trọng.”

Hứa Nặc hít sâu một hơi quay đầu rồi đi, bất quá y vừa bước một bước chợt nghe thấy thanh âm phía sau.

“Hứa Nặc, người muốn đi đâu?”

Hứa Nặc kinh ngạc với độ lạnh thấu xương của thanh âm này, quay đầu nhìn rõ ràng là Thẩm Dập Luân! Nhanh như vậy đã tìm được?

Tô Hàng cũng có chút trở tay không kịp, nhìn xung quanh lít nha lít nhít một đồng người, Hứa Nặc rất có thể không về được.

Cảm nhận được Tô Hàng bất an, Hứa Nặc cho hân ta một ánh mắt an tâm, thật tình không biết nhìn vào trong mắt Thẩm Dập Luân chính là bọn họ liếc mắt đưa tình, bởi vậy lửa giận tăng vọt!

“Tiểu Nặc! Qua đây!”

Hứa Nặc quay đầu nhìn hân một lúc lâu sau mới lắc đầu, Thẩm Dập Luân nhìn y lắc đầu trong nháy mắt nhìn không được vọt đến, nhưng mới đi được một bước đã bị gọi lại.

“Thẩm Dập Luân.” Hứa Nặc bình tĩnh nhìn hân. “Ta không muốn giấu người, ta không phải người ở nơi này, ta tới đây cũng chỉ để tìm một người, chỗ này không có thì ta tới chỗ khác tìm, vì vậy ta phải đi!”

Hứa Nặc cho là sau khi nói xong Thẩm Dập Luân sẽ vì chuyện này sợ hãi mà thả y đi, kết quả y đánh giá sai Thẩm Dập Luân.

“Tìm người? Sao hả? Chẳng lẽ tìm phu quân của người?” Nhìn Thẩm Dập Luân cảm giác có xu thế muốn bộc phát.

Hứa Nặc im lặng, hân có phải hay không không bắt lấy trọng điểm hả?

“Thẩm Dập Luân, ta là nói ta không phải là...”

“Vậy này là cái gì?!” Thẩm Dập Luân không chờ Hứa Nặc nói xong liền cắt ngang. “Đây là cái gì hả?! Tiểu Nặc, ta yêu chính là người, cũng không phải người khác, ta mặc kệ người là người nơi nào, ta chỉ biết rằng ta yêu người, tại sao người không thể vì ta mà ở lại hả?” Thẩm Dập Luân nói đến câu cuối cùng trong mắt đều là bi thương không che giấu được.

Hứa Nặc trong lòng vô cùng xúc động, nói thật y thực sự rất cảm động, thế nhưng không thể.

“Thực xin lỗi, người kia rất quan trọng, thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Hứa Nặc không biết nói cái gì nữa, chỉ có thể xin lỗi.

Thẩm Dập Luân nghe thấy không thể giữ y lại trong nháy mắt khí thế liền phát sinh biến hóa, dường như vừa rồi chỉ là một trận khôi hài.

“Ta biết ngay phương pháp này không giữ được người, bất quá không sao, dù người có trốn cũng không thoát đâu.” Thẩm Dập Luân trên mặt bình tĩnh như thường, nhưng ánh mắt lãnh khốc cùng phản ứng trong lòng hân cũng không như mặt ngoài.

Thẩm Dập Luân phát tay lên lệnh bọn thị vệ xông đến bắt Hứa Nặc lại, nhưng không ngờ Hứa Nặc đột nhiên từ trong tay áo xuất ra một cây dao găm kề lên cổ mình.

“Dừng lại! Tiểu Nặc ngươi đây là muốn làm gì hả? Lấy cái chết bức ta?”

Hứa Nặc toét miệng cười.

“Hẹn gặp lại, Thẩm Dập Luân!” Sau đó, trong lúc Thẩm Dập Luân chưa kịp phản ứng đưa tay một cái, máu tươi ồ ạt chảy xuống trận pháp, lập tức có một đạo bạch quang bao vây lấy Hứa Nặc.

Thẩm Dập Luân bỗng nhiên trừng to mắt, sau, mờ như người điên chạy tới, chỉ tiếc chưa đến nơi đạo bạch quang đã biến mất, chỉ để lại trận pháp cùng mấy giọt máu tươi Hứa Nặc lưu lại.

Thẩm Dập Luân ngơ ngác nhìn chỗ đó thật lâu sao mới hồi thần.

“Phụt!”

“Hoàng thượng! Hoàng thượng!” Bọn thị vệ vội càng nâng Thẩm Dập Luân vừa thổ huyết dậy hồi cung khám bệnh.

Cuối cùng nhất Tô Hàng thở dài một hơi, tuy rằng hắn ta thực ra không thích Thẩm Dập Luân, nhưng hắn đối với Hứa Nặc tình sâu nghĩa nặng vô cùng. Nghĩ tới đây hắn ta nhìn về bức thư trong tay.

39. Chương 39

A thị, cao ốc mọc như nấm, ngựa xe như nước.

Quân đội đứng thẳng tại cửa lớn cầm trong tay canh gác, tư thế hiên ngang, đôi mắt hữu thần!

Bỗng nhiên, một chiếc xe con quân dụng lái tới, một binh ca(*) như thường ngày đưa tay ý bảo dừng lại tiếp nhận kiểm tra, kết quả xe còn chưa dừng hẳn, cửa sổ xe chậm rãi kéo xuống, bên trong có một người duỗi tay ra, cầm một tờ giấy chứng nhận trên tay, binh ca tập trung nhớ kỹ, liếc mắt liền thấy rõ nội dung bên trên, lúc này thay đổi sắc mặt, cung kính cho qua, hơn nữa còn nghiêm túc chào theo nghi thức quân đội.

(*)binh ca: binh lính, quân nhân, gọi người trong quân đội

Tiểu tử bên cạnh là mới tới, học theo động tác binh ca, đám người đi rồi mới lặng lẽ hỏi:

“Anh, chiếc xe vừa rồi sao không kiểm tra vậy?”

“Cậu thì biết cái gì!” Binh ca trừng mắt liếc gã một cái. “Nhưng mà cũng không trách cậu, cậu vừa tới cũng không biết.” Nói xong hạ giọng nhìn xung quanh một chút. “Cậu hãy nghe cho kỹ lời tôi có thể nói lúc này thôi, cậu biết chúng ta là đang làm gì không?”

Tân binh ngây thơ gật đầu.

“Nghe nói là một nghiên cứu cơ mật rất quan trọng!”

“Xem ra cậu cũng biết không ít nhỉ! Người bình thường cư nhiên ngay cả điều này cũng không biết!”

“Người kia chẳng lẽ chính là nhân viên nghiên cứu hả?”

“Chính xác, tôi nói cho cậu biết, nghiên cứu này thế nhưng có quan hệ với vị kia!”

“Anh nói là!”

“Suyt! Nói nhỏ chút, trong lòng hiểu rõ là được rồi, cũng không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không hai ta sẽ không gánh nổi!”

“Anh yên tâm đi, em khẳng định không nói ra đâu!”

“Được rồi, đi gác tiếp đi!”

“Vâng!”

...

Xe vừa được quân đội thông qua một đường thông suốt tiêu sái chạy tới dưới lầu nơi có trọng binh canh gác, mở cửa xuống xe, anh tuấn đóng cửa xe.

Hắn vừa xuống xe, lập tức có một người mặc trang phục nghiên cứu chạy tới.

“Tiến sĩ!”

“Người thế nào rồi?” Người được xưng là tiến sĩ rất nhanh đi vào trong.

“Mới tỉnh lại, bất quá thân thể có chút suy yếu, nhưng cũng không có trở ngại gì.”

“Đã biết.”

Trong khi nói chuyện bọn họ đã đứng trước một căn phòng, nam nhân đứng ở cửa ra vào chào:

“Tiến sĩ!”

“Ừ. Mở cửa ra đi!”

“Vâng!”

Cửa từ từ mở ra, bên trong chỉ có một chiếc giường lớn với một cái bàn và mấy chiếc ghế.

Trên giường nằm một thiếu niên tuấn mỹ, sắc mặt tái nhợt, dáng người cao gầy.

Nghe được tiếng mở cửa y chậm rãi mở mắt, nhìn về phía tiến sĩ.

“Hứa Nặc, hoan nghênh trở về!” Lời tiến sĩ nói ra có chút ghen ngào.

Hứa Nặc cau khóe miệng một cái, tuy rằng thanh âm rất nhỏ nhưng tiến sĩ vẫn nghe được.

“Thôi Nam, tôi đã trở về!”

Tiến sĩ cũng chính là Thôi Nam rất nhanh tiến lên, nắm chặt tay y.

“Cậu có biết hay không cậu dọa tôi sợ muốn chết! Phát tín hiệu cho cậu mà không đến được! Tôi thiếu chút nữa đã tự mình đi tìm cậu rồi!”

“Thực xin lỗi, xảy ra chút sự cố, có thể bị thương ở đầu, vì vậy những chuyện này đều không nhớ rõ, bất quá vẫn muốn cảm ơn Tô Hàng, nếu như không phải cậu ấy đến, tôi có thể còn phải đợi ở đó.”

“Ừ, đúng rồi, sao cậu ta không trở lại?”

“Bởi vì, cậu ấy muốn ở cùng một chỗ với một người, hơn nữa, ở chỗ này một đám thân thích nóng ruột, trông thấy tâm liền phiền.”

“Ừm, nói cũng đúng, dù sao có việc cậu ta cũng có thể liên hệ với chúng ta.”

“Ừ.”

Hai người trầm mặc một hồi.

Hứa Nặc tay thăm nắm thành quyền, mở miệng dò hỏi:

“Cái kia, lần này thất bại, đúng không?”

“Hả?” Không có đâu!” Thôi Nam lắc đầu.

(Cứ viết nhầm thành Thôi Nham hoài, đây là một tiểu bạch thủ thụ trong một truyện khác ta đang dịch.-.)

“Không có?!”

“Đúng vậy, à đúng rồi, cậu có biết không, đêm qua tín hiệu không có phản ứng! Không chỉ vậy chúng tôi còn phát hiện thân phận của hắn!”

“Ừm... Người nào?”

“À, chính là cái vị hoàng đế được gọi là Thảm cái gì... Luân ấy nhỉ?”

“Thảm Dập Luân!”

“Đúng, chính là hắn! Thật sự là hại chúng tôi tìm mệt!”

“Vậy, tại sao trước kia... không phát hiện?” Thanh âm Hứa Nặc có chút run, tay cũng chăm chú nín chặt ga giường bên dưới.

“Aiz, lại nói thật sự rất cầu huyết, cũng không biết ai đã che giấu tin tức của hắn, đồ của chúng ta dò xét không được, nhưng mà không biết tại sao hôm qua lại nhận được.” Thôi Nam nhún nhún vai, tỏ vẻ kỳ quái.

“Tô Hàng không phải sao?”

“À..., nói sao nhỉ? Chúng tôi cũng phát tin tức nói cho Tô Hàng biết vấn đề này rồi, cậu ấy nói đã cố hết sức, kết quả cuối cùng cậu ấy không thể đảm bảo.” Thôi Nam nghĩ đến đây có chút đau đầu.

“Thực xin lỗi tôi đã phá hư cơ hội lần này.” Hứa Nặc có chút áy náy.

“Cậu cũng đừng tự trách như thế! Chuyện này không phải lỗi của cậu.” Thôi Nam tranh thủ an ủi y. “Đúng rồi, trong lúc cậu đi cả nhà cậu hay tới thăm lắm! Nhất là tiểu cô cô ~” Thôi Nam không có hảo ý nhìn Hứa Nặc.

Hứa Nặc vừa nghe đến từ “tiểu cô cô” này liền toàn thân cứng ngắc, những lịch sử đen tối từng trang xuất hiện trong đầu, quả thật bức chết mình!

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến liền! Ngoài cửa một trận thanh âm giày cao gót nện xuống đất truyền đến từ phía xa rồi gần lại.

Chỉ trong chớp lát cửa liền mở ra, nữ nhân bước vào có dáng cao gầy, ăn mặc thời thượng, đeo kính râm lớn.

Sau khi tháo kính râm mới phát hiện trông đẹp hơn! Sống mũi cao mắt to, mặt trái xoan, làn da vừa trắng vừa mềm, hơn nữa đường cong mềm mại, một cỗ khí thế mỹ nhân đập vào mắt!

“Thôi Nam anh ——” Một câu còn chưa nói xong cô liền nhìn thấy Hứa Nặc mỉm cười.

“Tiểu Nặc! Con tỉnh rồi!” Hứa Thủy Yên thấy Hứa Nặc tỉnh liền lập tức nhào tới, ra sức ôm lấy y. “Con cái tên tiểu tử chết tiết này, có biết chúng ta lo lắng cho con lắm không hả! Con còn dám làm loại chuyện này có tin hay không ta dạy dỗ con một trận!”

Hứa Thủy Yên lo lắng muốn chết, lúc trước đã nói một hai tháng sẽ trở lại kết quả cư nhiên biến thành hơn nửa năm, cả nhà bọn họ đều vì chuyện này mà ngủ không ngon, thực sự sợ Tiểu Nặc cuối cùng sẽ không tỉnh lại.

“Tiểu cô cô, con biết rồi, cô có thể thả con ra trước hay không.” Hứa Nặc trong lòng cũng rất áy náy, nhưng mà, vẫn là hy vọng tiểu cô cô có thể buông y ra, dù sao cùng cô mặt đối mặt như vậy cũng rất lúng túng.

“Sao con có thể ngây thơ vậy chứ! Đúng thật là!” Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng liếc y một cái, nhưng vẫn buông ra.

“Tiểu cô cô, các người yên tâm đi, con bây giờ không có việc gì, hai ngày nữa là có thể trở về rồi.”

“Đúng rồi, ta vẫn chưa báo với mọi người, được rồi, ta sẽ về nhanh báo để bọn họ an tâm, con ở chỗ ngày tu dưỡng thật tốt, không được đi đâu hết! Biết chưa!”

“Đã biết.”

“Ta đi đây. Thôi Nam nơi này làm phiền anh rồi.”

“Em yên tâm đi!”

Tiến Hứa Thủy Yên đi Hứa Nặc đột nhiên có dự cảm mình sau đó khả năng không có thời gian rảnh.

Thôi Nam lại nhìn Hứa Nặc một hồi, thấy sắc mặt y có chút mệt mỏi thì rời đi.

Hứa Nặc nằm trên giường không tự chủ nghĩ đến Thẩm Dập Luân. Không biết hắn hiện tại sao rồi, có ăn cơm thật ngon hay không, có phải vẫn thức đêm hay không...

“Thẩm Dập Luân.” Hứa Nặc lẩm bẩm.

Cuối cùng ngăn lại bối rối, nhắm mắt lại.

Lê quốc, hoàng cung.

“Hoàng thượng, Tô Hàng công tử muốn diện kiến người.” Trương Hòa tiểu tâm dục dục nói.

Từ khi không thấy hoàng hậu nương nương đến nay, hoàng thượng cư nhiên càng lãnh khốc vô tình, tựa như cái gì cũng không thể khiến hắn nổi lên hứng thú. Tuy rằng trong lòng muốn hoàng thượng tốt lên nhưng không biết làm sao được, Trương Hòa vô cùng sầu muộn.

“Tô Hàng?” Thẩm Dập Luân ngẩng đầu nhìn Trương Hòa.

Trương Hòa hiểu ý, vội vàng giải thích.

“Là như vậy, Tô Hàng công tử có,” Nói đến đây nhìn thoáng qua hoàng thượng, thấy không xúc động mới nói tiếp. “Có lệnh bài có thể tùy ý ra vào cung của hoàng hậu nương nương, vốn lão nô muốn đuổi về, nhưng mà Tô Hàng công tử nói, nói,”

“Ngập ngừng cái gì hả!”

“Lão nô không dám, cái này, ngài ấy nói, ngài ấy có biện pháp khiến hoàng thượng có thể nhìn thấy hoàng hậu nương nương.”

“Rầm!” Thẩm Dập Luân mạnh mẽ đứng dậy khiến cái ghế bị đổ.

“Truyền hắn ta vào đây!”

“Vâng!”

40. Chương 40

Trong Ngự Thư phòng đèn đuốc sáng trưng, tất cả thái giám cùng các cung nữ đều bị đuổi ra ngoài cửa, bên tai chỉ còn tiếng gió gào thét.

Trong phòng.

Thẩm Dập Luân vẫn không nhúc nhích nhìn Tô Hàng, nửa ngày mới chậm rãi mở miệng:

“Người nói là sự thật?”

Tô Hàng nở nụ cười.

“Ta bây giờ còn có lý do gì để gạt người?”

Thẩm Dập Luân ngậm miệng không nói. Tô Hàng cũng rõ lời nói của mình khiến hắn kích động cần thời gian ổn định lại.

“Đây là thư y để lại cho người trước khi đi, vốn y không muốn viết, nhưng trước khi đi đột nhiên giao cho ta chuyển cho người, còn người có muốn xem hay không thì tùy.”

Tô Hàng tiến lên đặt thư trước mặt Thẩm Dập Luân, Thẩm Dập Luân nhìn nó không nói lời nào.

“Lời ta đã nói xong rồi, nếu người nghĩ kỹ có thể đến chỗ ta, ta ở chỗ đó, nếu người không đến... ta cũng không biết nói gì nữa.”

Tô Hàng rời đi, Thẩm Dập Luân nhìn lá thư hồi lâu vẫn không tìm được lòng mình, cầm lên lật xem.

Ngày thứ hai, Thảm Dập Luân ở trên triều đưa ra quyết định chọn thái tử dựa trên các hoàng thân trúng tuyển. Lời này vừa ban ra, cả triều đều xôn xao!

Có rất nhiều đại thần liều chết khuyên ngăn:

“Hoàng thượng, hành động lần này ngàn vạn lần không được! Hoàng thượng mới thượng vị không lâu, sao phải chân tuyển thái tử? Huống chi hoàng thượng phải lấy chính mình trường tử làm đầu, mới khiến triều đình không rung chuyển!”

Sau khi một người lên tiếng lần lượt có người khuyên can, nhưng Thảm Dập Luân vẫn thờ ơ lạnh nhạt không nói lời nào, thẳng đến khi không ai phát biểu nữa hắn mới nói một câu:

“Nói xong rồi? Vậy bãi triều đi!”

Không cho mọi người thời gian phản ứng, thẳng bãi triều.

Đám đại thần:... Cái đầu gì thế này! Hoàng thượng người đi đây vậy?!

Thảm Dập Luân không mấy may để ý nội tâm đám đại thần đang tan vỡ, thánh chỉ theo ý mà ban bố, thái tử theo đó mà chọn. Thế là ba ngày sau có một đám thiếu niên đứng trên đại điện, mỹ kỳ danh viết tham chính nghị chính.

Việc đã đến nước này đám đại thần cũng đều hiểu rõ quyết tâm của hoàng thượng, vừa nghĩ tới không cần thận có thể biến thành một bãi thịt sống, bọn họ cũng không dám có ý kiến gì nữa.

Thảm Dập Luân đối với năm đứa trẻ này dốc lòng dạy bảo, chọn thái phó tốt nhất, thầy dạy cưỡi ngựa bắn cung tốt nhất, tận lực giúp bọn chúng bồi dưỡng thành người nối dõi đúng kiểu.

Nhưng dù sao cũng cần có thời gian.

...

A thị.

“Tiểu Nặc, có tin rồi!” Thôi Nam đầu cửa phòng Hứa Nặc nói.

Hứa Nặc sau ngày tiểu cô cô đến thăm liền chuyển về nhà, đồng thời cảm thụ nhiệt tình đã lâu không gặp của mọi người trong nhà.

“Sao thế? Có thể trở về sao?”

“Tô Hàng nói cần chút thời gian, thoát nhìn hắn chính là không buông xuống thế giới kia được, muốn bồi dưỡng một người thừa kế hợp cách.”

“... Ừm, tôi biết hắn sẽ không đi như vậy.” Hứa Nặc thấp giọng lầm bầm.

“Hả? Cậu nói cái gì cơ?”

“A, không có gì hết, đúng rồi, tôi lát nữa sẽ cùng anh đến phòng thí nghiệm nhé?”

“Cái gì! Có thể sao? Người nhà cậu không phải là...”

“Suyt!” Hứa Nặc đè thấp thanh âm, mặc dù chỗ này cũng không có ai.

“Anh còn không biết sao? Tôi ở chỗ này sẽ bị bọn họ coi thật chặt, hơn nữa cũng cần xác định xem thí nghiệm có an toàn hay không.”

“... Được rồi, cho cậu ra ngoài là được chứ gì, ai bảo tôi đây khéo hiểu lòng người cơ chứ, đúng không?” Thôi Nam cực kỳ tự luyện.

“Vâng vâng vâng, anh nói đều đúng!” Hứa Nặc miễn cưỡng không chịu nổi.

Thế là Hứa Nặc quang minh chính đại đi theo phía sau Thôi Nham, ông của y vốn định khuyên can, kết quả Hứa Nặc lấy lý do “Nếu như số liệu của thí nghiệm có một chút xiu sai lệch sẽ thất bại, lần này thất bại đại giới sẽ không chịu nổi, để quốc cũng vậy, làm chủ yếu là nhân viên nghiên cứu, con chỉ cần tiến hành kiểm

tra đo lường thôi!” khiến mọi người không còn lời nào để nói, đành phải ai oán đưa mắt nhìn Hứa Nặc rời đi,

Chờ Hứa Nặc đi nhờ xe Thôi Nam đến cao ốc làm thí nghiệm liền không chút khách khí bỏ rơi Thôi Nam. Bĩa đỡ cứ như vậy hết hạn sử dụng, Thôi Nam hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng vẫn không dám phản kháng, dù sao y cũng nắm giữ một đồng bí mật gia tộc! Nhìn lại mình một chút, aiz, thật sự là một cây rau, trồng trong cát vàng...

Hứa Nặc mặc kệ oán khí của Thôi Nam, trực tiếp đi đến phòng thí nghiệm tìn phụ tá Tiểu Vương của mình.

“A! Tiến sĩ ngài cuối cùng cũng trở về rồi!” Tiểu Vương là một thanh niên tầm hai lăm hai sáu, bình thường đối với Hứa Nặc rất kính trọng, ừm, nào tàn có thâm niên trong nghề.

“Ừ.” Hứa Nặc cũng không ôn chuyện mà nói thẳng vào trọng điểm: “Bên Tô Hàng có tin tức không?”

“Đã có!” Tiểu Vương báo cáo chi tiết. “Theo như ngài ấy nói hai ba ngày là có thể trở về rồi!”

“Vậy là tốt rồi.” Hứa Nặc thở dài một hơi, thấy thời gian trên hai thế giới không giống nhau, nếu bọn họ đến đây cần thích ứng rất lâu.

“Được rồi, cậu đi làm việc đi, có việc gì tôi sẽ gọi cậu.”

“Vâng! Tiến sĩ!”

“Đúng rồi, số liệu lần này phải hết sức cẩn thận, không thể có nửa điểm sai sót!” Hứa Nặc hết sức nghiêm túc, Tiểu Vương cũng biết hậu quả nghiêm trọng vì vậy không dám lười biếng bất kỳ chút nào.

“Yên tâm đi tiến sĩ! Tôi sẽ không khiến ngài thất vọng đâu!”

“Tôi tin tưởng cậu.”

Hứa Nặc cuối cùng còn thêm một nụ cười, thế là Tiểu Vương tỏ ra mình nhận được một vạn điểm bạo kích từ Hứa Nặc.

“Trời ạ, tiến sĩ lại cười rồi, thật soái mà!”

Dẫu sao Hứa Nặc vẫn luôn vô cùng nghiêm khắc, bình thường cũng ít nói chỉ chú ý đầu vào làm thí nghiệm, bởi vậy nhìn thấy bộ dáng tươi cười của Hứa Nặc mọi người liền cảm thấy rất rất vinh hạnh!

Hứa Nặc ở trong phòng làm việc của mình âm thầm cầu nguyện.

“Thẩm Dập Luân người phải trở về nhanh một chút nha!”

Lê quốc.

Trong Ngự Thư phòng.

“Người đã chuẩn bị xong?”

“Đúng, chỉ cần chờ hoàng thượng ngài thôi.”

“... Ba ngày sau.”

Tô Hàng nghe rõ lời này, cũng rất kích động.

“Ta đi nói cho bọn họ biết, để bọn họ sớm chuẩn bị sẵn sàng.”

“Ừ.”

Tô Hàng rời đi, Thẩm Dập Luân một thân một mình ngồi lặng trong căn phòng trống rỗng. Mấy ngày nay hẳn đã bồi dưỡng được một người đủ tư cách nối ngôi, những người còn lại cũng trở thành phụ tá đắc lực của thái tử, cũng là lúc rời đi...

Hứa Nặc, chúng ta còn có một khoản nợ chưa tính đâu!

41. Chương 41

Sáng nay Hứa Nặc cảm thấy mình cực kỳ... đãng trí! Thật sự! Sáng sớm rửa mặt xong chưa đánh răng đã xuống lầu ăn điểm tâm, lúc cầm cốc sữa bò mới nhớ ra, à, ban nãy mình quên đánh răng...

Đánh răng xong ăn điểm tâm vừa muốn ra ngoài, kết quả lại bị dì(*) gọi lại:

(*)dì: ở đây là bác giúp việc nhé (a di)

“Thiếu gia, cậu vẫn chưa thay giày.”

Hứa Nặc vừa cúi đầu nhìn, thì ra là chưa thay thật...

Ngồi trên xe suy nghĩ một chút, Hứa Nặc mở điện thoại ra liếc mắt thất hôm nay là ngày vận thế(*).

(*)ngày vận thế: để nguyên bản gốc, có vẻ như là ngày đen đủi gì đó, không rõ mấy cái bói toán tầm phào này a.-.

“Cậu chòm sao song tử, hôm nay tốt nhất không nên ra ngoài! Nếu bắt buộc dĩ phải đi ra ngoài, cũng ngàn vạn lần không mặc màu đen, nó sẽ mang đến cho cậu xui xẻo...”

Chòm sao song tử get✓, đi ra ngoài get✓, quần áo đen thêm giày đen... get✓...

Hứa Nặc:...

Hứa Nặc che mặt, đây là tiết tấu gặp phải chuyện không may sao?! Còn có thể đen hơn nữa không!

Lấy buổi sáng hôm nay để xem xét lại, Hứa Nặc một đường xóc lại tinh thần, sợ mình một chút sơ sẩy liền gặp phải đại nạn của thế kỷ!

Nhưng Hứa Nặc lại quên mất một câu tục ngữ: “Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi.” Chuyện gì nên đến rồi sẽ đến, không phải bạn trốn tránh hay chú ý cẩn thận là có thể thoát.

Hứa Nặc thật cẩn thận cuối cùng bình an đến được phòng thí nghiệm của mình, không đợi y thở phào nhẹ nhõm, trợ lý Tiểu Vương liền như cơn gió chạy ào đến, miệng vô cùng khí thế hét lên:

“Tiến sĩ không ổn rồi! Tiến sĩ xảy ra chuyện lớn!”

Hứa Nặc âm thầm trong lòng “nhất bất tiểu tâm” giọng thấp tự lên, ha ha, cậu mới không ổn! Cậu mới xảy ra chuyện lớn! Cậu quả thực chính là muốn gây sự!

Bên ngoài, Hứa Nặc lại mỉm cười:

“Tiểu Vương xảy ra chuyện gì thế? Đừng gấp từ từ nói.”

Tiểu Vương thừa dịp vuốt vuốt lại tóc của mình.

“Tiến sĩ ngài không biết! Người kia tỉnh! Thật sự! Mới sáng sớm hôm nay vẫn không thấy dấu hiệu gì, bây giờ mới xem như chính thức tỉnh!”

“Bùm” một tiếng, Hứa Nặc cảm thấy trong đầu nổ đầy pháo hoa, năm màu rực rỡ, trước mắt trống rỗng, ý thức mơ hồ, cứ thế cho đến khi y phản ứng đã đứng trước cửa phòng người nọ.

Hứa Nặc nhìn cánh cửa trước mắt, rõ ràng chỉ là một cánh cửa ngăn cách nhưng đối với y lại như sông lớn không còn đường đi.

Nhưng mà cửa lại được người bên trong mở ra.

“Tiến sĩ sao lại đứng chỗ này mà không vào?” Đi ra chính là một tiểu hộ sĩ, bình thường cũng rất kính trọng Hứa Nặc.

“Tôi,” Hứa Nặc cực lực khống chế thanh âm của mình, cố gắng để nó trở nên bình thường. “Để tôi xem tình hình của anh ấy một chút.”

“A, vậy ngài có thể tiến vào, vừa nãy bác sĩ đã giúp ngài kia kiểm tra toàn thân, ngoại trừ bởi vì lâu ngày không vận động nên có chút suy yếu, ngoài ra không việc gì.”

“Được, cảm ơn.”

“Đừng khách khí đừng khách khí! Vậy tiến sĩ tôi đi trước đây!”

“Ừ, đi đi.”

Đưa mắt nhìn tiểu hộ sĩ rời đi, Hứa Nặc gom dững khí thật lớn nắm chặt quả đấm cửa, chậm chạp mà đẩy ra cánh cửa phòng tựa như nặng cả ngàn cân, cảnh tượng bên trong từng chút lộ ra, người bên trong tựa hồ nghe thấy liền quay mặt ra, thế là ánh mắt hai người cứ như vậy giao nhau.

Hứa Nặc không biết từ lâu bây giờ là tâm tình gì, y chỉ biết trái tim mình bất an đập loạn, một lần lại một lần, liên hồi đập mạnh, trong lòng bàn tay rịn ra ít mồ hôi, muốn nói chuyện nhưng trong cổ họng lại cảm giác nghẹn ngào không phát ra tiếng, muốn tiến lên sờ lên mặt hắn thì hai chân cứng ngắc không có cảm giác.

Cuối cùng vẫn là Thẩm Dập Luân phá vỡ im lặng giữa hai người.

“Cậu là ai?” Tiếng nói trầm thấp của người nọ kéo lại tâm thần của Hứa Nặc, thực sự kéo y một đường tiến vào địa ngục.

(Về hiện đại à đối xứng hô nhé)

“Anh, không nhớ rõ tôi?!” Hứa Nặc run rẩy mãi mới hỏi xong câu kia.

Người trên giường nhú mào, Hứa Nặc tin chắc đó là hành động của Thẩm Dập Luân khi mất kiên nhẫn, thế nhưng hắn vậy mà lại đối với tình cảm dành cho mình thiếu kiên nhẫn...

“Tôi phải nhớ kỹ cậu làm gì?” Vẫn là loại ngữ khí cuồng ngạo này, vẫn là loại ánh mắt từ trên cao nhìn xuống này, nhưng sao lại không nhớ rõ mình chứ...

Trên mặt Hứa Nặc không cách nào kìm nén mang theo một tia thương cảm, bất quá y rất nhanh thu vào, lại ngẩng đầu đối thành thần tình lạnh nhạt như bình thường.

“Không, là trước kia chúng ta gặp một lần tại yến hội nào đó, xem ra anh đã sớm quên mất, vậy thì bỏ đi, loại người như tôi không đáng để vào mắt.” Nói xong không đợi hắn đáp lại đã nói một câu thật nhanh: “Kỳ thật hôm nay tôi đến đây để xem anh có chỗ nào không thoải mái, nếu có chuyện gì thì chúng tôi đây không gánh nổi trách nhiệm. Nếu không có việc gì thì tôi tới cấp cấp trên hỏi báo, tạm biệt.”

Nói xong nhanh nhẹn đi ra ngoài, đóng cửa!

Thẩm Dập Luân trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả hành động của Hứa Nặc, không đợi hắn kịp phản ứng bóng dáng Hứa Nặc đã mất tăm.

Thẩm Dập Luân lăm bầm lâu lâu:

“Chẳng lẽ mình vừa rồi diễn quá thật? Không được, phải nhanh đưa vợ về thôi! Không thể để cho bất cứ kẻ nào có thừa cơ lợi dụng!”

(Rõ nhớ truyện này không ngược... Luân ca, anh đi tranh giải ảnh để đi)

Đúng vậy, Thẩm Dập Luân cũng không mất trí nhớ, hắn chỉ là muốn trừng phạt Hứa Nặc một chút tội khi trước y nhẫn tâm vứt bỏ mình mà đi.

Lúc này Thẩm Dập Luân vẫn đang rối rắm nghĩ sao mình có thể khôi phục hoàn toàn trí nhớ(*), Hứa Nặc đã dựa theo lời nói của Thẩm Dập Luân mà báo lên trên.

(*)trước đã nói Luân ca hình như cũng xuyên như Nặc nên khôi phục trí nhớ ở hiện đại

Thế là lúc Thẩm Dập Luân quyết định cùng lăm thì mặt dày tiếp cận, một đám người đột nhiên xông tới thuần thực đem hắn đóng gói... mang đi...

Thẩm Dập Luân phong trung lảng loạn nhìn Hứa Nặc thờ ơ lạnh nhạt, sâu trong lòng cảm thấy tình huống có gì đó sai sai, tuy rằng hắn biết rõ đây là lão đầu tử nhà mình phái người tới, nhưng mà! Có thể hay không ở trong tương lai, à không, là bây giờ ở trước mặt cháu dâu giữ lại chút mặt mũi cho hắn!

Hứa Nặc nhìn Thẩm Dập Luân cứ thế bị ông nội mang đi cũng không nói gì hết, vẫn như cũ chiếu theo quỹ tích sinh hoạt như trước kia, chỉ là cuộc sống của y có chút nhạt nhẽo.

Thẩm Dập Luân bị mang đi đã ba ngày, liền đặt một bó hoa hồng tặng Hứa Nặc, người gửi hàng: Thẩm Dập.

Thẩm Dập Luân bây giờ gọi là Thẩm Dập, lại nói hắn ở đế quốc này là người không người không biết không người không hiểu! Chủ tịch ban đầu của đế quốc chính là ông nội Thẩm Dập là ông nội đó, còn có sau khi đế quốc an ổn rồi liền chủ động đi giết giặc đóng giữ biên cảnh, rời xa chính quyền tranh đấu. Không thể không nói vị này rất khôn khéo, tuy rằng không hỏi chuyện quan trường nhưng vẫn nắm 80% quân lực toàn đế quốc, chỉ cái hạng này thôi đã khiến người không dám hành động thiếu suy nghĩ. Cũng may gia tộc Thẩm Dập đối với chủ tịch đều trung thành và tận tâm, cũng vì đế quốc cống hiến không ít công sức, bởi vậy Thẩm gia tại đế quốc có được địa vị rất cao.

Mà Thẩm Dập chính là anh tài trong đám đồng lứa, tuổi còn trẻ đã lên làm tướng quân, còn thông minh hơn người, trên chiến trường bày mưu tính kế, anh dũng quyết đoán, binh lính dưới trướng hắn đều vô cùng kính nể. Bất quá trong một trận chiến bất hạnh bị thương nặng hôn mê bất tỉnh. Trong lúc đó Hứa Nặc đã đem linh hồn hắn tới một nơi khác điều trị tu dưỡng, đợi tới khi thời cơ chín muồi sẽ đem hắn về.

(Vâng, người bạn Nặc tìm chính là bạn Luân ạ:3)

Giờ hãy nói đến Hứa Nặc sau khi nhận rất khó hiểu, sao Thẩm Dập Luân lại tặng hoa cho mình đây? Dựa theo cách hắn nói không nhớ mình thì ngày hôm qua hắn là lần đầu gặp mặt, chẳng lẽ hắn vừa gặp đã yêu mình? Thế nhưng vẫn không đúng, hôm qua rõ ràng phản ứng của hắn rất không kiên nhẫn mà? Không được, vừa nghĩ tới hôm qua Thẩm Dập Luân lãnh đạm với mình. Trong lòng Hứa Nặc liền một hồi chua xót.

Hứa Nặc mờ mịt rồi, Hứa Nặc, quyết định không nghĩ nữa. Đem hoa tiện tay đặt trên bàn tiếp tục làm việc của mình

42. Chương 42

Cũng không phải Hứa Nặc thật sự không thêm để ý mà là bây giờ y không có tâm tư suy nghĩ chuyện khác nữa. Bởi vì trường hợp Thẩm Dập thành công tính lại khiến đám cao tầng đế quốc dòm ngó kỹ thuật tươi sáng trong tương lai, thế là ra sức yêu cầu Hứa Nặc bồi dưỡng nhân tài trên phương diện này. Hứa Nặc đã đáp ứng thì phải làm, còn rất nhanh lựa chọn được mười mấy người, sau đó, toàn bộ thời gian của y đều dồn trên người bọn họ.

Thẩm Dập biết được tin này:...

Đây là tiếp nhận hắn hay không tiếp nhận hắn đây? Thẩm Dập suy tư, sau đó, chưa qua một giây liền vui sướng cho ra đáp án, Tiểu Nặc khẳng định tiếp nhận hắn! Bất quá nhưng người kia dù sao vây quanh bên người cậu thoát nhìn rất chướng mắt, vẫn là phải tìm cơ hội đem bọn họ đuổi đi.

Nghĩ xong lại nhìn đồng hồ đeo tay một chút, thấy đã mười một giờ, thế là vô cùng sáng khoái định ra ngoài đưa Hứa Nặc đi ăn cơm trưa, tốt nhất đi nhanh một chút nếu không sẽ bị chú ý.

“Xú tiểu tử! Con đi đâu?” Còn chưa bước ra cửa lớn được bước nào Thẩm Dập đã nghe thấy tiếng gầm giận diwx.

Quay đầu lại quả nhiên thấy một lão nhân tóc bạc trắng trợn tròn mắt nhìn mình.

“Đương nhiên là đi đón cháu dâu người ăn cơm.” Thẩm Dập cười nhạo.

Một giây sau lão nhân đột nhiên thay đổi nhanh như gió:

“Cháu dâu?! Thật sự?! Hà hà, đây là chính con nói, không thể đổi ý, đúng rồi, có rảnh thì đem người về nhà ra mắt ông nha! Đúng rồi! Chọn ngày không bằng hôm nay, hôm nay luôn! Hôm nay, con nhất định phải đem người mang về! Trói cũng phải trói về!”

Thẩm Dập giật mình, ý kiến hay thật.

“Vâng ạ, con buổi trưa hôm nay sẽ đem người về, ông chờ xem đi! Nhưng mà đây là lần đầu không được hù đến người ta!”

“Nhất định nhất định! Mau đi đi!” Lão nhận vội vàng đẩy người ra ngoài, sợ chậm một bước cháu dâu sẽ mất tăm mất tích.

Thẩm Dập lái xe một mạch đến dưới lầu nhà Hứa Nặc, ở trong xe chờ Hứa Nặc xuống, hẩn nhìn đồng hồ, ừm, vừa đúng 11:30, Tiểu Nặc bình thường cũng ra lúc này.

Chưa đầy hai phút thân ảnh Hứa Nặc đã xuất hiện trong mắt Thẩm Dập, hẩn anh tuần mở cửa, trực tiếp đi đến trước người Hứa Nặc, thẳng tắp nhìn y.

Hứa Nặc không nghĩ tới Thẩm Dập vậy mà xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa nhìn có vẻ là tới tìm mình nhỉ? Nhìn thân ảnh cao lớn trước mắt Hứa Nặc cẩn thận suy nghĩ một phen.

“À thì, có chuyện gì không?”

“Có. Muốn mời cậu ăn cơm, có thể chứ?”

“Hả? Tôi, được, có thể.”

Nhìn bộ dạng Hứa Nặc mơ hồ Thẩm Dập trầm thấp nở nụ cười:

“Tiểu Nặc muốn ăn gì đây?”

Nghe được câu này Hứa Nặc đột nhiên ngẩng đầu, giống như không thể tin nhìn hẩn, loại ngữ khí này, loại ánh mắt này...

“Anh, đã, nhớ lại hết rồi?” Thanh âm Hứa Nặc có chút phát run.

“Đúng, thế nhưng vừa nghĩ tới lúc trước em kiên quyết đi như vậy anh liền rất muốn biết trọng lượng của anh trong lòng em là bao nhiêu, là anh không tốt, em đừng khóc, được không, hử?”

Khóc? Hứa Nặc vừa lau mặt mới phát hiện mình đã tràn đầy nước mắt, không muốn khóc nhưng không ngăn được nước mắt rơi.

Thẩm Dập đau lòng đem y ôm vào ngực, thay y ngăn cản những ánh mắt thăm dò. Tiểu Nặc cũng rất sợ hãi bất an mà, cho nên mới đem hết thủy tâm tình giấu dưới đáy lòng không để ai biết được, nhưng một khi mở miệng nhỏ kia liền đem hết bi thương, thống khổ mãnh liệt phát tiết ra.

Thẩm Dập cứ như vậy ôm y cho đến khi Hứa Nặc hồi phục tâm tình, nhưng Hứa Nặc vẫn trốn trong ngực Thẩm Dập không dám đi ra, thật xấu hổ chết tôi rồi! Mới nãy sao thấy mình thảm vậy chứ! Còn là ở trước mặt công chúng! Minh sau này làm sao gặp người đây?!

Thẩm Dập đại khái cũng đoán được tâm tư Hứa Nặc, thế là hẩn lập tức kéo Hứa Nặc vào trong xe, chưa đi được xa lắm, Hứa Nặc mới kịp phản ứng thì bọn họ đã lên xe rồi.

“Được rồi, lau mặt đi rồi anh dẫn em đi ăn cơm.” Thẩm Dập nhu hòa lau nước mắt trên mặt Hứa Nặc, ngữ khí cũng nhu hòa như đồ trẻ con, Hứa Nặc cũng phát hiện điểm ấy, ngăn tay hẩn lại tự mình lấy giấy lau, miệng nói:

“Không sao, anh lái xe đi.”

Thẩm Dập sủng nịch cười cười, lái xe đi về phía trước. Hứa Nặc cúi đầu không biết nói gì nữa, dù sao thì lúc ấy y xác thực đã xin lỗi Thẩm Dập, mà Thẩm Dập vẫn không nói gì để cho y... đi. Nhưng cuối cùng vẫn không nỡ bỏ lại mình khó chịu, nghĩ tới đây Hứa Nặc phát hiện y muốn Thẩm Dập tốt hơn.

(dịch bừa:3)

Cúi đầu Hứa Nặc không phát hiện xe không đi về phía nhà hàng mà hướng một khu biệt thự hạng thượng đẳng mà xuất phát, thẳng đến khi Thẩm Dập nói “Đến rồi” y mới ngẩng đầu lên.

...

Hứa Nặc chấn kinh rồi! Cái này cái này cái này... đây không phải nhà Thẩm Dập sao?! Tại sao muốn dẫn y đến đây? Không phải nói ăn cơm sao? Cho nên ăn ở chỗ này? Chớ trêu, chuyện đùa này một chút cũng không buồn cười!

Hứa Nặc cứng ngắc chuyển hướng sang Thẩm Dập liền thấy người nào đó một bộ vô tội nhìn thẳng y...

Hứa Nặc:... Định nhân năng lực quá cường đại, bên ta đã bỏ mình!

(Để thương quá đi ><>)

Thẩm Dập cứ như vậy kéo tay Hứa Nặc vào, dọc đường không biết sẽ dọa sợ bao nhiêu người, thợ tĩa cây vứt cây kéo xuống dưới đất, cầm lấy cây chổi bỏ đi quét loạn xạ, đương nhiên đây đều là Hứa Nặc tưởng tượng, bất quá hiện thực cũng không kém là bao đâu! Hứa Nặc rất muốn che mặt, nhìn bọn họ trợn mắt há hốc mồm nhìn mình cứ như con vịt bị áp tới Lê sơn chịu cuộc đại thảo phạt vậy!

Lão quân gia đã trải qua bao sóng to gió lớn cũng có chút lảng loạn, đó là một, nam hài tử nhỉ? Không phải nói cháu dâu... sao? Việc này, lão gia biết không?

Thẩm Dập không quan tâm ánh mắt của người khác kéo Hứa Nặc đến ghế salon ngồi chờ, một giây sau lão nhân liền nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

“Cháu dâu ở đâu? Cháu dâu! Cháu dâu!” Hứa lão tướng quân(*) vào cửa rồi lại không thấy thân ảnh cháu dâu đâu, chỉ thấy bên người Thẩm Dập có một thiếu niên, vô cùng xinh đẹp.

(*)sao lại là họ Hứa thì cũng không biết nữa, chắc tác giả nhầm a.-.

“Ể? Đây là bạn của xú tiểu tử sao?”

“Chính xác mà nói, đây là người con đem về.”

“À, đem về nhà...” Thẩm lão tướng quân có chút ngập ngừng, “Con nói là...”

“Đúng, ông nội, đây là người con yêu.” Thẩm Dập kiên định nói.

Hứa Nặc bây giờ đã không thể phản ứng lại, đến gặp mặt gia trưởng, làm sao đây? Đi đường thẳng! Cũng quá nhanh rồi!

Hứa Nặc phát hiện Thẩm lão tướng quân thu hồi sắc mặt vui đùa ban nãy, trở nên nghiêm túc đứng đắn, tiểu tâm tạng không khỏi “Thình thịch” chực nhảy ra.

Nhưng chỉ cùng Thẩm Dập nhìn nhau 10 giây trái phải, ông lại thay đổi trở lại.

“Ây dza, sao con không nói sớm? Ông còn đặc biệt phái người mua thật nhiều quần áo đỏ! Cái này thật lãng phí mà!”

Đối với tốc độ trở mặt của Thẩm lão tướng uqna, Hứa Nặc chỉ có thể cảm thán một câu: “Mời nhận lấy một lạy của tiểu dân!”

Trọng điểm của Thẩm Dập cũng không phải chỗ này, quần áo, Tiểu Nặc, ánh mắt tối lại.

“Không cần đâu ông nội, quần áo kia đều giữ lại, chắc chắn sẽ có lúc dùng thôi.”

“Dùng để làm cái gì đây?” Hứa bảo bảo ngốc manh hỏi.

“Em sau này sẽ biết thôi.” Thẩm Dập không giải thích nhiều.

“À!” Hứa bảo bảo nhu thuận không hỏi nữa.

Thẩm lão tướng quân tức thì lấy một bộ “Thì ra Thẩm Dập con là loại người này, ta nhìn lầm con rồi!” thần tình nhìn hẩn, Thẩm Dập đối với chuyện này từ chối cho ý kiến, hẩn chính là thế đấy thì sao.

“Trương thúc có thể ăn cơm rồi.” Thẩm Dập nói to với quân gia.

Thế là Thẩm lão tướng quân ngồi trên bàn cơm bị cho ăn... một đồng thức ăn cho chó, không vui!

43. Chương 43

Ăn cơm tối xong Thẩm lão tướng quân đặc biệt đối trá nói với bọn họ ông muốn đi tản bộ thuận tiện tìm lão Vương bàn chuyện nhân sinh, sau đó, lấy lý do gọi bảo mẫu cùng quần gia đi mất, trước khi đi còn túm túm nói với Hứa Nặc:

“Tiểu Nặc cứ coi đây là nhà mình nha, không cần câu nệ, muốn làm cái gì thì làm nhanh đi nha...!”

Hứa Nặc:... Cháu có thể làm gì chứ?!

(Ấn tượng với ông nội Thẩm: lật mặt nhanh hơn lật sách + damdang, già đầu rồi mà)

Không thể không nói lúc này căn phòng chỉ còn y và Thẩm Dập Luân hai người thì Hứa Nặc mới phát hiện căn phòng có chút yên tĩnh quá mức cho phép, còn có một bầu không khí vi diệu quanh quẩn bên cạnh bọn họ.

Hứa Nặc kéo suy nghĩ của mình về, phá vỡ loại yên tĩnh khiến người ta mất tự nhiên này.

“Thẩm Dập, trở về phòng không?”

Thẩm Dập nghe xong đáng tươi cười sâu thêm:

“Được thôi.”

Hứa Nặc đột nhiên phản ứng kịp, vội vàng giải thích nói:

“Không không không, ý em là quay về phòng của anh, không, là quay về em, không, cũng không phải vậy, chính là, à thì...” Hứa Nặc nói năng lộn xộn hết cả, mặt cũng đỏ hơn bình thường, không có biện pháp lời y vừa nói thật sự còn có nghĩa khác, nhất là đối với người như Thẩm Dập này...

Đang trong lúc quần bách không biết làm sao, Thẩm Dập cư nhiên lần đầu tiên không tiếp tục trêu chọc y.

“Được rồi, đừng cúi đầu nữa, em ở phòng tận cùng bên phải của hành lang trên lầu, anh đã bảo quần gia thu dọn xong, quần áo mới cũng bỏ vào rồi, em đi tắm trước đi.”

“Cái gì!” Hứa Nặc khó hiểu, Thẩm Dập lúc nào lại hào phóng(*) như vậy?

(*) ý là sao không làm ẽm:v hào phóng quá mức a

~“Sao thế? Chẳng lẽ em hy vọng phát sinh chuyện gì sao?”

“Không có!” Là nói giỡn, y mới không muốn trải qua loại chuyện này!

“Vậy thì, ngủ ngon.” Hứa Nặc đi lên cầu thang chợt quay lại nói với Thẩm Dập.

“Ừ, ngủ ngon.”

Hứa Nặc vào phòng quả nhiên đã được sắp xếp chẵn chu sạch sẽ rồi, thế là liền cầm lấy quần áo ở đầu giường đi tắm rửa, một ngày hôm nay xảy ra nhiều chuyện y có chút mệt mỏi.

Hứa Nặc vừa tắm xong tóc còn chưa sấy khô đã trực tiếp bỏ nhào lên giường, cực kỳ mệt mỏi y chỉ trong chốc lát đã ngủ như chết rồi. Vì vậy y cũng không biết sau khi mình ngủ hân làm sao vào được phòng mình, còn đứng ở đầu giường mượn ánh trăng lẳng lẳng ngắm y, tựa như đang nhìn toàn bộ thế giới.

Hứa Nặc hôm sau tỉnh giấc thấy có chút chóng mặt, sờ lên trán thấy hơi nóng, nhớ lại nguyên nhân là do hôm qua không sấy tóc đã ngủ mất. Hứa Nặc xoa xoa đầu vào buồng vệ sinh đánh răng rửa mặt, mặc vào quần áo mới Thẩm Dập chuẩn bị mới xuống lầu ăn điểm tâm.

Chờ lúc y xuống chỉ thấy Thẩm Dập ngồi trên bàn cơm, phía trên xếp mấy cái bánh tiêu, mấy cái bánh bao hấp cùng hai ly sữa đậu nành.

“Chào buổi sáng!” Hứa Nặc theo lệ chào hỏi trước khi kéo ghế ra ngồi lên.

Thẩm Dập nghe được tiếng nói ngẩng đầu nhìn y phát hiện mặt Hứa Nặc có chút đỏ, lập tức liền nhú lông mày.

“Sao trên mặt đỏ thế kia? Không thoải mái à?”

Hứa Nặc gật gật đầu.

“Ừ, có thể là bởi vì hôm qua không sấy tóc em đã đi ngủ, vậy nên buổi sáng sau khi đứng dậy có chút vầng đầu, nhưng mà cũng không việc gì đâu, em lá nữa uống thuốc là ổn rồi.”

Thẩm Dập vẫn có chút lo lắng, Hứa Nặc hao phí thật lớn công phu mới bỏ đi ý niệm đi bệnh viện trong đầu hẳn.

Cơm nước xong xuôi Hứa Nặc ngồi trên ghế salon tiêu hóa, kết quả thấy Thẩm Dập khoác thêm áo cho y nói:

“Chúng ta có thể đi rồi.”

Hứa Nặc: hắc nhãn mặt đầy dấu hỏi “Đi đâu?”

Thẩm Dập cười: “Đương nhiên là tới gặp phụ huynh của em.”

“Há!” Hứa Nặc hít một hơi lạnh khí. “Anh nói thật?”

Thẩm Dập cứ như vậy cười nhìn y, Hứa Nặc hơi chột dạ.

“À thì, bọn họ vẫn chưa biết chuyện của hai chúng ta, vì vậy, anh cảm thấy rằng, anh có lẽ nên cho bọn họ chút thời gian để tiếp thu, đúng không?”

Hứa Nặc trong lòng phát điên, đâu chỉ không biết, bọn họ còn tưởng rằng em là thằng tấp tểnh không thể cong! Bây giờ đột nhiên đến trước mặt bọn họ nói cho bọn họ biết “Đây là bạn trai con”, ha ha, con xác định con không phải tìm chết? Dựa theo đặc tính đệ không tử không của bọn họ, đoán chừng kết cục của Thẩm Dập rất thê thảm.

Nhưng Thẩm Dập cũng không biết Hứa Nặc “dụng tâm lương khổ”.

“Không liên quan, vừa vặn hôm nay nói cho bọn họ biết, sau đó, mới có thể để bọn họ chuẩn bị.”

Hứa Nặc:... Hoàng thượng lợi hại của ta à!

Hứa Nặc vẫn là không muốn đi, Thẩm Dập cũng không ép y, chỉ nói một câu:

“Em bây giờ muốn đi hay là chờ chúng ta thành vợ chồng thực rồi mới đi? Hai chọn một.”

Hứa Nặc:...

“Ha ha, đương nhiên là bây giờ đi đúng không nhỉ, loại chuyện này nên sớm nói cho họ biết một chút nhỉ! Đi đi đi, chúng ta bây giờ liền đi!”

Hứa Nặc nội tâm quả thực lệ rơi đầy mặt vẫn muốn giả bộ bày ra vẻ không thể chờ được nữa, thật sự Hao Thiên Khuyển trời sinh mà!

Thế là Hứa Nặc trơ mắt nhìn Thẩm Dập mua một đồng cực phẩm trong ánh mắt tuyệt vọng của y lái xe đến cửa nhà mình.

“Tiểu thiếu gia cậu đã về rồi à!” Quấn gia nhiệt tình ra đón Hứa Nặc. “Lão gia cùng phu nhân đều ở bên trong chờ cậu đó, đúng rồi bọn đại thiếu gia đã về rồi đó.” Quấn gia cười tủm tỉm. “Này? Vị này là?”

Hứa Nặc yên lặng ngênh đón cho một trận ác chiến thực sự:

“Đây là... bạn của cháu!”

Nói xong còn lên nhìn trộm Thắm Dập thấy không có biến hóa dị thường mới thở dài một hơi.

“À à, thì ra là bạn của tiểu thiếu gia! Mau mời vào mời vào!” Quân gia nhiệt tình mời Thắm Dập vào nhà.

Quả nhiên, trong phòng khách rất nhiều người ngồi.

“Tiểu Nặc!” Hứa mẹ đầu tiên đứng lên không khống chế nổi nước mắt của mình.

“Mẹ!”

Hứa Nặc ôm lấy Hứa mẹ, trong lòng cũng có chút cảm khái, mình thật làm mẹ lo lắng quá rồi, mẹ thân thể vốn không tốt, chỉ sợ vì mình là lo lắng sợ hãi đã lâu.

“Trở về là tốt rồi trở về là tốt rồi!” Hứa mẹ nghẹn ngào gần như không nói nên lời, con của bà cuối cùng cũng trở về rồi!

Hứa cha tuy rằng rất nhớ tiểu nhi tử của mình nhưng vẫn để ý có một người khác.

“Thẩm tướng quân, nghe nói cậu khôi phục nhưng vẫn chưa tới thăm được, thật sự xin lỗi!”

“Bác trai cũng không cần khách khí như vậy, phải là con đến thăm bác mới đúng chứ ạ.”

“Này làm sao mà nhận được...”

“Nên làm mà, dù sao sau này cũng là người một nhà.”

Hứa Nặc từ trong ngực mẫu thân tách ra liền nghe được câu này, hận không thể che mặt mới cảm giác giảm đi sự xuất hiện của bản thân.

Cái này không chỉ Hứa cha, cả Hứa mẹ cùng với ba anh trai của Hứa Nặc đều trong nháy mắt không kịp phản ứng.

“Thẩm tướng quân là có ý gì?” Hứa cha hơi mơ màng.

Thắm Dập câu khoe miệng cười cười, kéo tay Hứa Nặc qua đem y kéo đến bên người, trịnh trọng tuyên bố với bọn họ:

“Con cùng Tiểu Nặc muốn kết hôn, cha, mẹ, các vị huynh trưởng, mong mọi người yên tâm giao Tiểu Nặc cho con.”

...

Năm khuôn mặt mơ hồ...

Vẫn là Hứa cha phản ứng nhanh nhất, sau đó, tới các ba anh trai cuối cùng nhất là Hứa mẹ, đương nhiên phản ứng đều rất kịch liệt.

“Thẩm tướng quân sợ là nghĩ sai rồi ha! Tiểu Nặc nhà ta là nam nhân mà!” Hứa cha không vui!

“Đúng rồi! Tiểu Nặc nhà chúng tôi sao có thể nói là giao cho cậu liền được!” Hứa đại ca cũng mặc kệ chức vị cao thấp, chuyện của Tiểu Nặc nhà chúng tôi không thể tùy tiện như thế được!

Hứa nhị ca cùng Hứa tam ca cũng đồng ý quan điểm của Hứa cha cùng Hứa đại ca.

Hứa mẹ cúi đầu cũng không biết nghĩ gì.

Hứa Nặc có chút đau đầu nhìn bọn họ đem mình kéo ra sau như bảo vệ một đứa bé mà che chở mình, trong lòng có chút bất đắc dĩ lại có chút chua chát, mình thực sự làm bọn họ nát tâm rồi.

Chính khi bọn họ ngơ một lời ta một câu phản bác lẫn nhau, Hứa mẹ đột nhiên mở miệng.

(Ta mong đây là một hủ mẹ:3)

“Thắm Dập, cậu đối với Tiểu Nặc là thật lòng sao?” Hứa mẹ ngẩng đầu bắt ti bắt kháng nhìn thẳng Thắm Dập.

“Đúng, bác yên tâm, con cả đời này sẽ yêu thương bảo vệ em ấy, con lấy tính mạng mình ra thế! Tuyệt đối không rời nửa bước!”

Hứa mẹ cứ như vậy cùng Thẩm Dập nhìn nhau vài phút đồng hồ đột nhiên lộ ra vui vẻ:

“Ta tự nhận chưa bao giờ nhìn lầm người, lần này cũng vậy, ta tin tưởng con sẽ cho Tiểu Nặc hạnh phúc, ta cũng có thể nhìn thấy Tiểu Nặc thích con, nếu như vậy chúng ta cũng không làm chuyện cảm gây đánh uyên ương.”

“Mẹ!” Hứa Nặc cảm động nhìn Hứa mẹ khai sáng, có một người mẹ như vậy y thật là kiếp trước tích đức rất nhiều.

Cha con bốn người nhìn nhau còn muốn phản bác kết quả bị Hứa mẹ trừng liên ngoan ngoãn rụt về không dám nói lời nào.

“Được rồi.” Hứa mẹ thực sự nhin không được biểu tình như bị bỏ rơi của bọn họ. “Ta biết rõ mấy người không nỡ xa Tiểu Nặc, nhưng mà cũng không thể khiến Tiểu Nặc khó xử được, huống hồ cũng không phải không quay lại nữa, các người nhớ nó cũng có thể tới thăm mà.”

Bốn người không tình nguyện đáp ứng, trong lòng tức thì nghĩ đến nhất định phải bảo vệ Hứa Nặc thật tốt không bị chồng sỉ nhục, tri nhân tri diện bất tri tâm, hừ!

Thẩm Dập đối với công lực của mẹ vợ lấy một địch bốn tỏ vẻ bội phục, tất nhiên đối với kết quả đã hài lòng! Sau đó chính là đem tiểu yêu tinh này về nhà hảo hảo “yêu thương” rồi!

Hứa Nặc đột nhiên rùng mình một cái, hic, cũng không lạnh mà?

44. Chương 44

Nếu như muốn cử hành hôn lễ các loại tất nhiên cần chuẩn bị, Hứa mẹ cũng Hứa cha cùng với Thẩm lão tướng quân thương định thời gian, vốn là vào tháng sau, kết quả Thẩm Dập lực bài chúng nghị kiên quyết chọn tuần sau kết hôn, nhiều người cũng không làm gì được đành đáp ứng, thế là càng thêm bận rộn.

Tuyển địa điểm, ghi thiệp mời, đặt lễ phục theo yêu cầu, đặt làm nhẫn cưới, bố trí phòng mới vô cùng bận rộn. Hứa Nặc cũng phải đi phát thiệp mời luôn. Nhưng đối với người bên nhà Thẩm Dập thì Hứa Nặc thật đúng là không biết nhiều lắm, hơn nữa căn bản đều là vị thượng tướng này vị tướng quân kia, thoạt nhìn thế lực rất to lớn đó...! Tuy rằng nhà bọn họ địa vị cũng không thấp nhưng vẫn không sánh được với đại gia tộc như Thẩm gia.

Cứ bận rộn như vậy cho đến sát ngày cưới, Hứa Nặc cuối cùng cũng cảm nhận được lo lắng trước khi kết hôn. Bây giờ y lại được gả cho Thẩm Dập rồi, tuy rằng ở cổ đại cũng có làm qua một lần nhưng lúc đó mình không hề tình nguyện, mà lúc này, chỉ cần vừa nghĩ tới ngày mai là hôn lễ của mình liền không ngăn được kích động.

Buổi tối Hứa mẹ Hứa cha cùng ba đại ca thay phiên nhau “truyền thụ kinh nghiệm” cho Hứa Nặc. Chủ yếu là nếu nó đối với con không tốt thì phải báo cho chúng ta biết, chúng ta bốn người không sợ đánh không lại một người!

Hứa Nặc buồn cười đáp ứng, chỉ sợ các người bốn người cũng không đánh được một mình hắn, bắt quá lời này y cũng không dám nói ra, nếu không bọn họ sẽ nổi cáu.

Ban đêm Hứa Nặc khấn trương đến mãi mới ngủ được, kết quả ngày hôm sau mém chút nữa không dậy nổi.

Sau khi luống cuống tay chân mặc quần áo cùng rửa mặt các thứ, chờ y xuống lầu liền thấy Thẩm Dập đang ngồi trên ghế salon nhà mình chờ đợi mình.

Thẩm Dập cùng Hứa Nặc hôm nay một trắng một đen, Thẩm Dập tây trang màu đen làm nổi bật lên vẻ nội liễm thành thực của hắn, càng thêm mê người cùng có mị lực.

Thẩm Dập cũng quan sát Hứa Nặc, hôm nay âu phục màu trắng khiến Hứa Nặc càng thêm trẻ trung, càng thêm hấp dẫn mình... lột quần áo của y!

Trong lễ đường người rất nhiều, có một phần mang theo chân thành tha thiết tới chúc phúc thật có một phần chỉ đến ôm kim đại thối(*) mà thôi.

(*)kim đại thối: là cái gì?

Hứa Nặc còn đang ngồi trong phòng bên cạnh là Hứa mẹ, còn Hứa cha và ba anh trai của y đã sớm bị đuổi ra ngoài dành không gian riêng cho bọn họ nói chuyện.

“Thời gian trôi qua thực vui vẻ mà!” Hứa mẹ cảm thán nói. “Cứ như chỉ trong chớp mắt con liền trưởng thành, ta còn nhớ con khi bé luôn bày ra bộ dạng muốn được ôm ôm!”

“Mẹ, đều là chuyện đã qua lâu rồi, mẹ vẫn còn nhớ rõ như vậy!” Hứa Nặc quýnh, y khi còn bé hình như rất thích khóc thì phải, đừng có nhớ ra nha!

“Ta không thể nói sao?” Hứa mẹ làm bộ trừng y, Hứa Nặc liên tục đầu hàng.

“Có thể chứ có thể chứ! Mẹ muốn nói sao thì nói như vậy, được chưa!”

“Hừ! Thế còn được!”

Hứa Nặc bật cười, nhưng trong lúc lơ đãng lại phát hiện tóc mai Hứa mẹ đã một vòng trắng, rất chướng mắt, cũng làm cho lòng y quặn đau.

“Mẹ, cảm ơn mẹ!” Hứa Nặc nghĩ đến mẹ làm nhiều chuyện cho mình trong lòng hết sức cảm động.

“Con cái đứa gốc này nói cái gì đây?” Hứa mẹ vốn là sưng sốt một chút, nhưng rất nhanh khôi phục lại. “Làm mẹ thì phải tốt với con cái như vậy!”

Hứa Nặc cười, sau đó, ôm chặt lấy Hứa mẹ.

Vẫn không nỡ buông...

Hứa Nặc nghe tiếng Hứa mẹ ghen ngào rất nhỏ, đỏ hết vành mắt.

Vì để cho Hứa mẹ yên tâm Hứa Nặc chỉ đành nói:

“Mẹ người yên tâm con khẳng định sống rất tốt, sau này cứ nói con tùy thời đều có thể tới thăm các người mà, không cần lo lắng cho con đâu!”

“Ta biết rồi, ta biết rồi.”

Lúc này Hứa cha đẩy cửa vào được:

“Tiểu Nặc, chuẩn bị một chút là có thể đi rồi.”

“Vâng.”

“Mẹ, con... đi nhé.”

“Đã biết, mau đi đi!”

Bởi vì là hôn lễ của hai nam nhân, bởi vậy Hứa Nặc cũng không để Hứa cha dắt tay mà đi theo bên người.

(Cha dắt tay cô dâu đi vào lễ đường:3)

Hứa cha thân thể đi thẳng đến trước mặt Thẩm Dập, Hứa cha lúc này mới đem tay hai người đặt cùng một chỗ, trịnh trọng nói với Thẩm Dập:

“Hôm nay ta đem Tiểu Nặc giao cho con, hy vọng con có thể đối xử với nó thật tốt.”

“Cha người yên tâm, con sẽ dùng cả đời chứng minh con yêu Tiểu Nặc.”

Hứa Nặc... người trong cuộc còn ở đây, có thể không nói những lời này được chứ?!

Thẩm Dập sùng nịnh nắm thật chặt tay Hứa Nặc, nghe từng câu từng câu mục sư nói ra.

“... Hứa Nặc tiên sinh, xin hỏi cậu có nguyện ý...”

“Tôi nguyện ý!” Hứa Nặc không chần chờ chút nào.

“Vậy thì, Thẩm Dập tiên sinh, xin hỏi anh...”

“Tôi cũng nguyện ý!”

“Mời hai bên trao nhẫn cưới!”

...

Hứa Nặc nghe tiếng chúc phúc bên tai, nhìn lại Thẩm Dập nhìn y thâm tình, trong lòng cảm giác hạnh phúc tràn đầy sắp muốn vỡ ra rồi!

Quay đầu nhìn về phía Thẩm Dập phát hiện hắn cũng đang nhìn mình.

“Tiểu Nặc, anh yêu em!”

“Ừ, em cũng vậy!”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-sao-ta-con-chua-tien-lanh-cung>